

BIBLIOTECA

R. 25.492

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 111 / II Legislatura / Vuitè període

Divendres, 13 de novembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 81

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat (Continuació.)

El M. H. Sr. President anuncia l'ajornament de la votació final del Projecte (p. 5156).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5156).

Posició dels grups : I. Sr. Torres (ER) (p. 5157), I. Sr. Azorín (P) (p. 5157), I. Sr. Santiburcio (S) (p. 5158) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 5159).

Votació de la presa en consideració : rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5160).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5160).

Posició dels grups : I. Sr. Torres (ER) (p. 5161), I. Sr. Abelló (S) (p. 5161) i I. Sr. Pla (CiU) (p. 5162).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5163).

Votació de la Proposta : aprovada per unanimitat (p. 5163).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Recent Interrupció de Subministrament Elèctric a Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5163).

Posició dels grups : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5165), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5165), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 5166) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5166).*

Votació de la Proposta : *rebutjada per 34 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions (p. 5168).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Armet (S) (p. 5168).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5169).*

Rèplica : *H. Sr. Armet (S) (p. 5171).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5172).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5173).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5174).*

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5175).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5176).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les «l·listes d'espera» a l'ICS per a l'assistència mèdica especialitzada i per a l'assistència quirúrgica (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5177).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5178).*

Rèplica : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5180).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5180).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre una línia privilegiada de finançament del capital circulant per a les empreses agràries i ramaderes petites i mitjanes (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 5181).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5182).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 5183).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre un pla especial d'ajut per al remodelatge de l'habitatge ramader de muntanya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 5183).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5184).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 5184).*

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la subvenció i la promoció de la premsa escrita en català

Formulació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 5186).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5186).*

Repregunta : *I. Sr. Clotas (S) (p. 5186).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5187).*

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per al·lusions (p. 5187).

Pregunta al Consell Executiu sobre les subscripcions a la premsa en català per a escoles

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5187).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5187).*

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5187).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5188).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat dels llocs de treball a Galerías Preciados

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5188).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 5188).*

Repregunta : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5188).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 5188).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació laboral i contractual dels professors de català per a adults

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5189).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5189).*

Repregunta : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5189).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5189).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Desconcert i la Desinformació que es van produir la Nit del 14 d'Octubre de 1987 (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5189).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resposta a les Situacions d'Emergència que afecten tot el Territori Català (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5190).*

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre les Causes de l'Avaria de l'Estació Transformadora de FECSA a Sentmenat (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 5192).*

Posició conjunta dels grups : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5193) i I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 5193).*

Votació primera Moció : *rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions (p. 5195).*

Votació segona Moció (apartat 1) : *rebutjat per 27 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions (p. 5195).*

Votació segona Moció (primera part de l'apartat 2) : *rebutjada per 27 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions (p. 5195).*

Votació segona Moció (segona part de l'apartat 2) : *rebutjada per 29 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 5195).*

Votació segona Moció (apartats 3 i 4) : *rebutjats per 24 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions (p. 5195).*

Votació tercera Moció : *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 5195).*

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre l'Abastament d'Aigua Potable als Municipis (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 5195).*

Posició dels grups : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 5196), I. Sr. Díaz (PSUC) (p. 5197), I. Sr. Veray (P) (p. 5197) i I. Sr. Cardús (CiU) (p. 5198).*

L'I. Sr. Ayguadé (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5199).

Votació : *rebutjada per 34 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 5199).*

Votació final del Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat (Punt primer de l'ordre del dia) : *aprobat per 70 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions (p. 5199).*

Explicació de vot : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5199).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i dos minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació del Projecte de Llei d'Incompatibilitats requereix el vot favorable de la majoria absoluta, en una votació final sobre el conjunt del text, i per això ha de fer avinent també que l'esmentada votació tindrà lloc no abans de les sis de la tarda i en acabar la substanciació del punt de l'ordre del dia que s'estigui tramitant.

**Presa en consideració
de la Proposició de Llei de Creació del
Consell Assessor de les Comunicacions
Institucionals de Catalunya**

Dit això, podem passar ja al segon punt de l'ordre del dia d'aquest Ple, que és : presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta Presidència anuncia que, d'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i una possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, em correspon de presentar aquesta Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya.

Aquest projecte va ser admès a tràmit el 23 de juny d'enguany : d'aleshores ençà, el tema em penso que ha adquirit encara molta més actualitat i molta més importància de la que podia semblar que tenia en aquell moment.

El text planteja una qüestió que és, en aquests moments, actual i viva a molts d'altres països on el control —per entendre'ns—, l'assessorament a l'hora de determinar com ha de ser la publicitat institucional, i tots aquells missatges institucionals que tracten d'explicar als ciutadans qüestions bàsiques per al funcionament del país i de la nació, compten amb consells assessors enormement rics i enormement preparats, enormement objectius i democràtics.

Amb una prosa jurídica, de veritat, a fe, ben poc manyaga, aquest text explica que es tracta d'establir uns principis mínims per garantir la pluralitat política, social i ideològica, i alhora d'establir uns mecanismes tècnics, de caràcter institucional també, a l'abast de totes les institucions polítiques catalanes, per tal que els seus missatges assoleixin uns nivells prou intel·ligibles per als ciutadans i que garanteixin els seus drets constitucionals i estatutaris d'una manera eficaç.

La finalitat d'aquesta Llei seria el respecte als principis que

informen la Constitució espanyola i l'Estatut d'Autonomia : l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat de les informacions, el respecte a la llibertat d'expressió, la promoció de la llengua i la cultura catalanes, el respecte i l'especial atenció a la joventut i a la infància, tema tantes vegades recollit ja en aquesta Cambra, com l'informe sobre els maltractaments. El respecte als principis d'igualtat i no-discriminació per raó de naixement, de raça, de sexe o de qualsevol circumstància personal o social.

Les funcions d'aquest Consell Assessor serien actuar com a organisme consultiu superior de les institucions públiques de Catalunya, en totes aquelles relacionades, a Catalunya, amb la promoció, publicitat, informació als ciutadans, etcètera. Es tractaria també de dictaminar els projectes de les campanyes de publicitat, informació, promoció i comunicació de les entitats públiques de Catalunya.

He dit que es tracta d'un consell assessor, conformat per professionals reconeguts —per quinze membres—, elegits pel Parlament de Catalunya, per l'Executiu i per les entitats locals a parts iguals. Professionals reconeguts, indica en concret la Llei : sociòlegs, psicòlegs, periodistes, especialistes de la comunicació i, fins i tot, juristes.

Bé, amb aquest conjunt de professionals ens sembla que seria molt més fàcil garantir aquesta claredat, transparència i objectivitat dels missatges institucionals tan abundants a Catalunya.

L'article 4 indica que es tracta d'uns dictàmens no vinculants en el sentit que es tracta —ho repeteixo— de la creació d'un Consell Assessor.

La idea de fons d'aquesta Proposició de Llei és, justament, jugar a favor de l'ètica tantes vegades invocada, a favor de l'estètica i a favor de la diafanitat. Es tracta de crear mecanismes, objectius i segurs, que donin garanties a les institucions, però —i voldria insistir en aquest punt— també que donin garanties als professionals de la informació i als mitjans que han de transmetre aquests missatges, que se sentiran molt més segurs, molt més tranquils i molt més alliberats de dubtes, si saben que tot allò que emeten ha estat degudament estudiat i assessorat per professionals competents elegits d'una manera democràtica i equànime.

Es tracta d'una proposició de llei millorable, perfectible, que amb un treball d'esmenes de ponència i de comissió pot, evidentment, millorar, com totes les proposicions de llei, i, en aquest cas, a més —ho repeteixo—, perquè pot recollir moltes de les inquietuds expressades, no solament fora d'aquesta Cambra, sinó també en el si d'aquesta Cambra, durant aquests darrers mesos, amb les preocupacions que han plantejat les informacions i les publicitats institucionals.

Pensin que aquesta publicitat institucional té un pes notable, i que molt sovint orienta moltes de les actituds dels ciutadans d'aquest país, tant a l'hora de prohibir o de suggerir prohibicions, com a l'hora de fomentar uns determinats hàbits, com a l'hora de blasmar-ne d'altres.

Jo diria que es pot aplicar, en aquesta proposta de llei, la necessitat que es donin aquelles garanties de les «paraules clares per a una terra aspra», que deia Maragall, em refereixo a l'avi, a Joan Maragall.

Aquesta publicitat institucional és enormement important i, encara que en algun cas ens diguin i ens insisteixin que resulta molt barata —i això, en tot cas, explica el poder taumatúrgic

que només té precedents en les multiplicacions de pans i de peixos—, que amb tan pocs diners es pot arribar a fer tanta publicitat, ens sembla que és important que aquesta i la publicitat de les altres institucions catalanes sigui i arribi a tots els ciutadans de la millor manera possible.

És per totes aquestes raons per les quals proposem aquesta Llei, que estem segurs que comptarà amb el suport de tots els Grups i que tots estaran disposats a treballar-hi —ho repeteixo— per esmenar possibles contradiccions o aparents contradiccions formals, per esmenar algun dels seus articles, per aclarir-ne millor les finalitats i per arribar a donar als professionals en aquests moments, tant de la comunicació com de les institucions catalanes, un mecanisme sòlid i estable que permeti que aquestes comunicacions arribin de la millor manera possible al ciutadà.

Si és així, com ho espero —i després de recordar que gairebé som sis milions—, podrem dir : Catalunya endavant amb el Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra vol consumir el torn en contra? No hi ha torn en contra.

Aleshores, prego als Grups que tinguin la bondat d'indicar la seva posició en relació amb aquesta proposta de presa en consideració. Començant per Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari ha fet palesa més d'una vegada la seva reticència per la creació de nous organismes que pretenen integrar-se en la xarxa, ja feixuga i complicada, de les nostres institucions. L'organigrama català comença a ser massa complicat i creiem que cal tenir criteris molts selectius, abans de donar via lliure a la creació de nous esglaons orgànics. És, doncs, amb aquest criteri que hem examinat la Proposició de Llei que ens presenta el PSUC, i per la qual se'ns demana la presa en consideració. I hem arribat a la conclusió que, en aquest cas, la nostra actitud genèrica de reserva i de reticència podria deixar pas a una posició de franca adhesió. Anticipo, doncs, que el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració.

Per quines raons? La primera, de caràcter purament formal, podríem dir-ne. El nostre Grup sempre ha volgut respectar el dret d'iniciativa legislativa dels Grups i es declara, en principi, favorable a l'obertura de les tramitacions reglamentàries, sense perjudicar, naturalment, la vàlua intrínseca del text sotmès a la nostra consideració, el qual, per la seva mateixa naturalesa, pot ser modificat o millorat.

Però, a més d'aquesta consideració —diguem-ne— tradicional, pensem que l'adveniment d'un consell assessor que tingui per missió fonamental la d'actuar com a organisme consultiu superior de les institucions públiques de Catalunya en les qüestions relacionades amb la promoció, publicitat, informació i comunicació als ciutadans, de la natura de les institucions mateixes i dels serveis que poden oferir, podria tenir una incidència molt positiva en la regulació i l'ordenament de la publicitat i de les informacions que s'adrecen als catalans amb el segell de la Generalitat.

No em permetré recordar la importància que han adquirit els poderosos mitjans informatius en el món modern, tots som

perfectament conscients d'aquest fet. Imitant, en certa manera, l'empresa privada, les institucions, amb una utilització a ultrança de l'àudio-visual, exerceixen unes pressions sobre l'opinió pública, amb el llançament de campanyes publicitàries i propagandístiques, en les quals, ben sovint, és molt difícil distingir fins on arriba l'interès general del país i on comença l'interès partidista d'una opció política determinada, que es pot arribar a confondre amb una institució sobre la qual s'exerceix una influència determinada.

Aquest perill existeix, i més que perill avui dia ja podem parlar d'una realitat que forma part de les nostres preocupacions actuals. El Grup d'Esquerra Republicana va substanciar, darrerament, una interpellació posant de manifest els abusos que s'estan cometent a l'emparedament de motivacions pretesament institucionals. I tot el que pugui representar un fre o una caució en aquest tema, serà per a nosaltres benvingut. I els debats que s'han desenvolupat en aquest recinte, ahir i abans d'ahir, ens confirmen, una vegada més i d'una manera més accentuada, la necessitat absoluta d'intervenir en aquest desenfrenament propagandístic i publicitari que, a vegades, supera —i de molt— la intenció que hauria de ser la seva.

Som, doncs, favorables a la presa en consideració de la proposta del PSUC, sense que això vulgui significar que no tenim res a dir sobre el seu articulat, ni molt menys. Ara, si com esperem i desitgem, la presa en consideració és acceptada per la Cambra, analitzarem més detalladament la normativa que se'ns proposa i tractarem de millorar-la per la via de les esmenes.

Però, repetim-ho, repetim-ho, l'objectiu de la proposició, en les seves línies generals, ens sembla perfectament assumible. Compartim el desig dels proposants de garantir la probabilitat política i social, aprovem el respecte que es manifesta pel poder executiu quan s'afirma que els dictàmens del Consell Assessor seran preceptius en alguns casos, però que no seran vinculants. Assumim la descripció del ventall de funcions atribuïbles al Consell, encara que el llistat pugui ser millorat, i prenem nota de la proposta de composició del Consell, que ofereix una participació equilibrada, equilibrada, al Consell Executiu, al Parlament i a les corporacions locals.

És per totes aquestes raons que el nostre Grup accepta que aquesta proposta de Llei pugui continuar la seva carrera parlamentària, i, en conseqüència, tindrà el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre senyor Azorín.

El Sr. AZORÍN : Gràcies, senyor President. Senyores, senyors, il·lustres diputats d'aquesta Cambra, de vegades vostès, com jo mateix, hem llegit a la premsa algunes preguntes que alguns periodistes fan a determinats actors o actrius preguntant si estaven nerviosos en el moment de l'estrena. Generalment diuen que entre bastidors sí que estaven nerviosos, però quan estaven en escena, això, els passava. Senyors, jo no sé quines virtuts arriben a tenir, però els puc confessar que en la meua estrena estava nerviós a l'escó i estic nerviós aquí.

De totes maneres, això, evidentment, és una falta de professionalitat. El que diria el meu company de Grup, senyor Curto, una falta d'entrenament, el qual vaig conèixer —que era un magnífic futbolista— quan jo era directiu del Club de Futbol Barcelona, en temps de les cinc copes.

Evidentment, a mi em passa això, el que ocorre és que estic fent uns cursets intensius per aconseguir posar-me a l'altura de tots vostès, cosa que és molt difícil. Hem de tenir present, i això romandrà, amb tota seguretat, la seva indulgència, el fet que jo he pres possessió del meu escó a l'última hora de la legislatura, i, per tant, aquests cursets han de ser molt intensius i gairebé diria que acabaran amb una carbassa.

A mi, em podria passar —salvant les distàncies i les diferències, sobretot salvant les distàncies i les diferències— com a aquell ruc que tenia un amo que era tan estalviador que li donava palla per menjar. Però per enganyar-lo perquè es cregués que era alfals li posava unes ulleres verdes. Tot va anar bé fins que s'hi va acostumar; el dolent va ser que, quan hi estava acostumat, es va morir. Això em podria passar a mi : que quan ja en sabés una mica, no tant com vostès, el meu mandat s'hauria acabat.

Bé, això com a exordi i com a presentació, i passem ja directament a l'objecte de la qüestió que em dona l'oportunitat de dirigir-me a vostès. Tots vostès per a mi són molt impressionants davant meu, amb la incomoditat que també tinc la rereguardia ocupada.

En primer lloc, senyor Riera, la seva exposició em sembla molt bé, com la del senyor d'Esquerra Republicana, i haig de confessar que, quan el meu Grup va llegir, o vam llegir, el text de la seva presa en consideració del Projecte de Llei, vam, almenys jo vaig cometre l'equivocació de començar per les tripes i pel final, i, francament, hi vaig veure unes deficiències que considerava que no s'ajustaven ben bé al que jo entenia que podia ser constructiu. Però, llavors, em va «frapar» el que vostès allà exposaven, i me'n vaig anar a la inversa —el que havia d'haver fet al revés—, me'n vaig anar a l'exposició de motius, i allà vostès em van convèncer. Sí, senyors, nosaltres votarem a favor d'aquest Projecte de Llei.

Entenem que, evidentment, un ens consultiu per regular totes aquestes coses que es fan de cara a la publicitat, un ens que no sigui, evidentment, vinculant, per tal com això podria representar una interferència en el manament dels qui han de tenir, per llei de l'electorat, el seu mandat... Sí que entenc que caldria que tinguessin algú, alguna comissió, algun ens, alguna cosa que els pogués aconsellar..., en fi, motivar, de cara als mitjans de comunicació, tot allò que és el que més convé, i que hi hagués una unitat de criteri, una unitat de criteri compartida entre tots. Aquesta cosa no és, entenc jo que no és rebutjable per part de ningú. Jo no sé què diran els senyors de la majoria, perquè, naturalment, quan vaig passar jo la llinda d'aquesta porta em vaig adonar que aquí passa el mateix que en d'altres llocs : resulta ser que el que té la majoria mana; això és lògic, per això té la majoria. Però, dintre d'aquesta Cambra, entenc jo que hi ha certes coses que no importa de qui vinguin; si són bones per al poble, s'han d'acceptar, siguin de qui siguin. Si són bones, si el Partit Socialista Unificat de Catalunya o el Partit Socialista o Esquerra Republicana o nosaltres mateixos coneixem un problema que interessa el poble de Catalunya, jo crec que, sense prevaricar de les nostres ideologies, hem d'enfrontar la qüestió amb valentia i dir : «bé, doncs, tenen raó, l'acceptem, i anem a votar a favor». La meua sorpresa és que, en poc menys d'un mes que jo estic entre vostès, on estic còmodament, perquè només tinc amics i encara en vull fer més, m'adono que cap esmena, almenys durant aquest temps, ha

prosperat. A mi m'ha constituït, això, una sorpresa, perquè jo creia que aquí el tarannà seria un altre, però no és així.

Jo, aquesta vegada, en aquesta ocasió, demanaria que es considerés profundament aquest Projecte, aquesta exposició, aquest Projecte de Llei, que es considerés en profunditat i es veiés que, si més no, si no en tingués molt de bo, o tinguessin vostès la idea que no en tenia molt de bo, almenys veiessin que no hi ha res de dolent. Perquè, si les intencions que nosaltres tenim i que hem de portar a efecte amb fets adients en el seu moment no són dolentes, no hi fa res de qui vingui el Projecte de Llei.

És evident que la meua ideologia és bastant diferent de la del Partit Socialista Unificat de Catalunya, però nosaltres donarem suport a aquest Projecte de Llei, perquè entenem, amb tota sinceritat, que, en no ser vinculant, en no ser interferidor d'unes posicions de govern que al seu moment es determinin per la majoria que sigui, sí que poden ser elements consultius de vertadera i autèntica vàlua. Com que se m'ha encès aquest llum fatídic, que continua posant-me nerviós, els diré que acabo i només espero la carbassa.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspondrà la intervenció del Grup Socialista i, perquè la pugui fer, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que la Proposició de Llei del Grup parlamentari del PSUC neix fonamentalment de dues preocupacions : de la preocupació de veure com s'ha produït —sobretot en els darrers anys— una espiral creixent de la publicitat institucional, i, sobretot, en la mesura que aquesta publicitat institucional ha arribat ja fins a un punt que podríem començar a afirmar que el Govern de la Generalitat s'ha convertit en la primera empresa comercial, no solament de Catalunya, sinó d'Espanya, en despeses de publicitat per càpita. Fixin-se vostès que la segona empresa a nivell del conjunt de l'Estat espanyol, que són uns grans magatzems que fan molts anuncis a televisió i als mitjans de comunicació, uns grans magatzems, la despesa de publicitat per càpita d'aquesta empresa és a la meitat del que gasta avui el Govern de la Generalitat. Per tant, és evident que la gran quantitat de recursos que es dediquen a la publicitat institucional és una preocupació; però, evidentment, és una major preocupació el seu contingut, el fet que la publicitat institucional es pugui llogar políticament, es pugui llogar electoralment, i és evident que la publicitat institucional passa per uns cicles que les seves puntes sempre, casualment, coincideixen amb moments d'eleccions, amb moments que hi ha noves campanyes electorals.

És, per tant, que crec que tota proposta o tota Proposició de Llei que vagi a prendre mesures per tal de controlar la publicitat institucional sempre serà bona, i, en aquest sentit, el nostre Grup donarà el vot favorable a aquesta Proposició de Llei.

Ara bé, nosaltres volem anar més enllà, i si els grups polítics, els grups parlamentaris i, sobretot, el Grup de la majoria hi estan disposats, nosaltres estem disposats a anar més enllà de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor, establint tres tipus de limitacions a la publicitat institucional : una limitació a la despesa, i, per tant, si el Govern, tal com diu que solament gasta el 0,06% de la publicitat, posem això en una llei, i

diguem que no es podrà gastar més del 0,06% de la despesa global en publicitat. Si vostès gasten això ara i diuen que és poquet, doncs ho posem en una llei. Limitació de la despesa, amb un percentatge del que han de gastar el conjunt del sector públic, el conjunt de les empreses. Limitació en el seu contingut, és a dir, la publicitat institucional ha de servir per fer política preventiva —en el camp de la sanitat, de l'educació, en el camp social—, ha de servir per promocionar serveis públics, però pel que no pot servir és per fer campanyes subliminals polítiques, i, per tant, establir limitacions en el contingut per part de la publicitat institucional. I, tercer, crec que és absolutament imprescindible també imposar limitacions en el temps i establir una reducció de les publicitats institucionals en els períodes preelectorals, en els períodes electorals, i, per tant, que les publicitats institucionals es limitin més fortament en aquests períodes que fora d'aquests.

Els senyors de la majoria avui tenen l'oportunitat de demostrar la seva voluntat política. Si vostès voten favorablement aquesta Proposició de Llei, estaran obrint la porta per fer un pacte polític de les diferents forces parlamentàries per establir una limitació de la publicitat institucional. Si vostès voten en contra, estaran demostrant que no els interessa en cap moment cap tipus de limitació a la publicitat institucional, que a vostès solament els interessa la publicitat en tant que és un missatge subliminal per fer política electoral i per desenvolupar els seus interessos electorals.

El nostre partit estarà d'acord no solament amb aquesta Llei que ens proposa el PSUC, sinó a anar més enllà, anar a establir unes limitacions superiors, i que aquestes limitacions afectin el conjunt d'administracions públiques a Catalunya.

Per tant, aquí hi ha la nostra oferta política, la nostra proposta política; evidentment, si el Grup de Convergència i Unió, el Govern, no accepta, no entra en aquesta via, evidentment estaran demostrant que el que volen mantenir és aquesta situació de continuar essent la primera empresa publicitària del país, de continuar manipulant i utilitzant les campanyes institucionals per als seus fins electorals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom de la minoria de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Muntal... *(Pausa.)* Ah, Codina, perdó.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Bé, pujo a la tribuna per exposar amb quins criteris..., quina és l'opinió del Grup de la majoria.

Volem fer, en primer terme, un aclariment. És a dir, anem a discutir, estem discutint, estem parlant d'una Proposició de Llei presentada pel PSU de Catalunya que fa referència a totes les institucions del país, no només, com ha semblat durant una bona estona d'aquest debat, a la publicitat de la Generalitat de Catalunya.

Aquest posicionament... Jo voldria fer primer un comentari sobre l'articulat, i després sobre l'exposició de motius, és a dir, els motius bàsics del perquè nosaltres —i ho anuncio des d'ara ja— votarem en contra.

Pel que fa a l'articulat, totes les senyores i els senyors diputats que hem tingut l'oportunitat d'estudiar el text que ens ha estat lliurat i publicat pel Parlament, observaran que l'article primer, en el qual parla concretament que aquest Consell

«haurà de regular», entra en flagrant contradicció amb tots i cadascun dels apartats de l'article novè, que, fent una lectura molt ràpida, no pas de tot l'article, sinó dels enunciats, o dels apartats, concretament, l'apartat a) diu que és un organisme consultiu; el b), que haurà d'estudiar i emetre informes; el c), que haurà d'estudiar i adoptar propostes; el d), preparar i redactar proposicions, etcètera; continua : l'e), dictaminar... En cap cas, en cap cas es parla del que fa referència l'article primer. Aquí, d'entrada, ja hi veiem una contradicció. És a dir, què és el que vol aquesta Proposició de Llei?, regular?, o bé el que vol és estudiar, preparar, dictaminar, etcètera?

Pel que fa a l'apartat e), concretament, diu més encara —encotilla, diria jo—, que tots aquells projectes de publicitat que superin el milió de pessetes hauran de merèixer l'aprovació, el dictamen favorable per part d'aquesta comissió. Aquests són, pràcticament..., i això no se'ns escapa a ningú —, qualsevol projecte publicitari està pel damunt d'aquesta quantitat.

L'article 10 també entra en contradicció, una vegada més, amb els apartats a) i e) de l'article novè.

Voldria encara, pel que fa a l'articulat, fer algun comentari més, i faig referència a l'article segon, que és el que garanteix en aquesta Proposició de Llei tot allò que ja està garantit —està recollit i, per tant, garantit— a la Constitució i a l'Estatut.

Pel que fa a l'Exposició de Motius, diu que aquest Consell tindrà cura de trametre uns missatges intel·ligibles per als ciutadans de Catalunya : a nosaltres mai ens ha assaltat el dubte de si els missatges institucionals —siguin i vinguin d'on vinguin— són prou intel·ligibles o no per al ciutadans de Catalunya.

I, finalment, el títol parla del Consell Assessor de les Comunicacions; després, immediatament, ja s'entra en el tema de la publicitat. La comunicació és quelcom més que la publicitat, però insisteixo que, ja en el primer article, s'entra directament en la publicitat.

Se'm podria dir —i tindria raó, qualsevol diputat— que tot això és susceptible d'esmenes, d'esmenes que, una vegada acceptada la discussió de la Proposició, seria possible d'entrar en aquesta discussió. I, per tant, jo haig de donar altres arguments, que no són només els que fan referència a l'articulat, sinó els polítics. Arguments polítics que, evidentment, són els de la nostra perspectiva, i que no tenen per què ser compartits per la resta dels grups, però que són objectius des del nostre punt de vista.

Aquesta és una Proposició de Llei que atempta contra la llibertat municipal, entra en contradicció, en alguns casos, amb la Llei de Bases de Règim Local. El que ens sembla més greu és que és una Proposició de Llei que, si prosperés —si prosperés en tant que llei—, deixaria les institucions catalanes en franc desavantatge respecte a les altres institucions no catalanes.

Què passaria? Estaríem regulant què és el que pot fer la Generalitat, què és el que pot fer la Corporació encara, què és el que poden fer les diputacions o els ajuntaments i, en canvi, qualsevol missatge que pogués venir del Ministeri d'Hisenda, això no podríem regular-ho... És evident que és així, i ja està passant, això està passant! És a dir, en els mitjans de comunicació de casa nostra, està apareixent constantment publicitat d'institucions de l'Estat que en aquestes no podríem regular. Ens sembla que això seria realment discriminatori per a les in-

stitucions catalanes.

Per altra banda, des del nostre punt de vista, també atemptaria en certa mesura contra diferents conceptes del que es pot entendre com a llibertat d'expressió.

Per aquestes raons, tal com ja he anunciat al principi de la meua intervenció, nosaltres hi votarem en contra, però m'agradaria encara fer un parell de reflexions. L'una —no ens podem pas enganyar—, la publicitat, bàsicament, passa pels mitjans de comunicació: televisió, ràdio, premsa, tanques, bàsicament és això, però no hi ha cap dubte que el mitjà que més incidència té en el món de la publicitat, avui per avui, doncs, és televisió, televisió. Jo sé, i ho he entès, que aquesta Proposició de Llei no jutja, no pretén regular els mitjans de comunicació, sinó que el que fa és regular la publicitat de les institucions, però deixin-me que faci aquesta reflexió en el sentit que, si televisió, que és reconegut com el mitjà que més capacitat té de donar coneixement al poble de quins són els missatges, és un ens que està absolutament, jo diria, amb capacitat de regular-se i d'autocontrolar-se, a partir del Consell d'Administració, a partir del Consell Assessor i, evidentment, a través de la Comissió de control i seguiment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a mi em sembla, sincerament, que tant la Generalitat com la Corporació, com les diputacions, i els ajuntaments, especialment —i potser hi faig una mica més d'èmfasi perquè reconec la meua vocació municipalista—, són institucions prou grans perquè no sàpiguen què és el que han de fer o, en tot cas, que no hi hagi altres consells que regulin aquelles voluntats que les mateixes institucions, per la seva majoria d'edat, ja tenen capacitat de fer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Havent intervingut ja tots els grups, caldrà passar a la votació, votació que, naturalment, es refereix a si es decideix o no es decideix la presa en consideració: els vots positius seran a favor de la presa en consideració i els negatius seran rebutjar la presa en consideració.

Per tant, els senyors membres de la Cambra que siguin favorables a aquesta presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia

Passem ara al punt següent, tercer de l'ordre del dia, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia, presentada pels Grups parlamentaris Socialista, Popular, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana.

Aquesta Presidència ofereix, si es prefereix que sigui així, un torn a favor, que suposo que serà d'un dels signants de l'esmentada proposta... L'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'origen d'aquesta proposta de creació d'una comissió d'investigació sobre la seguretat de les indústries ubi-

cades en el camp de Tarragona ve, dissortadament, d'un atemptat terrorista perpetrat per ETA el dia 11 de juny del 87 al rack de canonades de la factoria d'ENPETROL a Tarragona.

Aquell atemptat, i les seves conseqüències, bàsicament, van crear, i tots els il·lustres diputats d'aquesta Cambra que resideixen, que residim a la ciutat de Tarragona i les seves rodalies podem recordar-ho, una situació d'absolut caos ciutadà, un èxode massiu de milers de ciutadans de Tarragona ciutat i els pobles del voltant, que ni la ràpida —i vull assenyalar-ho— actuació dels serveis de seguretat i de molts treballadors de les empreses del voltant del lloc on s'havia produït l'atemptat, ni la ràpida —i vull assenyalar-ho— actuació dels bombers i dels equips de salvament de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments afectats, tot això no va poder impedir, sumat en part —i no tan sumat en part— a un cert desordre en la direcció de la situació d'emergència per part de qui en tenia les més altes responsabilitats, no va impedir aquesta situació de caos ciutadà i d'èxode massiu.

Això va donar peu a una manifestació de repulsa a l'atemptat terrorista a la ciutat de Tarragona, que hom hauria desitjat que hagués estat a partir d'un únic lema, «Terrorisme no», però que, dissortadament, i segurament com a conseqüència de la ressaca, encara, de la campanya electoral municipal, va tenir dos encapçalaments: l'un, en el qual s'aplegaven la major part dels partits polítics amb representació parlamentària a la ciutat i en aquest mateix Parlament de Catalunya i a Madrid, sota aquell lema, «Terrorisme no»; l'altre, sota el qual s'aplegaven, al costat d'institucions com la Federació d'Associacions de Veïns, que sempre ha mantingut aquesta posició, altres formacions polítiques, també presents en la vida municipal de Tarragona, també presents en aquesta Cambra, sota el lema de: «Terrorisme no, però seguretat a les químiques sí».

Nosaltres enteníem —i ho continuem creient en aquest moment— que, davant de l'atemptat terrorista, no és possible fer cap matisació, que qualsevol matisació que es faci a un fet terrorista implica rebaixar la gravetat d'aquell fet en si mateix i que, per tant, no era moment de plantejar el tema de la seguretat a les indústries químiques. I, en canvi, el que vam fer va ser, uns dies després, enviar un escrit a tots els grups parlamentaris presents en aquesta Cambra —el dia 14 de juny en concret, i vull dir-ho perquè algú que representa en el consistori de Tarragona la majoria d'aquesta Cambra, de Convergència i Unió, ha acusat aquest Diputat de poc ètic per no haver-los donat a conèixer aquest text: el tenien des del dia 14 de juny a les seves bústies de grup parlamentari— la proposta que tots signéssim la petició d'una comissió d'investigació que tingués una sola finalitat: retornar, si era possible fer-ho, als ciutadans de Tarragona una certa seguretat que les coses poden funcionar en un moment d'emergència.

La ciutat de Tarragona viu, els seus habitants viuen, vivim, aquesta situació de psicosis de por, que s'ha posat de manifest des del mes de juny cap aquí en un parell d'ocasions: l'una, provocada per l'emissió de gasos de difícil ubicació, i que ha provocat que altres grups d'aquesta Cambra portessin el tema al Parlament de Catalunya, també; la segona, provocada per l'apagada general de fa pocs dies, en què de nou en sectors de la ciutat començava l'èxode en massa, com a conseqüència de veure reflectides les flamarades d'ENPETROL en un cel completament negre i en una ciutat completament negra...

Intentar, en la mesura del possible, treure aquesta psicosi de por : això vol dir l'anàlisi del que representa el Pla de Seguretat de les Químiques, això vol dir si som capaços de fer propostes, de fer orientacions, en un sentit d'ordenar una certa emergència controlada a la ciutat, això vol dir analitzar, des del nostre punt de vista, quines són les condicions urbanístiques i industrials, com les mateixes empreses poden col·laborar en aquests treballs, etcètera.

És per això, senyor President, senyores i senyors diputats, que vam recollir amb satisfacció la proposta conjunta —i, per tant, sense protagonismes de partit— del Grup Socialista, del Grup Popular, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i del nostre mateix Grup parlamentari, que vam lamentar en el seu moment la no-signatura d'aquest text per part del Grup de Convergència i Unió, però que, per a la finalitat que ens proposem, desitjaríem i creiem que fóra bo que avui, aquesta comissió d'investigació, amb aquesta finalitat, sortís d'aquesta Cambra aprovada per unanimitat.

És per això que sotmetem a la seva consideració un fet, i vull dir-ho, i vull dir-ho perquè en el text que ha sortit publicat en el *Butlletí del Parlament de Catalunya*, no és que s'hagi vulnerat el text que nosaltres proposàvem a la Mesa, però sí que s'ha convertit un punt i a part en un punt i seguit, la qual cosa crea confusió sobre què és el que desitjaríem que la Cambra votés : el que nosaltres proposem a la consideració de la Cambra és que el Parlament acordi —i ho dic perquè quedi constància en el *Diari de Sessions*—, que «acordi la creació d'una comissió d'investigació per tal d'estudiar en profunditat tot allò que afecta la seguretat dels habitants de la ciutat de Tarragona i les seves rodalies, com a conseqüència de l'existència dins el seu terme municipal, i termes municipals propers, d'un complex petroleo-químic que, per les factories que el conformen, la relació interfactories i del complex cap a l'exterior, representen un risc potencial que cal preveure i al qual s'ha de respondre amb mesures adients, algunes de les quals no han existit o no s'han aplicat en el cas suara esmentat».

Aquest és el text concret que sotmetem a la consideració de la Cambra, sens perjudici que, naturalment, la Proposta de Creació de la Comissió d'Investigació té una exposició de motius que la justifica, però que en definitiva el text volitiu, en aquest cas el text sotmès a votació, hauria de ser el que jo els acabo de llegir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Aleshores, prego als grups representats en aquesta Cambra que expressin la seva posició en la manera reglamentària. El Grup Mixt? (*Pausa.*) Esquerra Republicana?

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, si em permet, molt breument, per dir únicament que el nostre Grup com a cosignant d'aquesta Proposta, evidentment li donarà el seu suport i el seu recolzament.

Jo crec que és bo, a més de les argumentacions exposades per l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, que fem nostres complementament, cal afegir que no cal ser massa reticent, massa avar en la creació de comissions d'investigació, sinó que crec que és el contrari. Jo crec que hem de treure'ns de sobre aquesta llegenda que el Parlament és un organisme una mica massa reclòs sobre ell mateix i que li fa por airejar-se i sortir a

l'exterior. Jo crec que és bo, quan hi ha esdeveniments importants com és aquest, com és el fet de l'apagada general, com és el fet del joc, que el Parlament surti d'aquí, vagi al carrer, prengui contacte amb la població, trepitgi el terreny i copsi les realitats vives del país. Jo crec que aquesta és la finalitat real de la creació d'aquesta Comissió i és per aquest motiu que el nostre Grup li donarà un suport incondicional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular... No intervé? (*Pausa.*) Pel Partit Socialista de Catalunya, el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, per mostrar la posició del Grup Socialista respecte a la Comissió d'Investigació.

En primer lloc cal dir que, evidentment, la nostra posició és afirmativa, ja que vam recolzar des del primer moment la posició del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya quan va plantejar el tema de la Comissió d'Investigació.

El senyor Maties Vives ha expressat clarament quina va ser la situació en la nit de l'11 de juny dels milers de ciutadans que, en una situació que en podríem dir de pànic generalitzat, van abandonar la ciutat i els municipis del voltant arran de l'atemptat terrorista d'ETA al rack d'ENPETROL. Aquesta situació es va repetir una mica minvada la nit també de l'apagada general a Catalunya i, per tant, l'interrogant que a partir d'aquell dia es va obrir a les nostres comarques va ser el següent : és a dir, si els habitants de Tarragona i les seves rodalies podem viure al voltant del complex petroleoquímic en una situació de seguretat. Segon interrogant : quin risc comporta la indústria química i si, finalment, estem preparats per afrontar-ho, davant de qualsevol emergència que es produeixi, accident, atemptat, fuga de gasos o, fins i tot, contaminació ambiental?

Per situar el problema greu de les nostres comarques, cal dir que realment, en aquest camp s'ha començat a treballar ja fa anys. És indubtable que, des d'aquest punt de vista, no podem dir que no s'hi hagi treballat. En concret, l'any 80, el Pla Parcial de la Gran Indústria, que va ser començat per iniciativa de l'Ajuntament de Tarragona en col·laboració amb la Generalitat de Catalunya, volia racionalitzar el futur creixement del complex petroleoquímic; és a dir, introduir tot un conjunt de mesures que fessin possible que la indústria química pagués el risc de contaminació i seguretat. Fonamentalment, aquest Pla Parcial de la Gran Indústria introduïa la cessió del 10% de l'aprofitament mitjà del polígon, cessions gratuïtes i obligatòries de zones verdes, cessions de zones d'equipaments i, finalment, l'execució de les obres d'urbanització per la indústria per tal que fos possible l'elaboració d'un pla de seguretat i un projecte d'anticontaminació. Això no va ser possible, fonamentalment perquè la Comissió Provincial d'Urbanisme va retallar el Pla Parcial, donant més facilitats al creixement de la petroleoquímica i, en segon lloc, establint el caràcter indicatiu de la xarxa viària de seguretat dins el polígon petroleoquímic; al mateix temps, es va produir un procés complex de recursos de la major part de les indústries químiques, que van portar el tema al Tribunal Contenciós Administratiu i, finalment, al Tribunal Suprem.

És a dir que ens trobem, per un costat, un Pla Parcial de la Gran Indústria, que, per la manca de fermesa de la Generalitat, per un costat, i per l'obstinació d'una part de les indústries

químiques va fer impossible la racionalització del complex petroquímic.

El segon punt que, des del nostre Grup, té importància és el que fa referència al conegut PLASEQTA, és a dir, el pla d'emergència exterior del sector químic de Tarragona, portat endavant per les tres administracions —estatal, autonòmica i local— i la indústria química. Aquest pla, que ha estat sufragat per l'Administració de l'Estat, és en aquests moments l'únic i el primer instrument que tenim des del punt de vista de seguretat. De totes maneres, el nostre Grup ha de dir dues qüestions: la primera, que els ajuntaments van plantejar a les comissions d'aquest pla de seguretat que volien també que, junt al pla de seguretat, hi hagués un pla d'anticontaminació ambiental, i, després, una altra qüestió, és a dir els plans d'evacuació que en aquell moment no van ser englobats dintre el pla d'emergència exterior.

És indubtable que la nit de l'11 de juny —i cal dir-ho clarament— el pla d'emergència exterior va demostrar mancances importants; fonamentalment —des del nostre punt de vista, del nostre Grup—, dues: la informació retardada als ciutadans i, després, la descoordinació generalitzada.

Tercer aspecte que per a nosaltres té importància és el que fa referència a la contaminació ambiental. La seguretat dels ciutadans de Tarragona i de les seves rodalies no solament cal preveure-la, des del nostre punt de vista, en casos d'emergència —és a dir en el cas del dia 11 de juny, quan es va produir l'atemptat d'ETA—, sinó també, fonamentalment, en el control de contaminació diària. Si agafem qualsevol mitjà informatiu de les nostres comarques, en qualsevol mes, jo he fet un mes concret, el mes de setembre passat, i tres o quatre titulars d'aquells dies, dels diaris: «Informe dels metges del CAP de la Granja: malalties respiratòries als barris per la contaminació i l'emanació de gasos»; segon punt: «Una fuga de gasos de l'empresa "X" alarma els veïns de Tarragona»; «Núvol vermell a Tarragona, produït per una fuga de gasos nitrosos procedents de l'empresa "X"»; «La ciutat de Tarragona es va despertar amb una forta olor pestilent, de procedència desconeguda». És evident que aquesta és la constant, durant molts mesos, a la ciutat de Tarragona i les seves rodalies, que plantegen qüestions importants des del punt de vista de la contaminació ambiental.

Per tot això, el nostre Grup considera fonamental que tots aquests aspectes de la inseguretat dels ciutadans es plantegin. Nosaltres estem convençuts que solament una actuació integral, que contempli l'ordenació del sector químic, el control de la contaminació ambiental i els plans d'emergència i evacuació són la garantia de la nostra seguretat. Nosaltres estem convençuts que la Comissió d'Investigació pot ser una de les eines per trobar propostes de resolució que ajudin a avançar en aquest camí de donar confiança, de retornar la confiança als ciutadans de les nostres comarques i fer compatible el progrés i el creixement econòmic amb la seva seguretat i la qualitat de vida, problema que, en el moment en què es va implantar el complex petroquímic, en certa manera es va plantejar aquesta qüestió, si seria possible compatibilitzar el creixement econòmic amb la qualitat de vida dels ciutadans. Però també estem convençuts que, si no hi ha la col·laboració entre les administracions responsables dels temes de seguretat i ambientals, no serà possible que els resultats que nosaltres estem convençuts que

pot fer la Comissió d'Investigació retornin aquesta seguretat als ciutadans de les nostres comarques.

Res més, senyor President. Per aquestes raons, nosaltres vam donar suport en el seu moment a la Proposició de crear una Comissió d'Investigació i, per tant, el nostre vot afirmatiu.

El Sr. PPRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha estudiat amb molta cura el text que se sotmet a l'aprovació de la Cambra. Hem observat també aquesta mancança tècnica, de transcripció del que és la part expositiva i la part dispositiva —a la qual em referiré al final, donat que ja els anuncio que nosaltres dividirem la nostra votació.

He escoltat amb molt de deteniment les intervencions que s'han produït en ocasió del debat de la creació d'aquesta proposta de constitució de la comissió investigadora. He de dir-los que, en el meu ànim, en l'ànim del meu Grup parlamentari, en l'ànim dels diputats que viuen per aquelles contrades, es troba la preocupació —que espero que sigui compartida per tots els diputats d'aquesta Cambra— pels problemes que es detecten, pels problemes que ja des de fa molt de temps es produeixen a la ciutat de Tarragona i al seu entorn, i amb aquesta psicosi —a la qual ha fet al·lusió el Diputat que ha presentat la Moció—, que nosaltres hem vist ja plasmada, aquesta és la psicosi que informa l'estudi anomenat pel PLASEQTA, és ja precisament quan es crea un estat d'opinió, més o menys generalitzat, entorn de la perillositat de la indústria química i petroquímica establerta en el camp de Tarragona, que les autoritats competents —l'Administració perifèrica de l'Estat, les autoritats competents en aquesta matèria— elaboren aquest pla.

Aquest pla que, segons la redacció, va signat per quatre grups parlamentaris d'aquesta Cambra —i hem de fer especial anotació que va signat també pel Grup Socialista, el Portaveu del qual ja s'ha manifestat fa uns moments—, denuncia, en la seva part expositiva, la mancança d'aquest PLASEQTA; denuncia també la descoordinació de protecció civil, que ja és un tema vell en el si d'aquesta Cambra, i que crec que recull una unanimitat de parers dels diferents grups parlamentaris, que, tal com està ubicada avui la competència —exercida per qui l'exerceix— de protecció civil, el tema no funciona, i cal que reconsiderem —no serà avui el dia de parlar-ne en profunditat, perquè tampoc en la meua intervenció voldria jo, en aquest moment, malgrat que pot semblar-los que sigui un tema que ve servit en safata— atacar el Governador Civil de Tarragona o l'Alcalde de Tarragona, autoritats competents, segons decret que desenvolupa el tema de protecció civil en aquesta matèria.

No és la intenció d'aquest Diputat, ni és l'estil del nostre Grup parlamentari, però sí que hem de posar sobre la taula el tema que, una vegada més —i fa pocs plens parlàvem d'aquest mateix tema—, el tema de protecció civil en aquest país no funciona. I caldrà una coordinació entre administracions; caldrà una regulació normativa diferent. Nosaltres creiem que amb aquestes constatacions que anem fent cada vegada que hi ha un desastre, no col·laborem, de moment, en la solució del tema. La solució del tema passa per altres coordenades, que han de tenir un tractament en una altra sessió, o amb unes altres actituds polítiques, que espero que el nostre Grup tingui

la col·laboració i la unanimitat de tota aquesta Cambra.

Hem parlat del PLASEQTA, i jo diré, constataré que, realment, en el text que se li va presentar, en ocasió d'aquest atemptat d'ETA, en la petroquímica d'ENPETROL no va funcionar. És cert.

Però nosaltres, al mateix temps que diem que, d'aquesta part expositiva que parla del PLASEQTA, que parla del tema de la protecció civil, nosaltres —jo els ho anuncio— no ho votarem, perquè, tot i que podem tenir aquesta impressió, tot i que podem compartir una situació de circumstàncies més o menys objectives i subjectives, que podrien resultar una consideració que amb l'acord d'aquesta Cambra quedés tipificat i que pogués condicionar posteriorment part de l'informe que ha de redactar aquesta Comissió, nosaltres, mitjançant els mecanismes reglamentaris de demanar votació separada, nosaltres demanarem simplement la votació, i acudirem a ella, de la part dispositiva, en la qual també els he de comentar que aquesta darrera ratlla en què s'intenta i es proposa tipificar que «algunes de les quals no han existit o no s'han aplicat en el cas suara esmentat», també considerem que aquesta darrera ratlla de la part dispositiva no l'hem de votar per les mateixes raons que no votem la part expositiva. I tot dient que nosaltres celebrem poder donar, en aquesta oportunitat, una demostració als ciutadans de Tarragona, que ja a l'inici de la meua intervenció deia que estàvem sensibilitzats com ells pels problemes que poden generar aquestes indústries, que sabem també —i ho hem de manifestar— que, precisament perquè aquestes indústries tenen un component de perillositat que altres indústries no tenen, també tenen una regulació molt més rígida, molt més exigent, des de l'òptica industrial, nosaltres creiem que pot ser un element tranquil·litzador i una demostració que els representants del poble de Catalunya reunits avui en aquesta Cambra estem per donar aquesta tranquil·litat i buscar totes les solucions que calgui esmerçar sobre la problemàtica que s'ha anat esmentant al llarg d'aquest debat, donarem el vot favorable a aquesta part dispositiva, amb les excepcions que ja he anunciat.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, per a una qüestió d'ordre. Entén el nostre Grup que l'únic que s'ha de sotmetre a votació és la part que ve a continuació de «El Parlament acorda...», dos punts, tot el següent, és a dir, l'Exposició de Motius no es vota.

D'altra banda, això, que és una simple qüestió d'ordre, per anunciar, senyor President, que, de comú acord amb els grups signants d'aquesta Proposta de creació de la Comissió d'Investigació, i perquè creiem que és bo que el tema surti aprovat d'aquí per unanimitat, retirariem d'aquesta part dispositiva la frase que diu : «...algunes de les quals no han existit o no s'han aplicat en el cas suara esmentat», de forma que no hi hagi diferenciació de vots en allò que anem a votar.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, segons la manifestació que s'ha fet aquí, la Presidència entén que el que sotmetem a votació és el que diu, exactament : «Acorda la creació d'una comissió d'investigació per tal d'estudiar en profunditat tot allò que afecta la seguretat dels habitants de la ciutat de Tarragona i les seves rodalies, com a conseqüència de l'existència en

el seu terme municipal i termes municipals propers d'un complex petroquímic que, per les factories que el conformen, la relació interfactories i la relació del complex cap a l'exterior, representen un risc potencial que cal preveure i al qual s'ha de respondre amb mesures adients.» Fins a aquí. Això és el que sotmetem, doncs, a votació.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text que la Presidència ha tingut el gust de llegir queda aprovat per unanimitat dels presents.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Recent Interrupció de Subministrament Elèctric a Catalunya

Ara passem al punt de l'ordre del dia, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Recent Interrupció de Subministrament Elèctric a Catalunya, presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Parlament, del Grup Socialista.

Perquè pugui defensar aquesta proposta, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Molt Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, els recordaré una cosa que ben segur tots recorden : els fets que van passar la nit del 14 d'octubre, que, com vostès recordaran, Catalunya i part d'Espanya es va veure sotmesa a una important interrupció elèctrica que va durar de tres quarts d'onze, més o menys, fins a tres quarts d'una —més o menys dues hores. Tanmateix, aquest fet, aquesta apagada, es va produir, sembla, perquè un interruptor de l'estació receptora de FECSA a Sentmenat va explotar. Els motius d'aquesta explosió, encara, des del nostre entendre, no han estat prou explicats —per tant, caldria aprofundir-hi, què és el que realment va produir, potser, aquesta explosió—, i, per tant, doncs, el nostre poble es va veure sotmès a una situació de greu emergència : domicilis particulars, edificis públics, privats, tota mena de serveis, hospitals, es van veure sense energia elèctrica; es va notar, potser, amb més força que mai la precarietat, segurament, d'un sistema social basat en aquesta energia i amb la dificultat que comporta que les nostres fonts energètiques, de vegades, puguin ser tan febles en una qüestió concreta, com en produir-se una apagada.

També va haver-hi nombrosos ciutadans que es van trobar en situacions greus, atrapats en metros, atrapats també en ascensors —la premsa se'n va fer ressò, no sé si són sis o són set; per això proposem la comissió d'investigació, senyor Subirà—, per tant, el que és cert és que hi havia ciutadans atrapats en ascensors, en els metros..., hi havia, en definitiva, dificultats enormes; a nivell de circulació, els semàfors no funcionaven, lògicament, hi havia ciutadans als carrers, desorientats, en aquelles hores a les fosques, que van haver de necessitar acompanyaments per poder arribar als seus domicilis. Per tant, senyores i senyors diputats, es va crear una autèntica emergència, amb la gravetat que, pràcticament fins a un quart abans que acabés aquesta situació, fins a dos quarts d'una, no es va tenir

notícia pública de què estava passant, què estava succeint i la possibilitat de resoldre-la quant de temps podia faltar, quant de temps podia durar.

I, certament, penso que convindran amb mi, senyores i senyors diputats, que és en els moments d'emergència, en els moments de dificultats com la que acabo d'esmentar, que els ciutadans esperen amb més interès, si cap, esperen l'acció de l'Administració, l'acció de les diverses administracions, l'acció del Govern. És en aquests moments quan més es valora la capacitat d'un govern, la capacitat de l'Administració pública, per acompanyar, per resoldre les dificultats dels nostres veïns i veïnes. I aquella nit, certament, ha quedat palès —la premsa se n'ha fet ressò, amb el debat que va haver-hi, i en parlarem potser, lògicament, en el si d'aquest Ple, de les interpellacions—, ha quedat palès que la Direcció General d'Energia, que la Conselleria d'Indústria coneixia, pràcticament, a quarts de dotze, el que estava passant i aquesta previsible, fins i tot, solució d'aquest tema, i en cap moment es va dirigir a l'opinió pública mitjançant l'única ràdio que funcionava —que era precisament Catalunya Ràdio, perquè tenia grup electrogen—, es va dirigir per informar —cosa, al nostre entendre, de gravíssima irresponsabilitat.

També hem pogut constatar, malgrat el que s'acaba de dir en aquesta Cambra, que el nostre Govern tampoc va assumir responsabilitats que té en temes de protecció civil: s'ha ignorat —fa poc, quan estava parlant el diputat que m'ha precedit en l'altra proposta de comissió—, s'ha ignorat que hi ha un decret de l'abril de constitució de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, la qual està presidida pel Conseller, per l'Honorable Conseller Bassols, s'ha oblidat aquesta existència, s'ha oblidat que té també unes funcions que escometre i que, en definitiva, no es van, en cap cas, utilitzar. Això s'ha oblidat, i aquella nit realment és llastimós que el Conseller Bassols, a més, declarés a la premsa, o la premsa se n'ha fet ressò, que ell, per si de cas, estava al seu domicili, per si se'l necessitava.

Per tant, senyores i senyors diputats, totes aquestes són qüestions que creiem que cal aclarir, cal aclarir; cal que no quedi cap dubte de si això és cert o no; cal conèixer per què el Conseller d'Indústria no va informar, on era a aquelles hores; cal conèixer per què el Conseller de Governació, senyor Bassols, no va assumir les seves competències de President de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya. Cal saber-ho. I no cal, penso, solament això, sinó que també cal aprofundir per què es va produir l'apagada, com és possible que la falla d'un element —sembla, d'un element que fes explotar aquest interruptor— aconseguís parar totes les centrals receptores, donat que sembla, segons tècnics, que si es produeix una sola falla en un sol element no és suficient perquè es faci l'apagada, sinó que s'ha de produir també una altra en un altre element perquè pugui realment produir-se el fet que es va produir. I això no s'ha aclarit.

També cal aclarir —perquè pensem que l'opinió pública necessita que s'aclareixi— si realment la qüestió que en aquests moments la Lotto 6/49 estava emetent en la freqüència de la banda de FECSA, va tenir alguna cosa a veure o no, va tenir alguna cosa a veure o no, amb la situació d'apagada. Cal aclarir-ho, cal aclarir-ho. Em sembla que la mateixa expressió de la banda dreta d'aquesta Cambra dona testimoni que cal que aquesta Comissió es formi, requereixi tots els tècnics que

calgui, perquè l'opinió pública cal que sàpiga si va tenir o no va tenir cap relació el fet que d'una forma realment il·legal i pirata s'estigués, en una autopista, com es deia, amb un cotxe en contra en aquells moments, utilitzant-lo els nostres serveis i afectant, com es va confirmar per FECSA, la banda en la qual està ubicat el telecontrol, la central de telecontrol de FECSA. Per tant, això, també cal aclarir-ho i estudiar-ho.

I, sobretot, també —i penso que potser aquest podria ser el més important d'aquesta Comissió d'Investigació—, caldria conèixer amb exactitud, poder utilitzar aquesta Comissió d'Investigació per conèixer la situació tècnica que permet que passin aquestes coses i poder-ne dilucidar aquelles solucions, de les diverses administracions —no estem parlant només aquí, ara, de les de la mateixa Generalitat—, aquelles qüestions, aquelles iniciatives que poguessin realment resoldre qüestions com aquestes o, en tot cas, evitar i reforçar la nostra xarxa elèctrica, que faci difícil que es torni a produir un cas com aquest. Pensem que és un element important per al qual podria servir aquesta Comissió.

I un altre tema important, senyores i senyors diputats, que estic segur que hi estarem tots d'acord: què caldria fer en aquesta Comissió? Caldria..., té l'oportunitat real, de poder valorar la capacitat de resposta que varen tenir en una situació d'emergència de la gravetat que va passar aquell dia. Caldria veure quins mecanismes van fallar, caldria veure la capacitat de resposta dels serveis públics amb els nostres administrats, com van funcionar, quines dificultats va haver-hi, per poder prendre nota i poder resoldre-les. Hi ha un tema greu que va passar en aquelles hores, senyors diputats, que estic segur que a tots els preocuparà: es va notar que dos hospitals de Barcelona, dos hospitals —i lamento que ara no hi sigui el Conseller senyor Laporte, perquè ens ho podria potser confirmar— no tenien grup electrogen: en concret una clínica important de Barcelona i un hospital molt important de Barcelona. Això és gravíssim perquè, lògicament, no cal que els manifesti el que representa que un hospital es quedi sense energia per als seus serveis intensius, etcètera. Per tant, hi ha motius de preocupació per part nostra i que podríem aclarir amb aquesta Comissió. No sols això; un altre hospital de Barcelona, que sí que tenia grup electrogen, com que aquest grup, la xarxa de distribució d'aquest grup no arribava a totes les instal·lacions, hi havia en concret el servei d'hemodiàlisi que es va aturar, amb dos malalts que estaven rebent aquest servei, la sang es va coagular, perquè no tenien la xarxa per poder-hi endollar aquella sala concreta. I lògicament això —no és per riure, senyor Subirà— podia provocar en aquells malalts, amb la coagulació de la sang, arribar a dificultats realment gravíssimes per a la seva salut i la seva integritat física.

Per tant, senyors diputats, tenim una ocasió important: poder, en aquests moments, també veure com van funcionar els nostres mecanismes de protecció ciutadana, com van funcionar els nostres serveis públics que tenim per als ciutadans en un cas com aquest. I aquest, el podem estudiar en profunditat per resoldre i per intentar de prendre iniciatives, amb les diverses administracions —no estic dient només de la nostra—, per tal de millorar la nostra capacitat de resposta en una situació com la passada la nit del 14 d'octubre.

I també, lògicament, una altra cosa important que podem dilucidar és, també, com realment va funcionar la protecció

civil, com va funcionar la coordinació de les diverses administracions : què va fer la Guàrdia Urbana a Barcelona?, què van fer les diverses guàrdies urbanes locals?, què va fer la Policia Nacional?, què van fer els nostres Mossos d'Esquadra? és a dir, donar la capacitat de coordinació i resposta que teníem i que tenim, i com la podem millorar. Per tant, jo penso, senyors diputats, que lluny d'algun tema que pot potser preocupar la majoria, que és que es pugui dilucidar que hi ha unes responsabilitats, que cal protestar, per part de determinades conselleries, que és un tema; n'hi ha un altre, d'important...

Jo voldria que, en aquest cas, la majoria conservés aquest tema més positiu de valorar una situació difícil, que podria tornar a passar, que tant de bo no passi, però que, en definitiva, cal veure com van poder respondre, els nostres serveis, la nostra societat, per intentar millorar i que, en cap cas, doncs, si ens hi tornem a trobar, puguem tenir una millor resposta, la qual ben segur que ens ho agrairan tots els ciutadans de Catalunya.

És per això i amb aquest ànim, senyores i senyors diputats, que, almenys el Diputat que els parla, voldria que vostès veïssin aquesta Comissió i si la mateixa redacció final d'aquesta Moció pensen vostès que no recull realment el que estic dient i volguessin modificar-la, el nostre Grup està disposat a modificar, a posar a votació —com s'ha fet en l'anterior— la redacció que vostès creguin més adequada perquè pugui tirar endavant aquesta Comissió, d'Investigació en aquests moments, i que pogués tenir una solució definitiva, que crec, ben segur, que hauria de ser positiva per als nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? *(Pausa.)* Posicionament? En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, d'entrada en plau dir que en un Parlament com el nostre, on l'activitat legislativa, entesa com una activitat generadora de lleis, és restringida, creiem que és bo que no declini de la seva competència de control i impuls del poder executiu, i un mitjà per fer això passa precisament per la investigació dels fets que es produeixen a la nostra terra.

Una manera serena i equànime de procedir a aquesta investigació creiem que és, al nostre entendre, el camí que passa a través de la creació d'una comissió parlamentària, evidentment plural, que se n'encarregui, on els parers de tots plegats són recollits i en surt una conclusió, jo diria, serena.

Ara se'ns proposa la creació d'una d'aquestes comissions per investigar el que va succeir durant l'apagada de la nit del 14 al 15 d'octubre. Creiem que el motiu va tenir una repercussió ciutadana prou important perquè siguin degudament aclarides les causes que l'ocasionaren. Cal poder explicar què va passar durant aquelles poques però llargues i angunioses hores en què Catalunya es quedà sense fluid elèctric.

La no-presència de les autoritats catalanes als micròfons de la ràdio, que continuava emetent, explicant les causes de l'apagada, produïren en la ciutadania una certa angúnia que cal explicar, que cal aclarir.

La no-actuació pública d'aquestes autoritats escampava en la

població la sensació que l'accident havia sorprès les institucions, i que ningú no tenia prou clar el paper que havia de fer. És veritat que, per al mateix prestigi de les institucions, cal que aquests fets siguin explicats i se'n puguin treure les conseqüències necessàries per evitar que, en ocasions semblants, aquest buit públic institucional no es torni a produir.

Tot i que és important aclarir aquest aspecte de la falla d'electricitat, creiem que aquest no és l'únic motiu, ni potser el més important que cal investigar. Hi ha un aspecte tècnic, per a mi —potser per deformació professional— molt més greu, i és el fet que, a causa de la defallença d'un simple aïllador ceràmic, tan important i gros com vulgueu, però, en resum un simple aïllador, pugui ser causa primera d'una apagada en cadena de tot el país. Això creiem que és gravíssim. Que un país d'una activitat industrial tan densa com Catalunya pugui estar a mercè d'una falla tan nimia no pot ser, no ho podem permetre; cal aclarir quines mesures s'han pres o es pensen prendre perquè això no succeeixi, en un futur no torni a succeir.

Cal també que tothom sàpiga, entre d'altres coses, si un centre de distribució central de l'energia, com és el de Sentmenat, que ha pogut fallar tan fàcilment, està suficientment protegit contra possibles accions externes que en malmenin el funcionament. Han corregut rumors molt intensos que això no és així, que aquell centre està a l'abast de qualsevol que s'ho proposi. És per tot això, i per un seguit d'altres fets menors, que aquest accident, que venturosament i malgrat la seva gravetat no tingué conseqüències més desagradables gràcies a l'exemplar comportament de tota la població en general, que el nostre Grup votarà favorablement la proposta de constitució de la Comissió d'Investigació que ara s'exposa a la nostra consideració.

Moltes gràcies, senyories. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la veritat és que jo estava temptat de demanar la paraula; és a dir, bé, sempre hem manifestat que, si el Reglament ho permetés, i un sol diputat reclamés una comissió d'investigació, li donaríem el nostre suport. En conseqüència, votarem a favor de la proposta que ens fa el Grup Socialista. I punt.

El que succeeix és que, quan el senyor Riera ha fet referència a la connexió entre la Lotto i la fallida de llum, etcètera, hi ha hagut uns somriures, unes murmuracions, uns comentaris que, doncs, en motiven, em provoquen a tornar a parlar d'aquesta qüestió.

Miri, jo no sé si vostès escolten Catalunya Ràdio, suposo que sí, suposo que sí, en algun moment o altre; escolten altres ràdios, aquelles que tenen butlla per escoltar, no les altres; però, en qualsevol cas, Catalunya Ràdio, segur; jo també l'escolto. Aquest matí, a Catalunya Ràdio, hi havia una amable tertúlia —en la qual, per cert, hi ha havia el director del diari *Avui*—, i en aquesta tertúlia arriben a una conclusió, arribaven a una conclusió —si algú de vostès la seguia— : qui va llançar la idea que la Lotto 6/49, la seva xarxa de freqüències, estava vinculada —i voldria que les paraules s'entenguessin tal com les dic—, el que es deia en aquesta tertúlia és «estava vinculada a l'apagada» —cosa de la qual, aspecte concret, aquest Diputat

en té més que seriosos dubtes, però allà es deia així— va ser la mateixa FECSA. S'ha dit aquest matí, a tres quarts de deu a Catalunya Ràdio, en una tertúlia on un dels contertulians era el director del diari *Avui*, el senyor Santiago Ramentol.

Per tant, bé... No, no, vull dir això per esclarir, i m'alegra... no, m'alegra que en aquest moment no hi hagi cap murmur a la sala; la qual cosa vol dir que, en el moment que el senyor Santiago Riera feia aquests tipus d'afirmacions, feia aquests tipus de qüestions, de cara a la comissió d'investigació, segurament tampoc és bo que hi fossin.

I voldria dir, en nom del meu Grup parlamentari, del Partit Socialista Unificat, reiterar les paraules del President del nostre Grup des d'aquesta tribuna l'altre dia : «Per a nosaltres hi ha, avui, indicis més que seriosos que la xarxa, la invasió de freqüències de la Lotto 6/49, va dificultar el control per via de *telemando* de l'estació elèctrica de Sentmenat la nit del dia 14. I com que en tenim indicis que això és així, desitjaríem que tirés endavant aquesta Comissió d'Investigació, encara que només fos per esclarir aquest tema, i d'altres, i d'altres, que segurament en parlarem més tard en aquesta mateixa sessió plenària, en el debat de les mocions, que és, no tot l'efecte en cadena, que és un efecte que —segurament, es poden pal·liar les conseqüències d'un salt en cadena en qualsevol xarxa de subministrament elèctric—, en qualsevol cas, té una explicació lògica i té una explicació tècnica, si no, per què la càrrega de determinades línies com a conseqüència de l'entrada d'electricitat en aquestes línies; permetria esclarir —efectivament, senyor Santi Riera— quin és el comportament del Consell Executiu, quin és també el comportament de la Delegació del Govern a Catalunya, del Governador Civil de Barcelona aquella mateixa nit; quin és el comportament d'altres governadors civils, que van utilitzar ràpidament emissores col·locades fora de Catalunya per informar la població del que, al seu criteri, estava succeint, o d'allò que coneixien, i, en definitiva, per investigar tot això. Però, bàsicament, com que queda en aquesta sala —almenys per a nosaltres— aquest dubte, el dubte de quina és la relació entre una activitat de govern de la Generalitat, vinculada a les loteries, i el salt o el control —més ben dit, el control—, un cop produïda l'apagada, per la via de *telemando* de l'estació de Sentmenat, desitjaríem —i aquest és un motiu bàsic i fonamental del nostre «sí» a aquesta Comissió d'Investigació, que aquest Parlament pogués entrar a fons en el tema.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Díaz, Fernández Díaz, té la paraula, en nom del Grup parlamentari Popular.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup s'abstindrà en la votació corresponent a la Proposta de constitució d'aquesta Comissió. I vull explicar per què ens abstenim.

D'entrada, dir que compartim absolutament la preocupació que ha manifestat el Diputat senyor Riera, pel que fa referència a la gravetat de la situació que es va crear la nit del 14 al 15 d'octubre, i la necessitat d'aclarir moltes de les coses que van passar aquella nit. Precisament nosaltres, el Grup Popular, va presentar una interpellació, en l'anterior Ple, el proppassat dia 28 d'octubre, arran d'aquesta situació, i avui defensarem una moció relacionada amb aquella situació.

Per tant, compartim absolutament la preocupació del que va passar, la necessitat d'aclarir moltes coses. No votarem a favor,

i, per tant, a partir d'aquí crec que queda clara la posició que no votarem en contra —lògicament no podríem votar en contra de la creació d'aquesta Comissió—; sí que dic que no votem a favor perquè estem en contra de la metodologia de treball que aquesta situació està portant a aquest Parlament. Nosaltres entenem que no es pot crear una Comissió d'Investigació cada cop que a Catalunya hi hagi una situació d'emergència, d'alerta, de catàstrofe o calamitat pública. Entrar en aquesta casuística concreta de crear comissions d'investigació parlamentària cada cop que es presenti una situació d'aquestes, el que demostra és que potser el que és necessari en aquest Parlament és un debat sobre la situació de la protecció civil a Catalunya, perquè, si no, estem, des del nostre punt de vista —ho torno a repetir—, desvirtuant absolutament la situació existent. És evident que està molt poc clara la situació en matèria de protecció civil, des d'un punt de vista jurídic —d'això ja en parlarem després, quan la Moció—, i nosaltres el que pensem és que és més convenient globalitzar el problema, i que el Parlament estigui assabentat de la situació d'aquesta matèria i la política que en relació amb la protecció civil té programat el Govern de la Generalitat, presentant en aquest Parlament un informe sobre els plans previstos per afrontar aquestes situacions d'emergència, de calamitat o de catàstrofe, i, en tot cas, una proposta també de calendari pel que fa referència a iniciatives que, des del Consell Executiu, puguin tenir com a destinataris d'altres administracions públiques competents en la matèria, també per preveure situacions límit, de les que aquestes situacions de força major posen molt sovint, darrerament, les administracions públiques de Catalunya i, en particular, la Generalitat.

Per tant, estem en contra de la metodologia, compartim la preocupació, i, per aquesta raó, no votarem a favor i ens abstindrem en aquesta votació.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà posicionar-se en representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la convicció o la fermesa amb la qual, des d'un punt de vista de forma oratòria, es diuen els raonaments, no reforça el contingut dels raonaments; reforça, en tot cas, el missatge, però no el contingut dels raonaments. Perquè aquests dos dies darrers hem assistit al següent raonament. Diu : «Nosaltres, com que estariem a favor que, només que ho demanés un Diputat, es pogués constituir una comissió d'investigació, les votem sempre a favor». Llavors, ahir ens van dir : «Però, aquesta que vostès fan, de proposta de comissió d'investigació, la votarem en contra, la votariem en contra, ens agradaria votar-la en contra. Però, sap què farem? Ens abstindrem perquè pugui ser aprovada». Bé, aquest raonament té moltes falles, especialment la darrera afirmació. Perquè «ens abstindrem perquè pugui ser aprovada, donat que el Grup de la majoria ja deia que votaria a favor», la veritat és que com a raonament lògic és un pèl fort. (*Remor de veus.*)

Bé, ara ens trobem en una situació similar. Jo aniré entrant en les diferents qüestions que s'han tocat en defensar i posicionar-se els diferents grups respecte a aquesta proposta de comissió d'investigació.

S'ha tocat, en primer lloc, el tema de protecció civil. Del

tema de protecció civil, en parlaré relativament poc perquè aquesta tarda, arran de les mocions i de les decisions que es puguin prendre amb les mocions, tornarem a tocar el tema. Però, respecte a protecció civil, deixin-me, senyors diputats i senyores diputades, recordar només una cosa —recordar només una cosa— : el decret que regula els temes de protecció civil fins avui diu que en casos d'emergència, els responsables de Protecció Civil, si la situació afecta el municipi, un municipi, és l'Alcalde; que si afecta una província, és el Governador; que si afecta més d'una província, és el Delegat del Govern, i que si afecta més d'una comunitat autònoma, llavors —i, en qualsevol cas— el Ministre de Governació.

És clar, alguns voldrien que muntéssim una comissió d'investigació on es pogués citar, evidentment, els responsables que jo he dit, però amb la seguretat, certesa, que no vindrien, que és la pràctica habitual de les autoritats del Govern de l'Estat quan aquest Parlament les cita, i no solament quan aquest Parlament les cita, sinó quan aquest Parlament —recentment, recentment— demana que s'autoritzi els diputats de la Comissió de Justícia a visitar les comissaries i les autoritats de l'Estat es neguen que els diputats d'aquest Parlament visitin les comissaries, els calabossos de les comissaries. És clar, llavors vostès ens diuen : «escoltin, fem una comissió d'investigació». Escolti, escolti, fem una comissió d'investigació per citar a qui?, i per fer bullir quina olla? Molt bé.

Qüestions tècniques, perquè de la qüestió de protecció civil en tornarem a parlar a la tarda en funció de les mocions. Qüestions tècniques. És clar, vostès diuen, vostès tornen a llançar aquella insinuació que l'apagada va tenir relació amb la possible interferència d'una freqüència. Mirin, jo ara sí que sento..., fins fa un moment veia a la sala el senyor Magí Cadevall, que és un expert en lògica formal i al qual tinc un gran respecte, en aquest sentit..., perquè segurament ens podria ajudar a seguir aquest raonament, que és molt senzill, per altra banda, eh. Diu : si l'ordre de desconexió de l'interruptor es produeix..., perquè l'accident és conseqüència d'una falla de l'interruptor, a causa de l'operació de desconexió. És a dir, REDESA, que és qui maneja la xarxa, diu : «ordenin la desconexió d'aquest interruptor». Llavors, des del centre de control, que se'n diu *dispatching* —a mi és una paraula que no m'agrada gens, però, en fi, és el que s'utilitza—, es dona aquesta ordre i, aquesta ordre, efectivament, arriba. Es produeix la desconexió de l'interruptor d'una línia que, segons em diuen, estava funcionant oberta —per tant, aportant energia reactiva per al sistema—, i al moment de produir-se la desconexió s'estableix un arc, que dura uns cinquanta segons, i llavors explota l'interruptor. És evident que si no s'hagués pogut trametre l'ordre, no s'hauria produït la desconexió, amb la qual cosa s'hauria produït una falla de dir : «bé, REDESA dona una instrucció que no es pot complir en forma immediata», però, si no s'hagués produït la desconexió, no s'hauria produït la posterior explosió de l'interruptor amb les conseqüències que hi va haver.

I això, jo, la veritat, em sembla que és perfectament clar i diàfan. És més, en lloc de basar-se sobre un tema tècnic d'aquest tipus, amb les opinions que una tertúlia de persones enormement respectables, però ningú entès en el tema, poden tenir sobre aquesta qüestió, escoltin, llegeixin l'informe de FECSA, que a més a més el Conseller el va oferir a tots vostès, sobre si

és veritat o no que hi va haver alguna relació entre aquests problemes i la freqüència esmentada. Però, és clar, seguim, perquè la proposta que es fa de la constitució de la Comissió voldria entrar en aquests temes tècnics. Nosaltres —i el Conseller ho va dir amb molta claredat en la seva intervenció en parlar de la interpellació que donarà lloc a les mocions de la tarda—, aquí hi ha una qüestió d'una complexitat tècnica important, i, si realment es volen aclarir les coses, s'ha d'anar per la via de la Comissió d'investigació tècnica que està muntada, que està muntada. El Conseller, a més a més, va oferir —i jo crec que es pot dir i es pot repetir, perquè ell ho va oferir— que les conclusions a les quals la Comissió tècnica —a la qual em referiré després— arribi són, evidentment, poden ser, evidentment, portades perquè estiguin a la disposició de tots els diputats d'aquesta Cambra i es puguin prendre les ulteriors iniciatives. Fixin-se en la composició d'aquesta Comissió. Aquesta Comissió que es va constituir el 16 d'octubre del 87, és a dir, pràcticament l'endemà de l'incident. La Comissió està formada pel Cap de Serveis Territorials d'Indústria de Barcelona, el Cap de Servei de Control de Subministraments Energètics, el Subdirector General i Director General del departament de construcció i explotació de FECSA, el Cap d'Explotació de FECSA, el Director de Producció i Transport d'ENHER, el Director de Producció i Transport d'ECSA i el Subdirector General de Forces Elèctriques del Segre. Aquesta Comissió, una de les primeres actuacions que ha instat a la Direcció General d'Energia ha estat la que es concreta en la carta que els llegeixo a continuació, que és important, és important —i no hi ha cap problema, és a dir, s'estan rebent les informacions que se sol·liciten. És una carta que està dirigida «al Delegado del Gobierno en la explotación del sistema eléctrico», i diu : «Como usted ya sabe, el pasado 14 del X a las 22.45 tuvo lugar un incidente en el parque de 400 kilovoltios de la red de Sentmenat, que provocó una interrupción generalizada...» —els ho estalvio—, «...aproximadamente dos horas. Esta Dirección General, en ejercicio de las competencias que tiene atribuidas, está analizando las causas y efectos del incidente, con la finalidad de proponer las medidas necesarias para evitar la aparición de fenómenos similares o minimizar sus consecuencias en caso de que ocurran. Como sea que el incidente origen acaeció en una instalación propiedad de la Red Eléctrica de España, Sociedad Anónima, se propagó a través de la red de 400 kilovoltios, propiedad de la empresa citada y tuvo consecuencias y probablemente incidentes coadyuvantes en puntos alejados de nuestro territorio, le ruego dé las órdenes oportunas para que por parte de REDESA nos sea remitido un informe completo sobre la secuencia de acontecimientos desde su inicio hasta la total normalización del servicio.» I, per les notícies que tinc, això s'està subministrant de la manera adequada, perquè les relacions són excel·lents.

Llavors tenim un equip de tècnics de la Conselleria, un equip al màxim nivell de tècnics de les empreses afectades, tenim aquesta informació demanada i que es va subministrant de REDESA i jo crec que el lògic i natural és que, en lloc de situar una comissió parlamentària estudiant problemes que tindrien a veure amb el cosinus de *fi*, amb la reactància capacitiva d'una línia, que deixem que aquests tècnics ens expliquin, de forma sintètica i final, les seves opinions, que jo crec que podem..., ningú pot prejutjar que no siguin de la màxima imparci-

alitat i competència tècnica, perquè aquesta informació, un cop arribada a aquest Parlament, serveixi perquè tothom sàpiga què va passar i per què va passar. Però això, senyores i senyors diputats, s'aclarirà amb aquesta Comissió tècnica. Nosaltres pensem que no s'aclariria, que no és l'àmbit adequat una comissió d'investigació parlamentària i, per tant, el nostre vot serà contrari.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Se sotmet a votació aquesta proposta de constitució de la Comissió d'Investigació.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de constitució de la Comissió d'Investigació sobre la recent interrupció del subministrament elèctric a Catalunya ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes

Correspon ara de substanciar el punt cinquè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Armet. Per fer-ho té la paraula l'Honorable senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, com vostès saben, el tema de la concessió d'autopistes té una gran importància des de la perspectiva econòmica i des de la perspectiva logística en relació amb el que és el planejament de carreteres del país. Jo aquesta interpel·lació la vull fer amb la voluntat de coincidir amb el Conseller en la necessitat d'una claredat i transparència en el si de tot aquest complicat procés.

És a dir, anuncio quina és la meua intenció inicial, que no és una intenció d'anar a aprofundir tot un conjunt d'aspectes que donaria lloc a una anàlisi detallada de les diferents xifres. La meua voluntat seria —i crec que la compartiran molts diputats d'aquesta Cambra— que davant dels temes importants, qualsevol tema important de contractació pública, és a dir, tota aquella contractació pública que ultrapassi una quantitat que podem fixar perfectament, però que podria ser orientativament superior a 1.000 milions de pessetes, hi hagi absoluta transparència informativa en el tema, és a dir, que es pugui seguir, per part de qualsevol diputat d'aquesta Cambra, l'evolució del tema des del principi fins al final. Per una raó molt senzilla, perquè vostès saben que en les grans construccions hi ha reformats, hi ha afegitons, hi ha variacions, i el que pot ser la concessió inicial, amb la despesa final no tingui res a veure; hi ha tot un conjunt d'esdeveniments que convé tenir-los —diguem-ne— molt presents.

Aquesta interpel·lació fa, lògicament, referència a un fet que ha succeït, que és la segona concessió important, que és la Manresa-Terrassa, precedida pel que va ser el tema del Túnel del Cadí. És a dir, aquí hi ha hagut dos actes, per part d'aquest Consell Executiu, molt importants en el terreny d'autopistes : un va ser un túnel, un túnel que ja està acabat, amb una concessió —encara resten pendents unes obres complementàries, que aquestes depenen de la mateixa Administració de la Generalitat—, i després hi ha hagut la concessió de l'autopista

Terrassa-Manresa. Aquí es va produir un fet que va sortir als mitjans de comunicació i que quedava clarament demostrat el següent : hi havia una oferta feta, podríem dir-ne, pels mateixos representants que havien configurat l'alternativa, al seu moment, del Túnel del Cadí, amb variacions importants, perquè en un moment determinat se separa d'aquesta oferta una entitat financera molt important del nostre país —la primera entitat financera quant a caixes d'estalvi—, se separa d'aquesta oferta i, fins i tot, comunica als mitjans informatius que la separació de l'oferta està en funció d'una consideració, en el sentit que no hi veu la rendibilitat, a l'operació que es plantejava. Llavors hi ha una separació d'una important entitat financera d'una de les ofertes que es feia. Als últims moments, surt una altra oferta, que és l'oferta de Ferrovial, concretament, i resulta que aquesta entitat financera s'afegeix a l'oferta de Ferrovial i aquesta oferta de Ferrovial es fa amb un import i unes condicions més baixes i, per tant, més favorables, teòricament, per a l'Administració que l'oferta que aquesta entitat havia abandonat.

Això, per a un lector —diguem-ne— desapassionat i neutral dels esdeveniments, és realment sospitos. Si una entitat financera es separa del que era una de les ofertes i se'n va i diu als mitjans de comunicació que aquesta oferta considera que no és rendible i, per tant, prefereix separar-se'n, i aquesta oferta l'anaven a constituir tot un conjunt d'entitats públiques i parapúbliques com eren les caixes, entitats —diguem-ne— catalanes, i després resulta que es posa damunt de la taula una altra oferta, que era l'oferta de Ferrovial, acompanyada d'aquesta mateixa institució, fent les coses encara a més baix preu, aleshores aquí estem davant d'una situació que, si més no, convé analitzar en aquest Parlament.

Jo he de dir-los que quan vaig veure aquesta situació em va semblar que era una situació per analitzar seriosament, perquè és força insòlit. Al mig d'aquesta situació s'ha dit tota mena de coses, que jo demanaria al senyor Conseller que em digués si són veritat : era que el Departament d'Economia i Finances avalava una de les propostes i el Departament de Política Territorial n'avalava una altra —la finalment guanyadora—, que el mateix President de la Generalitat, el dia de la contractació, es va interessar molt directament per aquesta concessió, que aquesta concessió anés dirigida —diguem-ne— a Ferrovial, amb trucades a la mesa de contractació, és a dir, un conjunt d'elements que s'han comentat en relació amb el tema, i com pot suposar són elements que jo situo a nivell de..., no faig cap judici d'intencions, però són nivells que han circulat clarament.

Però jo crec que l'important en aquest tema és situar-lo en el seu just context : Hi havia una oferta, d'aquesta oferta hi ha una separació d'una de les entitats importants, el fet de la separació és que no es veu la rendibilitat econòmica de l'operació i, aleshores, apareix una oferta en els darrers moments, que és una entitat com Ferrovial, juntament, en aquest cas, amb aquesta entitat financera.

Llavors hi ha una segona —diguem-ne— consideració : vostès saben que en els temes de contractacions no hi ha cosa més perillosa que situar el concessionari en la mateixa línia del constructor, és a dir, si resulta que el concessionari alhora —diguem-ne— és constructor, difícilment s'estableix aquella relació que podríem dir-ne de poder compensador, absoluta-

ment necessària en qualsevol Administració. Això és una cosa molt analitzada, i podria citar discursos molt diversos en aquest sentit. S'aconsella sempre que l'Administració separi el que és el concessionari amb el constructor, per una raó molt senzilla: perquè l'èxit de la concessió des de la perspectiva econòmica passa per controlar el constructor, per marcar-li uns terminis, per fer que el planejament, diguem-ne, de l'obra i la valoració econòmica de l'obra vagi ajustada. És un tema central perquè, si no, evidentment, quan hi ha aquesta collisió pot donar-se la circumstància que el constructor, que és el concessionari, vagi fent el conjunt de pressions que obliguin a reformes d'obra, a ampliacions i a un conjunt de despeses addicionals que no estaven previstes en el concurs inicial. És a dir, ens podríem trobar amb un concurs que, des del punt de vista de la pulcritud administrativa, és clar, s'ha donat a qui feia l'oferta més barata, però que al cap del temps, per via d'un conjunt de pressions o de realitats que es poden anar trobant, pressions coordinades constructora-concessionària, que són els mateixos, fer que els diners que ens costaria finalment aquesta autopista, doncs, fossin, realment, molt més importants, és a dir, que anéssim a la reforma de tot tipus que es poden produir, doncs, de projectes, etcètera.

És per això —i pensin que els estic explicant el tema..., intento fer, diguem-ne, una mica de pedagogia del que són les grans obres públiques— que nosaltres creiem del tot necessari que hi hagi llum i taquígrafs en aquest tema; nosaltres creiem del tot necessari que en aquest Parlament no es pugui produir aquella situació d'un diputat —el senyor Curto— que demana un coneixement dels interessos de la Generalitat —per entendre'ns—, i no se li digui: «escolti, vingui avui mateix i ho veu». És una cosa de transparència elemental. No vull entrar en aquest tema per comparar-lo, però és bastant trist que quan hi ha dubtes de si realment s'han imputat correctament els interessos o no, i aquests dubtes estan damunt de la taula, realment és molt llastimós que aquest diputat no hi pugui tenir accés. I seria molt llastimós que aquest Parlament, amb el que són les grans obres públiques de Catalunya... I, en això, si vostè em diu: «miri, posem-nos d'acord que només tindrem transparència total en les obres públiques superiors a 5.000 milions de pessetes», jo, el que vulgui, el que vulgui en aquest sentit, perquè el que sí que li dic és que les grans obres públiques han de merèixer la possibilitat que el diputat pugui en tot moment anar veient l'evolució dels papers, l'evolució de les situacions.

Jo li podria llegir aquí un conjunt de notes que m'he fet preparar pels serveis jurídics, en relació amb els temes que estan plantejats en aquesta autopista, eh? És a dir, què passa amb el tram 2 i amb el seu projecte; es desconeix el que ha passat en el tram 1 en el quilòmetre 8,250 i en el tram 3 en el quilòmetre 10 al 18; es desconeix... Hi ha un conjunt de coses. Per exemple, del tram 4 no s'ha publicat cap anunci d'una convocatòria del concurs per a l'adjudicació de contractació d'obres; El tram 3 B, les dates que es van fixar, no hi ha constància que s'hagi aprovat encara el projecte... És a dir, hi ha tot un conjunt de coses. Jo, ara, no voldria entrar en aquest tema i no voldria dir-li: «escolti, això està malament per aquí», no, no; no vull entrar en aquest tema. Jo vaig amb una finalitat en aquesta interpellació, perquè si no, és clar, no hauré fracassat jo, haurà fracassat aquest Parlament. Si no hi ha llum en aquest tema, el

tema haurà fracassat perquè estariem en una discussió que jo li aniria plantejant unes irregularitats, diguem-ne, puntuals i no tindria sentit. Doncs, per tant, vegin aquesta interpellació com una invitació; és a dir, acabem amb les sospites en els temes, acabem amb les situacions difícils que es puguin arribar a produir. Jo crec —i vostè hi convindrà amb mi— que, tal com han anat les coses des del punt de vista de la seqüència informativa, dona lloc a qualsevol tipus de sospita, perquè una cosa que no era rendible resulta que passa a ser rendible més barata —això em sembla que és així i és el fet objectiu que hi ha damunt de la taula—, i, per tant, siguem capaços —jo ho voldria, amb aquesta interpellació— d'iniciar una política de pulcritud per la qual hi hagués una dependència mínima, en el si del Departament, en el si de la Presidència o en el si d'on vulgui el Consell Executiu de la Generalitat, que permetés que diputats d'aquest Parlament poguessin seguir minuciosament cadascun dels passos complexos que tenen els processos de contractació administrativa. Pensin que, en una obra d'aquestes característiques, els passos són extraordinàriament complexos i, per tant, requereixen un coneixement perfectament detallat del mateix. Jo crec que vostè, en aquest cas, no solament no s'hi negarà, sinó que trobarà que aquesta idea realment és positiva, aquesta idea reforça la transparència del Consell Executiu i aquesta idea s'ha fet absolutament necessària, perquè, quan una gran obra apareix presidida per un cert interrogant generalitzat, és bo acabar amb ella i, des del bon inici, començar aquesta política de transparència. Per tant, jo crec que amb aquesta interpellació estic fent realment un favor al Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Honorable President, senyores i senyors Diputats, agraeixo a l'Honorable Diputat el to de la seva interpellació, però, en tot cas, permeti'm que les meves primeres paraules siguin per dir-li que en tot aquest afer, i en tots els que es corresponen d'aquest tipus, hi ha una transparència total i neta. I, aleshores, permeti'm també que li digui que de la seva intervenció no en voldria deduir que vostè ha donat a entendre que no hi és. Jo li agraeixo l'oportunitat, però també li vull dir que hi és. Ho dic perquè en el to de les seves paraules, molt amablement i molt cordialment, d'una manera subtil ha donat a entendre algunes qüestions que, possiblement, no són així, perquè no ho són, i, alhora, jo no voldria que en l'ànim de la Cambra hi hagués la possibilitat que, darrere de la cordialitat, s'hi amagués algun tipus de judici d'intencions, que no dic que l'hagi fet, però que, en tot cas, jo li accepto el seu raonament perquè això no es produeixi en aquesta intervenció entre vostè, com a interpellador del Grup Socialista.

Però jo voldria, en primer lloc per a informació de la Cambra, perquè crec que és bo que es doni una informació de quina és la política, la intervenció, i la mateixa interpellació ens parla de la política de concessions en autopistes, i, aleshores, vostè ha començat així i després ha sectorialitzat i ha anat directament al que en podríem dir la situació de l'autopista Terrassa-Manresa, que també en parlarem. Jo voldria dir, i dir

a la Cambra, com tots saben, que el Pla de Carreteres de Catalunya, aprovat pel Consell Executiu l'any 85, i que donava compliment a la Llei d'Ordenació de Carreteres d'aquest Parlament —de l'any 85, també—, va aprovar la xarxa bàsica de carreteres de Catalunya, que incloïa unes autopistes. I, ull!, aquí el que jo voldria destacar és que, quan parlem d'autopistes, el Pla de Carreteres estudia el que anomenem característiques d'autopista. Aleshores, el que es pot, d'aquí, segregar és el fet que aquesta autopista, per les seves característiques, sigui o no sigui de peatge, que aquest és un altre aspecte. Però parlem del que diu el Pla de Carreteres : que amb unes intensitats mitjanes diàries, amb una projecció a l'any 2000 —com vostès saben, que és el Pla de Carreteres—, preveu unes autopistes determinades amb —ho repeteixo— el que s'entén característiques d'autopista. La qüestió del peatge, ho repeteixo, és un altre aspecte. Quines preveu? Terrassa-Manresa; la de Barcelona a Comarruga, dita; la de Mataró-Malgrat; Igualada-Martorell; Mataró a Manresa per Granollers, i accessos al Túnel del Tibidabo. Ho repeteixo : des del punt de vista de la prospecció de futur que fa amb els estudis el Pla de Carreteres, em refereixo al que anomenem característiques d'autopista; això no vol dir, ho repeteixo, que hàgim d'incloure el peatge en cada un d'aquests tipus d'actuació.

Aleshores, dit això —i li voldria puntualitzar—, vostè ha parlat de l'autopista del Túnel del Cadí. El Túnel del Cadí no és autopista, està aollida a la Llei d'Autopistes perquè té peatge, i també li voldria puntualitzar que, el Túnel del Cadí, va ser adjudicada, la concessió, abans de les transferències a la Generalitat de Catalunya. Ens va venir la concessió feta per l'Administració central, en primer lloc, i en aquell moment la majoria de les obres ja estaven adjudicades. Però, vaja, aquest no és el problema d'avui, perquè, des d'aquest punt de vista... Jo ho dic perquè l'Il·lustre senyor Diputat n'ha fet esment, i, per tant, jo també ho haig de dir.

Aleshores, vostè planteja el fet de dir que hi ha d'haver una transparència. D'acord : hi ha estat totalment, aquesta transparència. S'ha utilitzat la Llei vigent d'Autopistes escrupolosament. Hi ha més de 33 actes administratius que avalen aquesta pulcritud i aquesta escrupolositat en el tema que fa referència a l'autopista Terrassa-Manresa. Des del dia 6 de juny del 84, que es dona l'ordre d'estudi de l'avantprojecte pel Servei de Planificació General de Carreteres fins a la Resolució de la Direcció General de Carreteres que aprovava la relació del 2 de juny del 87, més l'aprovació dels diferents trams, hi ha 33 actes importants de l'escrupolositat amb què s'ha seguit no només la Llei d'Autopistes, sinó també la Llei de Contractes de l'Estat, la Llei d'Expropiació Forçosa, el Reglament General de Contractació de l'Estat, la Llei de Carreteres, el Reglament General de Carreteres i el Plec de Clàusules Generals per a la Construcció, Conservació i Explotació d'Autopistes en Règim de Concessió. I aquí hi ha hagut una total escrupolositat i una total transparència.

Anem a un altre tema que vostè ha esmentat. Vostè diu : «És estrany que hi hagi un soci que en un moment determinat», per la seva llibertat, perquè crec que les decisions —bé, si vostè té una altra opinió ja m'ho dirà—, que les decisions d'un consell d'administració, en relació amb el que li correspon de fer inicialment, no les hem de discutir aquí, suposo que hi estem d'acord. Que una important entitat financera, en un

moment determinat, pel seu posicionament en un lloc determinat, com és el Túnel del Cadí, prengui una decisió que està dintre de la mateixa política de l'empresa del Túnel del Cadí i que, aleshores, decideixi, des d'un altre punt de vista, per la seva pròpia política de participacions, participar en aquell projecte... I també voldria dir que mai havia dit que no fos rendible, i que quedi clar. El que s'havia dit i el que es deia és que, dintre de la mateixa concessió del Túnel del Cadí —i aquesta és la realitat—, per qüestions jurídiques, per qüestions tècniques i qüestions financeres, no era possible ni viable. I aquesta va ser sempre la posició d'aquesta entitat financera que va renunciar a participar i que, segons els mitjans de comunicació, i per comunicació oficial d'aquesta mateixa entitat, es va dir que es renunciava a la presentació de l'oferta per part d'aquesta ja concessionària. Aleshores el concurs estava obert i s'hi podia presentar qui volgués, i, de fet, en el moment del seu tancament, es van presentar dues ofertes. Curiosament, aquella que semblava de sempre que és la que havia de ser no es va presentar per aquesta decisió pròpia i autònoma de qui li correspon, que és el Consell d'Administració del Túnel del Cadí, i es van presentar dues entitats financeres, i es va presentar, com vostè ha dit, Ferrovia, acompanyat de tres entitats financeres, entre elles aquesta que vostè ha esmentat, que havia dit que no creia convenient..., ho repeteixo : per qüestions tècniques, jurídiques i financeres pròpies de la concessionària del Túnel del Cadí, no perquè no fos rendible l'autopista. Crec que això ha de quedar clar.

Bé, aleshores vostè diu : «Aquí sembla...». Escolti, aquí no sembla res. Hi ha absolutament una total transparència. Primer, una planificació aprovada pel Consell Executiu amb un Pla de Carreteres que va estar a consulta institucional durant dos anys, de les diferents institucions del país, que el va aprovar el Consell Executiu, i en el qual es deia la possibilitat de fer aquestes autopistes, i vostè sap que totes les entitats del Vallès i del Bages, de tots els partits polítics, van demanar i van reclamar que es posés en pràctica aquesta autopista, fins i tot acceptant-ne el peatge. Aleshores, a partir d'aquí es fa aquest concurs, es crea una Comissió, una Comissió que va tenir al seu moment..., d'ambdós Departaments —Política Territorial i Economia i Finances—, pels aspectes econòmics financers que comportava la concessió, i aquesta Comissió es va reunir i aquesta Comissió va prendre —jo aquí tinc l'acta de la sessió— per unanimitat, per unanimitat... Vostè em dirà : «És que en els mitjans de comunicació es va dir...», indiscutiblement. Home!, en qualsevol qüestió que hi hagi un mínim de seriositat se n'ha de parlar, i se n'ha de discutir, i, aleshores, els que formaven part d'aquesta Comissió ho van acceptar i ho van discutir. I també voldria dir a la Cambra, quan ens referim a aquest tema, el tema de les qüestions, que hi podia haver qüestions fiscals i monetàries que hi tenien a veure i que, per tant, la Conselleria d'Economia i Finances hi havia de donar el seu vist-i-plau.

Aleshores, finalment, perquè se m'acaba el temps, només li voldria dir que aquestes consideracions... I li puc llegir, després dels disset punts, a la que s'adjudicava, la que es creia que era millor, que és la que ha estat la concessionària, que és Ferrovia i els socis que comportava : «Escoltades...» jo li ho llegeixo textualment, «Fetes aquestes consideracions, cadascun dels membres expressa la seva opinió sobre l'oferta que segons el

seu parer, i considerant aspectes tècnics de rendibilitat, risc i altres, ha d'ésser considerada més avantatjosa. Escoltades les manifestacions fetes per tots els membres de la Comissió, i en funció de les posicions exposades, el President proposa estimar oferta més avantatjosa la presentada per Ferrovial, SA. Finalment, la Comissió, en funció de les seves competències i de la normativa de funcionament que li és d'aplicació, decideix considerar l'oferta més avantatjosa la presentada per Ferrovial, SA, i elevar aquesta proposta a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat. Són les 21 hores.», no de matinada, «El President clou la sessió i, perquè quedi constància del que s'hi tracta i dels acords presos, estenc, amb la signatura de tots els assistents, la present acta.»

Per tant, des d'aquest punt de vista, Honorable senyor Armet, no hi ha cap tipus..., i no són certes coses que s'han dit. És normal que, davant d'una obra, com vostè ha dit, d'aquesta importància —i acabo, senyor President—, es produeixin de vegades especulacions o qüestions que no són del cas. Hi ha hagut una absoluta escrupolositat, una absoluta claredat, i, aleshores, en el torn de rèplica, també, perquè no n'he tingut temps, li parlaré, si vol, del tema concessionari contractista amb molt de gust.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor. Té la paraula el Diputat Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, estic molt content, senyor Bigatà, que digui que vostè és partidari de la transparència. Des d'aquest punt de vista, estic convençut que votarà a favor nostre en la Moció. La Moció, simplement i exclusivament, senyors diputats —els hi anuncio—, del que es tracta és que, en les obres públiques de més de 1.000 milions de pessetes, el Consell Executiu habiliti els mecanismes necessaris per fer factible que qualsevol diputat d'aquesta Cambra pugui seguir el procés, amb tota la seva base documental i decisions i actes administratius que es prenguin des del principi fins al final.

Aquesta és la nostra resolució; com que vostè és partidari de la transparència, jo també, jo li ho he reclamat avui, estic realment molt content que sigui així i, en aquest cas, feia molts dies, molts dies que no arribàvem a una coincidència en el si del Ple d'aquest Parlament.

I crec que això hauria de ser en altres coses, i això és una via, diguem-ne, de normalització, i això, a qualsevol Parlament no s'hauria ni de plantejar : sempre estan a punt tots els papers, perfectament, estan a disposició dels diferents diputats per anar seguint tots els temes. Vegi's el tema dels interessos del senyor Curto, que està desesperat encara per saber el tema, etcètera. Per tant, de veritat, ho dic molt sincerament, no ho dic amb cap ànim de cinisme polític, estic perfectament satisfet perquè, en aquest sentit, vostè ens dona la raó.

És evident que jo li he comentat alguns aspectes, que em semblen interessants, del tema. Si vostè em diu, per exemple : «El senyor Pujol, el Molt Honorable President de la Generalitat no va trucar a la mesa de contractació», vostè em diu que no, doncs, vol dir que no, i s'ha acabat. No va trucar mai, no va intervenir mai, va estar al marge de tot. Digui vostè que no, i tranquil, perquè jo simplement ho he preguntat perquè aquest

tema, diguem-ne, ha sortit al carrer. Jo no li discuteixo, aquest tema, però el que sí que em sembla important és que vostè ho digui aquí, en el Ple del Parlament; té la seva importància.

En relació amb el tema que s'ha plantejat, pensin vostès que una de les concessionàries..., és clar, en una de les concessionàries hi havia participació parapública : hi participava la Generalitat amb capital, al seu moment; hi participava la Diputació de Barcelona; hi participaven entitats públiques amb una solvència clara; hi participaven caixes d'estalvis catalanes... Era, per entendre'ns, el *pool* públic i semipúblic català, el *pool* públic i semipúblic català.

Llavors, es despenja una peça del *pool*, eh?, i ens trobem, evidentment, amb l'oferta de Ferrovial, eh? Aquest és una mica el tema. És a dir, aquí, la pregunta seria : com la Generalitat, que era partícip del túnel del Cadí, com a accionista —ja no com a empresa concedent—, i altres institucions no avalaven al cent per cent la solvència, precisament, d'aquesta entitat... I que quedi molt clar que no estic defensant... Només defenso el caràcter públic que vostès hi participaven, i parapúblic, amb presència de caixes catalanes, d'uns dels oferents.

Amb això, què succeeix? Succeeix que, finalment, es presenta una constructora, una constructora important, vinculada amb la banca espanyola. És a dir, fins ara teníem el *pool* públic, semipúblic català, i apareix per primera vegada, i darrerament amb molta força, en les obres de contractació públiques, constructores espanyoles lligades a la gran banca espanyola. Això és un fet nou, que apareixen com a bolets —no de tardor, sinó que en aquest cas van ser de primavera. Aquest és un fet, i és un fet que té la seva importància, i té la seva importància en la seva política d'obres públiques; és a dir, vostè em pot dir : «Oh, és que tenen molta més solvència, molta més seriositat, hi ha una aportació de suport del capitalisme financer espanyol, que li dona una empenta especial...», però vostè ha de donar algun tipus de justificació, perquè això no és solament aquest fet, sinó que és un fet més genèric.

I aquí, lògicament, hi ha un tema important : veure els increments que es proposen, si es proposen, veure l'evolució, diguem-ne, d'aquest tema. Però vull centrar-me en un tema que em sembla significatiu, que és el tema «concessionari constructor». Molts de vostès sabran —aquesta expressió que va treure en Galbraith en el llibre aquell magnífic del *Nou Estat industrial*— la necessitat del que són les vies de poder compensador, i no es pot ser jutge i part : hi ha d'haver mecanismes de poder compensador. El concessionari, bàsicament, la seva funció és fer viable econòmicament la concessió que li han concedit, i, per tant, vol dir portar una política molt escrupolosa des d'aquesta perspectiva.

El constructor, lògicament, ha de treure els seus legítims beneficis a partir de les adjudicacions que es fan, no a un constructor, a diversos constructors; llavors, aquest equilibri entre concessionària i constructor dota l'Administració de la garantia del conjunt de la concessió. Llavors és un joc, diguem-ne, a tres bandes, entre lògicament el que és la posició que ha pres l'Administració, el concessionari que vetlla per la rendibilitat de la seva concessió i que, curiosament, el que fa és jugar amb el conjunt de constructors potencials per fer factible la seva concessió. En canvi, és clar, en el moment que resulta que un constructor alhora és el concessionari, es produeix aquesta col·lisió d'interessos; lògicament, no és gens aventurat pensar

—i d'això hi ha molta literatura a Europa i fins i tot normes que ho prohibeixen— que es pugui produir, per tant, una pressió conjunta concessionari-constructor per anar alterant condicions i millorant condicions, la qual cosa vol dir que aquella concessió que es va fer més barata a una acabaria essent molt més cara que les que s'hagués fet a una altra. Hipotèticament, però això és així.

És a dir que s'han creat, diguem-ne, les circumstàncies que fan factible aquesta pèrdua d'interès públic, és a dir, aquesta pèrdua de la naturalesa pròpia de la concessió, perquè la concessió, d'una manera o d'una altra, el gran concessionari queda perfectament identificat amb el constructor, eh?, i no es pot jugar amb el que és la concurrència de constructors, que és un dels elements centrals de tota política d'obres públiques que tingui una mica de dimensió.

Això és tot, senyor President, i espero, com he dit, que aquesta proposta de resolució —perquè hem coincidit, vostè i jo, en la transparència i no tinc cap mena de dubte que és així— tindrà, doncs, en aquest cas, el suport unànim de la Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, Il·lustre senyor Diputat, no em faci dir el que no he dit. Jo he dit que acceptava el seu contingut —i en això hem coincidit—, de la transparència i l'escrupolositat en el fer en aquest cas que ara estem aquí debatent.

El que vostè ara ja em vol fer dir és que tot el que passi de 1.000 milions de pessetes... Escolti, al pressupost —vostè ho sap molt més bé que jo—, els elements de control d'aquesta Cambra són molts i variats, i els elements jurídics i tècnics per controlar les adjudicacions són molts i variats; estan reglats i, per tant, des d'aquest punt de vista, estic d'acord amb vostè en l'absoluta transparència, com s'ha produït en aquest cas.

Aleshores, unes puntualitzacions —perquè no tindrem temps, perquè aquest era un tema que necessita més temps—: en primer lloc, Túnel del Cadí, SA no hi podia concórrer, legalment, des d'un de vista de la Llei d'Autopistes, perquè un concessionari no pot anar a buscar un altre concessionari. Primer punt, que és un punt d'informació.

Segon punt: el concessionari contractista. És clar, aquí jo estic d'acord que possiblement hi ha una imatge que és la que no es produeix en la concessió que ha tret la Generalitat de Catalunya: hi ha la imatge d'aquelles altres concessions d'unes altres autopistes que, al seu dia, es van treure sense cap tipus de planificació. Per què? Quin era l'avantatge d'aquelles autopistes? No era el trànsit futur, o present al futur, ni les activitats mitjanes diàries amb una prospecció a l'any 2000! Només n'hi havia uns, d'avantatges, que tots ho sabem, i s'han de dir: els monetaris i els fiscals, i entre ells l'assegurança de canvi. Però estem parlant d'una altra situació, d'un altre règim, d'una altra situació. En aquest cas s'ha produït una clarificació escrupolosa —el Pla de Carreteres—; hi ha un concurs tancat, ben definit, que no permet cap tipus de variació, i el que vull deixar ben clar és que qualsevol tipus de variació que es pugui produir a l'obra no afecta ni afectarà l'Administració de la Generalitat ni el peatge; en tot cas, afectarà els socis de la concessionària, i

que això ha de quedar molt clar, perquè, si això fos així, voldria dir que nosaltres, el Govern de Catalunya, hauríem de fer un decret ratificant la concessió.

Per tant, això ha de quedar molt clar: si hi ha alguna variació en el preu d'adjudicació —perquè, ho recordaran: no hi ha avantatges fiscals; ho recordaran: no n'hi ha de monetaris, no hi ha assegurança de canvi, i crec que això ha de quedar molt clar; això era el que era negoci! Aleshores, que quedi clar des d'aquest punt de vista que, si es produeix una desviació en el pressupost d'adjudicació, no afecta el peatge ni afecta l'Administració, perquè, ho repeteixo, el concurs està ben delimitat i no permet de cap manera que es pugui produir el que vostè aquí ha donat a entendre.

I, aleshores, només dir que a Europa, a França, darrerament s'han adjudicat més de 400 quilòmetres d'autopistes a dues concessionàries privades, en les quals hi ha contractistes i financers; el canal de la Mànega, que tots vostès han llegit als diaris, vostès, al túnel ferroviari del canal de la Mànega, hi ha deu empreses constructors i més de quaranta bancs francesos i britànics! El possible pont o pas per l'estret de Gibraltar, també s'està plantejant, als estudis previs que s'estan fent, per part de qui és l'Administració competent, que pugui tenir aquest contingut. Aleshores, en això li voldria dir —i crec que amb això li ho aclareixo— que no hi ha d'haver en cap supòsit el fet. I, aleshores, també voldria dir que hi ha d'altres aspectes importants en el moment de la concessió i de l'adjudicació. Deu anys menys —jo ho voldria recordar— de concessió; menys quantitat a l'adjudicació; bonificació d'un 20% del peatge en el cas que es compleixin les previsions del projecte tret per la Generalitat de Catalunya.

L'altra opció, i que jo vull que quedi clara constància de l'agraïment que s'hagin presentat i hi hagi hagut aquest concurs, i de la solvència tècnica, moral i financera de tot el que es presenta a aquest tipus de concurs, el que jo voldria dir és que, en tot cas, també hi ha un fet important: 36 mesos d'execució per 47 d'execució de l'altra oferta, i en aquests moments —i crec que això també avala la decisió— la concessionària va sis mesos en avançat del pla d'obres de la mateixa concessió.

Per tant, crec que des d'aquest punt de vista hem de dir que la decisió presa al seu dia per unanimitat de la comissió va ser una decisió correcta i, sobretot, una decisió transparent.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de l'Institut Català de la Salut per a l'assistència mèdica especialitzada i per a l'assistència quirúrgica, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula. (Pausa.)

Perdó, ha estat un error, dispenseu. Pertoca ara el punt sisè de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, a qui prego que em perdoni aquest lapsus.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària

El Sr. CADEVALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el començament d'aquest curs en les universitats de Catalunya ha tingut elements preocupants. Quin seria, per exemple, el contrast entre les demandes —fins i tot jo diria les crítiques— dels rectors de les tres universitats de Catalunya a la política universitària i, d'altra banda, les declaracions triomfalistes de l'Administració. El senyor Abel Mariné, a Lleida, tinc entès que va declarar que la inversió a Catalunya, en universitats, era superior a la de la resta d'Espanya; he llegit també als diaris que el senyor Basáñez havia comunicat als rectors que l'increment del pressupost universitari era del 19%, i em sembla que alguna cosa falla. Jo crec que el que falla és el triomfalisme. Encara que sigui un detall potser insignificant, els llegiré una nota de premsa —*La Vanguardia*, 6 d'octubre de 1987— : titular «Lleida, inaugurada la Facultat de Empresariales sin profesores ni creada oficialmente». Text : «La Facultad de Ciencias Empresariales, inaugurada ayer por el Director General de Universidad, Abel Mariné, aún no tiene profesores ni se ha publicado en el Diario Oficial de la Generalitat la orden de creación de la Facultad.» Jo, realment, no m'ho creia. Vaig consultar el DOGC, i vaig veure que, realment, l'ordre havia sortit amb posterioritat a la seva inauguració el dia 9. Això és un detall insignificant, però si no poden fer bé ni aquests detalls insignificants, què passa amb els altres? Em sembla que no hi ha lloc, per tant, per a una política triomfalista. Perquè, què passa? És que, malgrat l'esforç dels equips de govern i dels consells socials, jo crec que continuen existint greus problemes en les universitats de Catalunya : la massificació, la manca de recursos econòmics, la manca d'espai, la necessitat de potenciar la recerca, la qualitat del tercer cicle, els nous estudis. El President Pujol molt sovint parla de modernitzar el país i parla de la importància de les universitats, però la societat reclama una política de fet; és més, els rectors de les universitats de Catalunya, en els seus discursos en l'inici de curs... Per casualitat tinc una publicació de la Universitat de Barcelona, i puc citar textualment les paraules del Rector de la Universitat de Barcelona, que deia en aquest discurs : «L'anunci d'una preferència per la universitat ha d'anar acompanyat d'una política de fets, perquè, si no, es creen en va noves esperances o, potser, ja ni es creen». Per tant, ens hem de preguntar quines són les prioritats del Govern Pujol. Voldria que quedés molt clar que es tracta de jutjar l'acció d'un Govern, no unes persones. A mi em consta que el Director General d'Universitats, senyor Abel Mariné, present en aquesta sala i a qui em plau saludar des d'aquesta tribuna, desitjaria que les universitats de Catalunya tinguessin més recursos. Ara bé, si això no es fa realitat, aquests desitjos serveixen de ben poca cosa. Quines són, doncs, les prioritats polítiques del Govern de Convergència? Podria ser l'extensió del joc, podria ser la publicitat, podria ser la televisió, i llavors jo, al marge de les valoracions, ara en aquest moment, simplement constato que la universitat no és una de les prioritats de Convergència i Unió. Com que és impossible referir-me a tots els problemes i a tots els temes, em cenyiré a tres : la subvenció a les universitats, la programació universitària i la quarta universitat. En el debat de pressupostos ja hi haurà ocasió de discutir detall per detall les partides de la Direcció

General d'Universitats. En aquest moment faré només alguna al·lusió a la subvenció global a les universitats perquè és un índex polític, és l'única manera de saber quines són les prioritats del Govern de la Generalitat. S'ha parlat d'un 19,4% d'augment de les subvencions —no em refereixo a tot el pressupost, sinó només a les subvencions. Jo penso que això, primer, és triomfalista i, a més a més, és fals, i considero que és una greu irresponsabilitat política generar unes expectatives que no responen a la realitat, perquè els estudiants d'Econòmiques, els estudiants de Dret —que potser vostès ho sabran, no sé si el senyor Conseller ha estat de veritat a les universitats—, que estan esperant que s'obri la porta, no per aconseguir cap tresor sinó només per lluitar per uns seients a l'aula, estan esperant que s'obri la porta, doncs, aquests estudiants pensaran : «si hi ha aquest augment d'inversions, aquests problemes seran ràpidament solucionats, o bé els equips rectorals són ineptes». Per tant, s'està fent una política irresponsable, amb aquest triomfalisme. És cert que l'any 1987 la subvenció és de 16.530 milions i que la que figura en el pressupost de 1988 és de 19.737. Per tant, reconec que l'increment nominal és del 19,4. Ara bé, això no és més que un artilugi comptable, perquè l'any 1987 les inversions, les universitats rebien de Madrid, directament, el cost de transformació de les plantilles, que és conseqüència d'aplicació de la Llei de Reforma Universitària. L'any 1988 les universitats no rebran aquestes partides directament de Madrid, sinó a través de la Generalitat. Per tant, que canviï la via d'arribada d'uns diners no suposa més recursos per a les universitats, en absolut. D'altra banda, la Generalitat serà compensada, podríem dir, per aquestes despeses. La manera, per tant, de comparar és homogeneïtzar els pressupostos, i una manera senzilla de fer-ho em sembla que seria restar dels del 88 tot el que sigui transformació de plantilles o equiparació de professorat —que eren compromisos anteriors i que abans venia via Madrid. Llavors, trindríem que, aproximadament, el cost actualitzat de les transformacions del 86-87 són 1.100 milions; les transformacions previstes per al 88, 561 milions; l'augment addicional del professorat, del 4%, uns 470 milions; tot plegat, uns 2.137 milions, que suposarien el 13%. Per tant, si hem de descomptar del 19 aquest 13, l'augment en pressupostos homogeneïtzats, per poder realment comparar el que suposa per a les universitats, que tindran per gastar més, és només del 6,4%. Ara bé, d'aquí, evidentment, cal restar, per comptar quins diners disposaran de més per gastar, l'increment previst de l'IPC, que és un 4%, i, per tant, queda que el que podríem anomenar aportació voluntària de la Generalitat o diners de més disponibles per actuar per part de les universitats, és només un 2,4% —alguns diaris han dit un 2,3, però és que jo no em refereixo al pressupost total, sinó purament a la subvenció a les universitats.

Però tinguin en compte, encara, que aquest 2,4% no suposa poder cobrir dèficits, poder millorar, perquè amb això han d'atendre els nous estudis oberts i autoritzats per la Generalitat, com ara a la Universitat de Barcelona els estudis empresarials de Lleida, o un curs d'ampliació, com Odontologia; a l'Autònoma, Veterinària; a la Politècnica, Obres Públiques i Informàtica. En resum, la situació quant a la subvenció és que hi ha un creixement fictici comptable d'un 19,4%, que hi ha un creixement homogeneïtzat d'un 6,7%, que hi ha un creixement en poder adquisitiu d'un 2,4%, però que, si es compara amb les

necessitats, amb la nova demanda universitària que hi ha aquest any, suposa un creixement zero o un retrocés respecte a l'any anterior. Però, en resum, quina és la voluntat política del Govern de la Generalitat? Jo penso que és un 2,4%.

El segon tema és la programació universitària. Per la Llei de Coordinació Universitària és obligació fer la programació plurianual universitària; és l'única manera, d'altra banda, de fer una política racional a termini mitjà i no una política rutinària i continuïsta com han fet.

Recorden que abans dels darrers pressupostos el nostre Grup sempre ha fet una pregunta sobre programació i sempre ens han sortit amb excuses. Al senyor Manuel Nadal, abans del 1986, li van contestar que encara no estaven constituïts els Consells Socials; a mi, abans del 1987, el senyor Conseller em va contestar que ell deia que el projectes s'havien de presentar en el primer semestre i, textualment, va dir, *Diari de Sessions* del 27 de novembre del 86 : «Aquests projectes van arribar el mes d'octubre i, per tant, no es pot fer una programació sense tenir aquestes propostes». Senyor Conseller, això són excuses de mal pagador, i com que aquest any ja no li queda, suposo, cap excusa més, és l'any de jutjar definitivament quina és la voluntat política del Govern Pujol per afrontar les inversions, per posar al dia les universitats. I quina ha estat la resposta? Vostès saben tots que és obligació consultar el Consell Interuniversitari per aquests temes; doncs la resposta és que el mes de maig, aquest any, sí que estaven presentades les propostes —per tant, suposo que no té cap excusa—, però a pesar que se solien reunir cada dos mesos, no hi ha hagut la reunió del mes de juliol, no hi ha hagut la reunió del Consell Interuniversitari del mes de setembre —quan hi havia temps de fer aquesta discussió de la programació abans de la presentació dels pressupostos—, i resulta que ara tenim convocat el Consell Interuniversitari per dimarts que ve, em sembla que és el dia 17, quan la cosa ja no té remei, quan estan presentats els pressupostos, ja.

I el fet substancial, el fet, per a mi, gravíssim, és que en el pressupost de 1988 no hi ha cap assignació al pla plurianual. Han parlat els diaris d'emissió de deute, però ni tan sols hi ha consignació de despeses financeres; per tant, si no és que ens proporcionï altra informació, hi ha el seriós temor que l'any 1988 és un any de carència per a aquestes inversions extraordinàries.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja ha estat consumit, eh?

El Sr. CADEVALL : Bé.

El Sr. PRESIDENT : Podrà esplaïar-se en algun punt que li falti en la seva rèplica.

El Sr. CADEVALL : Purament, molt breument, dir que si hagués començat pel tema de la quarta universitat segurament hauria estat molt més atractiu per a tots vostès, perquè és un tema que està molt al dia, ha sortit a tots els diaris. Si jo l'he guardat per després és perquè em sembla que només es pot situar en el context que he dit : el Govern de la Generalitat de Catalunya no dona satisfacció a la demanda d'augment de subvenció de les universitats, no fa la programació adequada, garantida per inversions, i, llavors, en aquest context, la idea de la quarta universitat, de la qual els rectors de les universitats i presidents dels Consells Socials s'han hagut d'assabentar per la premsa i que no em consta que s'hagi debatut mai en el Consell

Interuniversitari, que és l'òrgan de planificació, a part de ser un afront a aquests organismes, penso que és una fugida endavant per no donar resposta a les necessitats existents.

En tot cas, parlaré més d'aquest tema, si tinc temps, en la resposta.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per replicar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, vostè tindrà temps per prosseguir i per parlar de la quarta universitat perquè encara té un torn de rèplica, però jo estic una mica perplex de la seva intervenció. Vostè fa una intervenció..., m'anunciava que parlaria de política universitària, i després m'ha sortit amb coses molt diferents; em parla de triomfalisme, i jo pregunto : quin triomfalisme? Jo li vull advertir, senyor Diputat, a vostè i a tots els diputats d'aquesta Cambra, que la persona, que la institució més preocupada per les universitats de Catalunya, al mateix temps que les mateixes universitats, és el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, i jo he dit moltes vegades que la universitat requeria més recursos, i ho hem analitzat, i n'hem parlat en el Consell Interuniversitari, que vostè sembla que tan bé coneix les intervencions que s'hi fan, i no hem negat mai que això era imprescindible i era necessari. I els hem atès i els ha atès el President de la Generalitat, i s'ha parlat de dèficits que tenien dues de les tres universitats catalanes, i hem parlat de les insuficiències universitàries, n'hem parlat amb els rectors i n'hem parlat públicament. Per tant, senyor Diputat, no hi ha hagut cap triomfalisme, no hi ha hagut absolutament cap triomfalisme sinó que, en tot cas, el que hi ha és preocupació, preocupació perquè les universitats catalanes trobin la dimensió i els recursos necessaris que necessiten i que exigeixen. I no cal oblidar, senyor Diputat, que les universitats catalanes han estat transferides des de l'any 1985, només fa dos anys que han estat transferides a la Generalitat, i vostè no pot fer responsable la Generalitat dels dèficits i les deficiències que durant tots aquests anys s'han anat acumulant.

Vostè es referia, senyor Diputat —jo no volia entrar en això—, però vostè es referia als discursos dels senyors rectors de les universitats catalanes, i vostè sembla indicar amb això que el problema d'aquestes universitats és especial, que les universitats de l'Estat espanyol des de fa dos anys i des de fa més anys depenen del Ministeri, i que es troben en millor situació que aquestes. Jo he portat, de la mateixa manera que vostè ho feia, uns quants retalls de diari, per respondre-li en el suposat cas que això es plantegés. El rector de la Complutense : «Reclamo un compromiso de los poderes públicos para crear nuevos centros docentes y acabar con la masificación que padece hoy la enseñanza superior». El senyor Julio Aróstegui : «Está muerta la universidad española». El rector de l'Autònoma de Madrid : «La verdadera reforma está en invertir más y aumentar la calidad del profesorado». El rector de Saragossa, senyor Sala : «Teme un colapso provocado por el déficit financiero». La Complutense, el dia de la inauguració : «Masificación, baja calidad docente y carencia de recursos». «Principales...» I podria continuar, senyor Cadevall. Per tant, jo no crec que hi hagi hagut ni triomfalisme a la Generalitat, ni triomfalisme arreu de l'Estat.

Vostè em diu que voldria que li demostréssim si és prioritat dins dels pressupostos i dins de la consideració del Govern de

Catalunya. Jo li haig de dir, senyor Cadevall, que ha estat una prioritat des que ens van ser transferides. Nosaltres només hem actuat pressupostàriament durant dos exercicis : l'exercici passat i aquest mateix exercici. L'exercici passat, les universitats catalanes van rebre —i elles ho saben— els mateixos diners que haguessin rebut si haguessin estat dins de l'òrbita del Ministeri, més un increment complementari de 1.000 milions de pessetes. Jo tinc dades que il·lustren el creixement relatiu de la subvenció de les universitats catalanes en relació amb les de la resta de l'Estat en aquests anys en què s'ha produït la transferència. I en aquest exercici de l'any 87 jo només li diré una cosa : els exercicis pressupostaris es calculen de pressupost inicial a pressupost inicial, no de pressupost final a pressupost inicial. Em sembla que aquesta és una vertadera equivocació quant al càlcul. Vostè ha de calcular quantitats homogènies : quin era el pressupost inicial l'any passat i quin és aquest any, quin és el pressupost final aquest any i quin és l'any que ve. El que vostè no em pot calcular és un pressupost o una subvenció inicial amb una de final. En el pressupost de l'any 87, perquè vostè vegi que realment els diners que es posen a l'abast de les universitats és un increment del percentatge a què vostè es referia, però jo li ho vull explicar perquè vostè i tots els diputats d'aquesta Cambra vegin fins a quin punt les universitats tenen prioritat en la consideració del Govern de la Generalitat. El pressupost de l'Estat ha crescut aproximadament un 10%; el Pressupost de la Generalitat ha crescut, aproximadament, un 15,5%, 15,5% el Pressupost de la Generalitat; el del Departament d'Ensenyament ha crescut un 17%, és a dir, a pesar de la seva magnitud, creix per sobre el pressupost mitjà de la Generalitat, i el pressupost de les universitats ha crescut un 19,5%, és a dir, està per sobre de la mitjana de creixement del Departament d'Ensenyament.

I li haig de dir una altra cosa : i què hem rebut, segons els càlculs efectuats amb el Ministeri d'Hisenda i d'Educació, de la despesa estatal equivalent corresponent a l'increment del Ministeri d'Educació? Hem rebut el 13,8%, és a dir que, sobre un 13,8% d'increment sobre els càlculs del Ministeri d'Educació, el pressupost d'Ensenyament és del 17% i el pressupost d'increment de les universitats és el 19,5%. Si vostè, la prioritat —com sembla que es referia—, es refereix al pressupost, en aquest cas sí que li puc assegurar que ha estat prioritari des del punt de vista pressupostari, de la mateixa manera que és prioritari des del punt de vista de la nostra consideració.

Programació... Vostè, alguna vegada, en el seu discurs sembla que barreja increment d'inversions amb increment pressupostari. Nosaltres, quan parlem dels increments que es produeixen, jo li parlo de l'increment de la subvenció. És clar que, si vostè, de l'increment de la subvenció, suprimeix tots aquells elements, com s'ha fet —diu : « escolti, de l'increment de la subvenció, l'increment del professorat, que és el 8%, aquest no compta », com si l'increment dels salaris del professorat no fos una millora relativa en relació amb l'increment del salari dels altres funcionaris. I això costa diners, i això ve comptabilitzat. Costa diners compensar, també, l'increment del cost de la vida, i vostè, això, sembla que no ho tingui en compte, només compta l'increment. És a dir, jo crec que els números s'han de fer ben fets, jo crec que una bona manera de fer números és comparar el pressupost inicial d'un any amb el pressupost inicial de l'altre. En tot cas, després, a la rèplica, li

recomanaré, a vostè, una cosa que també podria fer en aquest sentit, però no tindria temps de respondre-li.

La programació : la Llei de Reforma Universitària, Il·lustre senyor Diputat, parla que es farà una programació plurianual una vegada s'hagin rebut les programacions de les universitats. Això, vostè, sembla que se n'oblidi, sembla que no ho digui mai. Vostè que em deia que la primera vegada, i no era una excusa, es parlava que no havia estat..., que jo havia dit a un Il·lustre senyor diputat que no és present en aquests moments que els consells socials no estaven constituïts, i era cert, no estaven constituïts, no s'havia produït un dels elements necessaris d'informació al consell social. Després em diu, la segona vegada, que no s'havia produït la programació universitària; en aquest moment fa cinc mesos i mig que hem rebut la programació universitària, no sobre un any, sinó que vàrem demanar una programació plurianual. Nosaltres hem discutit, i s'ha discutit amb les universitats, en relació amb aquesta programació plurianual, i les universitats saben —i nosaltres ho sabem, i em fa l'efecte que ho sap molta gent— que aquesta programació plurianual està pendent que s'estudïïn els recursos corresponents per poder atendre un pla quadriennal, pla quadriennal que en aquests moments el Departament d'Ensenyament té endegat —l'any que ve acaba— en relació amb l'ensenyament no universitari. Però això és el que s'està treballant, i ho saben les universitats i n'hem parlat, i n'hem parlat repetidament, i n'hem parlat amb els rectors, i n'hem parlat amb els gerents. És una situació que està essent estudiada i que ho farem, es considerarà, i serà informada i serà aprovada en el moment que s'hagin produït tots els elements de coneixement necessaris perquè aquesta programació es pugui complir, si més no, amb la mateixa eficàcia amb què s'està produint la programació dels nivells no universitaris.

Sobre la quarta universitat, senyor Diputat, per sortir-li només al pas, el que va aprovar el Consell Executiu va ser donar via lliure a l'elaboració d'un projecte, que és el que s'està fent i que pràcticament està acabat. Una vegada tinguem el projecte, aleshores es presentarà al Consell Interuniversitari, que ha de contribuir, ha de donar el seu assessorament, perquè el Consell Interuniversitari no és un element de planificació, com vostè diu, dóna el seu assessorament i la seva opinió sobre qüestions de planificació. Però el que no es pot és presentar al Consell Interuniversitari una cosa quan aquest projecte s'estava i s'està elaborant. És veritat que hi ha elements positius, quan s'elabora un projecte, que fan pensar que la decisió del Govern serà de presentar el projecte de llei de creació de la quarta universitat —quarta universitat que, no es pot oblidar, senyor Diputat, ha de ser aprovada per aquesta Cambra. Per tant, el que hi ha és l'elaboració d'un projecte que, més endavant, serà sotmès al Consell Interuniversitari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interpellant té la paraula per replicar. Li prego que se ceneixi als temps reglamentaris.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President, ho procuraré. Bé, el primer que ha dit el senyor Conseller no m'ha sorprès gens, perquè una vegada li vaig fer una pregunta sobre construccions escolars en el Vallès Occidental i em va contestar sobre Madrid —jo no sé si és que en la nova Llei de comarques el Vallès Occidental és una comarca de Castilla - La Mancha.

Avui li plantejo el tema d'universitats i em torna a contestar de Madrid. Si tinguéssim temps en podríem parlar : a mi em consta, per exemple, que l'esforç que s'ha fet en el Govern de Madrid és que el 1980 destinaven 50.000 milions a universitats i, el 86, 50.000 milions s'han multiplicat per tres; a mi em consta que l'any 1982 havien destinat 3.000 milions a beques i, el 1985, 13.000 milions —ho han multiplicat per quatre en tres anys. Però és que continuar parlant d'aquest tema, senyor Conseller, és una ofensa al Parlament de Catalunya, perquè aquí pel que estem és per debatre la política del Consell Executiu de la Generalitat, no per debatre la política del Govern de Madrid.

Però, si volem, a més, podríem parlar, no de Madrid, d'altres comunitats autònomes que deuen tenir els mateixos problemes que vostès : el País Valencià cada any ha invertit 1.400 milions en universitats, quantitat aproximada a la de Catalunya, la qual cosa suposa el doble, perquè tenen la meitat d'estudiants. Per tant, quina és la meua conclusió : la prioritat del Govern del País Valencià és el doble que la del Govern Pujol, està claríssim. I totes les excuses legals que vulgui donar, les pot donar sobre la planificació —que si no ho van presentar a temps, que si no sé què—, però la realitat és que no hi ha una voluntat d'invertir, perquè, en aquest moment, el més calent és a l'aiguera. Jo, m'agradaria que m'hagués informat realment si aquesta programació es farà amb deute de les universitats o no, per qui anirà avalada, qui es farà càrrec del retorn dels interessos, del retorn..., perquè, en això, no hi ha prevista cap consignació. I sobre la quarta universitat passa exactament igual : s'han generat unes expectatives quan no és més que una fugida endavant, quan no és més que una manera d'evitar els problemes.

Respecte a la programació, el senyor Conseller em sembla que no s'ha llegit bé la Llei de Creació dels Consells Socials, perquè diu que és només un organisme consultiu. Si llegeix l'article 2, apartat 2.e), diu que ha de proposar criteris. I jo li podria preguntar : quins criteris ha proposat sobre la quarta universitat el Consell Interuniversitari? En una publicació del març d'aquest any, que han tingut l'amabilitat d'enviar-me, a les actes, al resum, diu : «La programació universitària», i ho atribueix al senyor Conseller; diu : «Les línies mestres de la programació exposades pel Conseller són : consolidar el que existeix, augmentar sensiblement el pressupost per les despeses de funcionament» i això no ho hem vist realitzat; però és que més endavant —sembla que s'atribueix als criteris assumits i presentats per vostè— diu : «D'acord amb aquestes línies mestres i amb les propostes presentades per les universitats, podem avançar que en el pròxim quadrienni no hi ha prevista, de moment, la creació de cap nova universitat», perdó, «de cap nova facultat», i resulta que ara proposen sense consultar una nova universitat.

Per tant, no estem en contra de la quarta universitat, nosaltres volem que es creïn nous centres a l'àrea metropolitana de Tarragona, volem que es dignifiquin i es complementin i se solidifiquin els estudis universitaris de Lleida, Tarragona i Girona. El que no volem són improvisacions d'aquest tipus. Jo em prendria seriosament la quarta universitat —ja que tant li agrada parlar de Madrid— si fos com la de Madrid, que tenen un pressupost, l'any que ve, de 1.500 per començar, llavors sí que me la puc prendre seriosament. Jo penso que, realment, això no és més que una maniobra electoralista per defugir els

vertaders problemes, per negar les subvencions que les universitats demanen, per no tirar la programació endavant, perquè és que el que he deduït és que aquest any m'ha donat un altre cop una excusa, diu : «tenim el pla quadriennal d'ensenyament d'EGB i de Batxillerat, ja veurem el que farem, està en estudi...» Senyor Conseller, aquest any vostè no podia venir així, ja fa dos anys que està en estudi; aquest any vostè havia de venir aquí i dir : «sí, senyor, el mes de juliol ens hem reunit el Consell Interuniversitari, ens hem reunit el mes de setembre, abans de l'elaboració de pressupostos, i la planificació que tenim és una planificació seriosa, perquè està dotada de recursos». Si no, no és més que un fantasma, no és més que una excusa més, i em temo molt, senyor Conseller —i desitjaria de veritat equivocar-me—, que l'any que ve n'hauré de tornar a parlar, perquè encara no hi haurà res fet, ni sobre la quarta universitat ni sobre la programació universitària. I, senyor Conseller, jo desitjaria que en la pròxima reunió del Consell Interuniversitari, als presidents dels Consells Socials, als rectors de les universitats de Catalunya, els pugui donar unes explicacions més satisfactòries que les que m'ha donat a mi, perquè realment em penso que la universitat a Catalunya s'ho mereix.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor Diputat, només per acabar on vostè ha acabat : als presidents i als senyors rectors els estem donant explicacions. Jo li he dit abans que el principal interès en la universitat és nostre, i les relacions amb els rectors i les relacions amb els presidents dels Consells Socials són permanents, no cal que vostè faci d'advocat valedor seu, perquè són ells els propis interessats i li asseguro que ho fan amb plena competència i entenen les coses que se'ls diuen.

Només li voldria repetir, senyor Diputat, algunes coses : números, fets. Jo li he dit que el Pressupost de la Generalitat havia crescut 5,5 punts més que el de l'Estat, que el pressupost d'Ensenyament estava per sobre 1,5 punt del de la Generalitat, que el pressupost d'universitats està 2,5 punts per sobre del d'Ensenyament. D'això, senyor Diputat, se'n diu prioritat. Per sobre d'això, és difícil de parlar-ne. Vostè em diu que jo parlo de Madrid, vostè em diu : «és que el Ministeri ha incrementat les subvencions». Miri, jo no m'agrada parlar de Madrid (*remor de veus*), jo només els he atès perquè aquesta Cambra em sembla que no podia quedar amb l'expectativa de pensar que els problemes econòmics de les universitats només era a les catalanes, perquè feia dos anys que havien estat transferides a la Generalitat. Jo volia transmetre i volia reafirmar el que li deia abans, que els problemes de les universitats en alguns casos són centenaris i en els altres són crònics. Només li volia dir això, i li deia que s'havia incrementat el pressupost d'educació quan l'increment de la despesa estatal equivalent en matèria educativa només havia estat del 13,8%, 13,8% —19,5. Senyor Diputat, dibuixi-s'ho com vulgui, però l'increment real és l'increment real : els diners són els diners.

Però vostè m'ha parlat de Madrid. Jo li voldria, només per a la seva tranquil·litat i per a la de tots els diputats d'aquesta Cambra, explicar-los que, de l'any 85 a l'any 87 —transferències a la Generalitat—, l'increment de subvenció de les universitats catalanes ha estat del 50,5%, mentre que el

de les universitats de Madrid —i dic Madrid i no dic tot el territori del Ministeri, perquè són les comparables— són el 25,7. Per tant, seguint el seu mateix raonament, li haig d'expressar que efectivament hi ha hagut un increment relatiu en relació amb altres universitats de l'Estat, i tinc la documentació que així ho demostra. Em fa l'efecte que després d'això, senyor Diputat, vostè no podrà tornar a dir que no s'ha donat a les universitats la prioritat que es mereixen i que necessiten.

Una altra cosa : vostè em parlava de la programació, i jo li dic que aquesta programació s'està fent. El que passa és que fer una programació per a quatre anys ben feta, ben discutida i ben acceptada no és una tasca fàcil, i no se n'ha deixat de parlar, d'això. I no cal que vostè em digui quan s'ha de reunir el Consell Interuniversitari, perquè les mateixes universitats i el Departament en formen part i qualsevol persona pot reclamar la convocatòria d'aquest Consell. I nosaltres hem donat les raons per les quals la convocàvem ara i no l'havíem convocada abans, temps en el transcurs del qual no ha parat de produir-se el diàleg.

Però també li vull dir una cosa : nosaltres, encara que a vostè no li agradi que li digui, depenem també dels pressupostos generals de l'Estat, perquè, de l'increment dels pressupostos, se'n tradueixen les nostres disponibilitats. I només li vull recordar que el mes de juliol, a què vostè es referia quan parlava del Consell Interuniversitari, que volia que s'hagués convocat aleshores, l'increment del pressupost d'Educació, segons es deia —i també hi havia mitjans informatius—, parlaven del 7,5; afortunadament, després va ser superior, però fixi's vostè de quina manera podíem anar a parlar amb les universitats quan a nosaltres ens falta un element fonamental per fer programació, que és veure de quins diners es disposarà i de quina forma s'utilitzaran. Nosaltres estem estudiant, amb les universitats, senyor Diputat —amb les universitats!—, fórmules que permetin afrontar una programació plurianual. Ho estem estudiant amb elles, no al marge d'elles.

De la quarta universitat, senyor Diputat, se n'ha parlat en aquest mateix Parlament, i vostè hi estava present. En parlava el mateix Rector de la Universitat de Barcelona. Ell deia que no volia créixer més, i diu textualment, el Rector de la Universitat de Barcelona, que vostè ha citat : «i això és el que vol dir, quan he sentit que la Universitat Autònoma de Barcelona diu que no vol créixer més, jo li demano al Conseller que comenci a pensar en la creació de la quarta universitat de Catalunya, perquè jo no vull créixer més enllà de 80.000 estudiants». Abans n'havíem parlat amb ell, senyor Diputat, abans n'havíem parlat amb els altres rectors. No se n'han assabentat pels diaris, se n'han assabentat perquè, sobre aquesta qüestió, hi ha hagut converses diverses.

De tota manera, i aprofitant el minut que em queda, senyor Diputat, jo li vaig a recomanar a vostè una cosa que vostè pot fer, i que li puc assegurar que li agrariran les universitats, i que li agrairé jo —li haig de dir, que si no ho fa, jo li ho recordaré. En aquests moments, hi ha una esmena presentada en el Parlament de Madrid, que ha presentat la Minoria Catalana, que diu que es compleixi, que es compleixi en els Pressupostos de l'Estat, el que diu el decret de transferències a les universitats, i això té a veure amb la quantitat de transformació de professorat a què vostè es referia abans; diu aquesta esmena, perdó, diu el decret de què l'esmena exigeix el compliment : «L'Admi-

nistració de l'Estat transferirà a la Generalitat de Catalunya, al seu moment, els crèdits necessaris per portar a terme la progressiva adequació i ampliació de les actuals plantilles de les universitats de Catalunya, fins a cobrir la plantilla de professors i ajudants d'aquestes a què fa referència la Disposició Transitòria Desena de la Llei Orgànica del 25 d'agost». Tinc la impressió que aquesta esmena està ben encaminada. Si això s'aconsegueix —com la Llei ens dona la raó—, jo crec que vostè i nosaltres, haurem fet una bona contribució perquè les universitats tinguin un complement de diners que, en tot cas, no disposaran.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre les «l·listes d'espera» a l'ICS
per a l'assistència mèdica especialitzada
i per a l'assistència quirúrgica**

El Sr. PRESIDENT : Bé, podem passar ara a la interpellació següent, que és la que ha de fer al Consell Executiu, sobre les «l·listes d'espera» de l'Institut Català de la Salut per a l'assistència mèdica especialitzada i per a l'assistència quirúrgica, el Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, qui tinc el gust de donar la paraula. *(Pausa.)*

Prego silenci.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, cal que recordem a la Cambra que el dret a la protecció de la salut és un dels drets fonamentals de la nostra Constitució? Cal recordar a la Cambra que l'execució d'aquest manament constitucional és competència exclusiva del Govern de la Generalitat, en establir-ho així l'article 17 de l'Estatut d'Autonomia?

En el règim anterior es reconeixia, mitjançant un decret del 67, el dret a l'assistència sanitària des del dia en què fos sol·licitada. I, sortosament, l'octubre del 84, la Conselleria de Sanitat pública, desplegant uns principis ja anunciats a l'Ordre d'abril del 83 sobre acreditació de centres privats, publica, dic, la carta dels drets dels malalts, en relació amb el que havia aprovat ja abans, amb caràcter general, el Parlament Europeu, i després un dels hospitals capdavaners de Barcelona. I en aquesta carta, elaborada per la mateixa Conselleria... i, públicament, vull felicitar-lo i reconèixer el mèrit que té l'establiment d'aquesta relació de drets, que és molt acurada, sincerament, senyor Conseller, el felicitem; malgrat això, cal que recordem entre tots el seu punt segon : que el segon dret —és a dir, el dret gairebé fonamental amb què comença la carta— és el d'ésser atès amb agilitat. La Llei General de Sanitat estatal, d'abril del 86, reitera, en el seu article setè, que els serveis sanitaris adequaran llur organització i funcionament als principis d'eficàcia i de celeritat. Tot això, és realitat o són només bones intencions o paraules boniques?

Anem a examinar quina és la situació —fa, d'això, només un parell de mesos. Lleida, hospital Arnau de Vilanova, a la primavera del 87, llista d'espera de malalts : entre 500 i 550 que esperaven els serveis d'assistència, fonamentalment quirúrgica. Sis mesos després —primers de setembre d'enguany—, entre 850 i 900 persones a les llistes d'espera mèdiques : jo no sé si, malauradament, s'hi produeixen baixes,

però, en qualsevol cas, això representa ja un increment d'un 50% amb sis mesos, destacant els serveis pitjor atesos —o amb més demanda, millor dit, endarrerida— d'oto-rino-laringologia i, al contrari, més fluix en el que fa referència, per exemple, a trauma —a traumatologia—; no afecta, aquesta llista d'espera, l'atenció als parts, les UVI i les urgències —i remarco el mot «urgències».

Sé, senyor Conseller, i ens en fem càrrec —i m'avanço abans que m'ho digui vostè—, que a Lleida, a l'hospital Arnau de Vilanova, hi concorrien dues circumstàncies de tipus conjuntural: d'una banda, les obres que està duent a terme l'esmentat hospital i, d'altra banda, la vaga de personal mèdic de la primavera d'enguany. I això és cert, això és cert. I vostès, malgrat tot, deien que, amb quatre mesos, això s'escurçaria, es reduiria, el seu 50%: s'ha reduït, sí o no?

Aquesta situació és pitjor encara —ens consta així— a Girona i a Tarragona. Que no se'ns digui que a la resta d'Espanya hi ha aquests problemes a nivell de l'INSALUD, o bé a Andalusia en el si de la SASS. Ho sabem, ho admetem, però no és un argument dialèctic. No anem sempre comparant amb la resta d'Espanya: nosaltres som aquí per debatre què passa a casa nostra amb l'exercici de les facultats per part de les nostres conselleries; no em serveix de consol —ho vam dir en el debat d'aquests dies— que els altres també ho facin malament.

Senyor Conseller, a criteri nostre, hi ha unes causes estructurals d'aquest problema, que passen, d'una banda, per l'increment de cartilles i, per l'altra banda, per la mala estructuració dels serveis mèdics —m'explicaré molt breument, i, si no, després, en la rèplica, ho acabaré d'aclarir.

Mirin: certament, hi ha un increment de plantilles nombroses, cada vegada són més les persones que són treballadors per compte d'altri i, d'altra banda, aquells que són treballadors per compte propi —tots sabem que els autònoms han engruixit el nombre de beneficiaris de la Seguretat Social—, però, justament per això, la responsabilitat que nosaltres demanem, senyor Conseller, a la Conselleria que vostè dirigeix, és la manca de recursos humans i de recursos materials per afrontar això que gairebé podríem qualificar d'una allau; és a dir, vostès estan, d'alguna manera, per una omisió —evidentment, també de tipus pressupostari, i amb diners que de vegades no vénen com han de venir—, però no estan sortint enfront del problema, sinó que això és una bola de neu que cada vegada se'ls està fent més gran.

I la segona causa estructural que he indicat és la mala organització dels serveis, fonamentalment, d'urgències i de capçalera. He dit abans que on hi ha més grosses llistes d'espera era a otorino —al servei d'oto-rino-laringologia— i, en canvi, això no afectava les urgències. I no un afectava les urgències perquè, és clar, a les urgències, per pròpia definició, no hi pot haver llistes d'espera; però n'hi ha prou a anar qualsevol dia —prenguin-se aquesta molèstia; jo hi vaig haver d'anar per una situació personal, que el senyor Conseller sap— als serveis d'urgència d'un hospital, i són moltíssimes les persones que arriben al servei d'urgència sense necessitat de ser atesos a unes urgències: altrament dit, s'està utilitzant el sistema o el servei d'urgència per burlar el servei normal, perquè saben que això és gairebé una porta falsa per passar al davant dels que són a les llistes d'espera. Però, per si fos poc, crec que vostès, no responsables directes, però sí, en canvi, per omisió, perquè no han

fet res per intentar canviar això... hi ha una devaluació social i professional de la institució que ara es diu «metge de família» i que a mi, particularment, m'agrada més «metge de capçalera», que és el que m'havien ensenyat quan era petit: es produeix, pràcticament, una situació no d'automedicació, però sí d'autodiagnòstic, de tal manera que el malalt, sense passar pel filtre del metge de capçalera, directament va cap als serveis d'urgència dels hospitals, col·lapsant-los i, d'altra banda, com a reacció a la no-solució de les llistes d'espera que abans he estat comentant.

Per això, senyor Conseller, nosaltres li preguntem i li demanem que ens indiqui quins són els propòsits de capteniment de l'Executiu per resoldre aquest problema —que no dubtem a qualificar de gravíssim— de les anomenades «llistes d'espera», pel que fa tant a l'assistència mèdica especialitzada com a l'assistència quirúrgica de l'ICS.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, jo agraeixo a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve i Oriol que plantegi aquest problema de les llistes d'espera en el Ple del Parlament. Aquest és un problema greu. Un problema que no es pot resoldre del tot, senyor Esteve, i que ara en parlarem, que té alts i baixos, i que val la pena de parlar-ne públicament, perquè moltes vegades hi ha molts malentesos.

Jo voldria també advertir-li, senyor Esteve, que jo em cenyiré, d'una manera gairebé estricta, al tema príncep de la interpellació, és a dir al problema de les llistes d'espera. Vostè, a última hora, n'ha plantejat un altre que, per a mi, és tant o més important que aquest, que és la mala assistència primària, el fet que això comporta un increment excessiu de les atencions a totes les urgències hospitalàries i la necessitat d'una reforma —que estem fent, que hem iniciat ja fa temps i que continuem endavant— de tot el sistema assistencial primari. Però repeteixo que jo, d'això, tot donant-li la raó, i dient-li que hi estem fent tot el que podem, no n'hi parlaré ara perquè m'cs-tendria massa i no tindria temps per contestar-li les preguntes que m'ha formulat.

Miri, senyor Esteve, el tema de les llistes d'espera és un mal inherent, inherent, forçosament inherent a qualsevol sistema sanitari que tingui l'estructura que té el nostre. I ja no parlaré de l'INSALUD, ni de la RASSA: parlaré del National Health Service, per parlar d'alguna cosa i per anar-me'n més lluny. Un dels objectius del National Health Service, en els moments actuals, senyor Esteve i Oriol, és aconseguir que les llistes d'espera dels seus malalts no sigui superior a dos anys —no m'equivoco, eh?— no sigui superior a dos anys. I jo li haig de confessar —punts de vista polítics a part— que el National Health Service, que funciona des de fa molts anys, és un sistema sanitari públic que, al meu entendre, és modèlic quant a la correcció del seu funcionament.

Per tant, aquest és un mal del sistema. Segurament hi hauria altres maneres d'evitar aquestes llistes d'espera: canviant-ho tot, permetent —anant, per exemple, al sistema francès—, permetent que els malalts anessin directament al metge que volguessin, i després se'ls fes un rescabament de despeses,

però aquest és un sistema que no està establert, aquí —jo tampoc no parlaré de Madrid. Però això, senyor Esteve i Oriol, no és competència d'aquest Parlament; nosaltres, en sanitat, no tenim competències exclusives com vostè ha dit —suposo que ha estat... vostè ho sap perfectament... ha estat un abús de llenguatge—, però, evidentment, nosaltres el que hem de fer, tot i tenint amples competències —i amb això no declino cap de les responsabilitats que tinc jo, personalment, i el meu Departament—, però el que és evident és que nosaltres ens hem d'atenir a la Llei General de Sanitat i al sistema bàsic de Seguretat Social que hi ha a tot l'Estat, i nosaltres no podem modificar el sistema sanitari públic d'aquest país.

Vull també fer una sèrie d'aclariments —alguns d'ells ja els ha fet, de tota manera, el senyor Esteve— : la llista d'espera no és general —ell ja ho ha dit—; els casos que són urgents, o que passen per urgents, no tenen llista d'espera.

Un altre punt molt important de dir és que hi ha una oscil·lació estacional. No és cert —vostè no ho ha dit ara, però sí que ho diu en el text de la seva interpellació— que les llistes d'espera de l'Institut Català de la Salut s'incrementen mes rere mes; això no és cert : li ho puc assegurar i donar-n'hi tota mena de dades. Hi ha, certament, variacions estacionals. Hi han intervingut diversos factors : per exemple, el de la vaga —poc, menys del que s'ha dit—; més hi influeix un altre tema —especialment per a les intervencions programades, per a l'espera quirúrgica—, el fet de les vacances. És a dir, cada any, el màxim de la llista d'espera —que repeteixo que és oscil·lant— es troba cap a finals de setembre, octubre; no solament per la manca d'efectius que hi ha en molts dels centres hospitalaris, sinó perquè alguns dels hospitals —i alguns d'ells els ha esmentat—, com són per exemple Girona i Tarragona, es veuen sotmesos a una pressió assistencial molt més gran degut a la gran quantitat de turistes, al gran increment de la població estacional que hi ha en les seves zones d'influència. I, generalment cada any, cap allà al mes de desembre, es normalitzen, altra vegada, les llistes d'espera. Dic «es normalitzen», senyor Esteve, no dic «desapareixen».

Un altre tema és que no forçosament les llistes d'espera són un senyal d'una mala qualitat assistencial. Jo li puc dir que, com més cura posen determinats serveis a atendre bé els malalts, més s'incrementen les llistes d'espera. La qualitat comporta un increment de la quantitat de demanda. I això és una cosa que passa aquí i a tot arreu.

Ara, quina és la llista d'espera actual? Miri, això també varia molt. Jo entenc que és més exacte comptar per temps d'espera que no pas per nombre de malalts. Perquè si jo li dic a vostè —per dir-li alguna xifra— que en el nostre sistema, en els nostres hospitals propis hi ha en el moment actual 6.000 o 7.000 malalts, que és aproximadament la xifra que hi ha —la xifra de malalts que esperen alguna cosa dels hospitals propis de la Seguretat Social—, això, a vostè, li dirà molt poca cosa, sobretot si jo li explico, seguidament, que aquestes llistes d'espera varien quant al temps d'espera, perquè depèn del tipus d'intervenció o del tipus de visita que vulguin rebre i depèn també del centre assistencial. De fet, les esperes més grans, que són generalment quirúrgiques..., n'hi ha alguna de mèdica, primeres visites d'alguna especialitat i, molt particularment, per exemple en el cas de l'allèrgia i de l'allèrgia infantil tenim pocs especialistes, i hi ha en aquest sentit llistes d'espera molt grans;

però en el cas de la cirurgia, que és on hi ha la gran quantitat de gent que s'espera, això es concentra, pràcticament, en mitja dotzena d'especialitats : oftalmologia; oto-rino-laringologia; cirurgia menor, com per exemple hèrnies i intervencions d'aquest tipus; cirurgia vascular, en el capítol de varices, no en el capítol de cirurgia més important; el que en diem «cordals», o sigui, la cirurgia màxillo-facial, extracció de queixals del seny que surten malament, etcètera, que és on les llistes d'espera són més grans, aquí i a oftalmologia. Bé, això té una sèrie de problemes, naturalment, i, evidentment, no és que no s'hi pugui fer res, que s'hi pot fer alguna cosa i n'hi fem. Després si vol, si no tinc temps ara a la rèplica, jo li puc especificar més en els centres més importants què és el que passa.

Però jo li puc dir, per exemple, que un dels problemes que genera les llistes d'espera és la manca d'atenció de diverses especialitats en determinats centres, sobretot en els hospitals comarcals, i això fa que els malalts s'hagin de concentrar en els grans hospitals. Un dels eixos —el senyor Esteve ho sap molt bé— de la política sanitària de la Generalitat actualment és el de potenciar la xarxa comarcal assistencial, sobretot dels hospitals. I jo crec que en aquest sentit s'han obtingut grans èxits, ja ho he dit moltes vegades en aquesta tribuna i evidentment ningú no m'ha contradit i això no és específicament una obra nostra, ve ja d'abans, i hem fet tot el que hem pogut per empènyer aquesta millora; però de deu anys ençà els hospitals comarcals de Catalunya han donat un salt endavant infinitament més considerable que no pas els hospitals que en diríem de tercer nivell, que no és que estiguin malament, però ja ho estaven de bé els grans hospitals fa vuit o deu anys. Estan ara millor, però ja estaven bé. I, en canvi, els hospitals comarcals estan en una situació absolutament diferent, en el sentit que estan molt millor que no pas estaven fa vuit o deu anys enrere.

No hi ha dubte que també es poden fer altres coses. Jo li puc explicar, li puc assegurar al senyor Esteve i Oriol que des de fa uns mesos funciona a Barcelona el que en diem una oficina de fluxos, és a dir, una oficina dintre l'ICS que deriva la gent que prové de l'assistència primària i necessita una intervenció quirúrgica o una visita d'un especialista, els deriva cap als diferents hospitals de Barcelona, no el que li tocava en primera opció si l'espera, en aquest cas, seria molt llarga. Després, si vol, jo li podria donar alguns exemples dels problemes més grans. Per exemple, senyor Esteve i Oriol, un dels problemes més grans és a la Vall d'Hebron, on en algunes coses hi ha llistes d'espera grans, en d'altres més petites, per a l'hospital maternal de la Vall d'Hebron té una llista d'espera important per la pràctica de colposcòpies, una exploració determinada de l'aparell ginecològic, amb motiu de la col·laboració d'aquest servei amb els centres de *planning* municipal i altres centres de *planning* de Barcelona. En aquest sentit hi ha una espera de dos mesos, que jo espero que, amb la decisió que s'ha pres de posar visita matí i tarda en aquest centre, això disminuirà en molt poc temps. S'han pres moltes altres mesures, després li n'explicaré més si vol. Només acabo parlant-li de Lleida, que és el que vostè ha parlat.

Jo li puc assegurar, senyor Esteve i Oriol, que en aquests moments la llista d'espera de Lleida ha baixat, tot i que, com vostè molt bé ha dit, a Lleida s'hi han donat circumstàncies, a part de les que he dit generals, particulars : la construcció de les noves unitats de quiròfans, la posada en marxa de noves

unitats quirúrgiques i hem topat, a part de tot això, amb un altre problema sobreafegit, i és amb l'escassetat del nombre d'anestesisistes que hi ha al país. Segurament la planificació de formació d'especialitats, del que se'n diuen MIR —Metges Interns Residents—, és equivocada en aquest sentit; no sé si d'alguna especialitat en surten massa, que em temo que no, però hi ha unes especialitats que en surten realmentment pocs. I de la mateixa manera que hem tingut problemes a la Vall d'Aran per trobar un anestesista que s'hi volgués quedar, n'hem tingut a Lleida per tal de contractar els anestesistes necessaris perquè els nous i magnífics equips quirúrgics que hi ha instal·lats funcionin perfectament.

Bé, això com a primera resposta. Si el senyor Esteve i Oriol vol més detalls, amb molt de gust els donaré després.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir per fer el seu torn de rèplica?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Si se'm permet, des de l'escó estant. Honorable Conseller, jo li demanaria aclariments en alguns punts concrets, si és tan amable, si me'ls pot donar ara, i, si no me'ls pot donar ara, lloat sia Déu!, però, de tota manera, si que li agrairia que quan pugui me'ls donés.

Certament vostè ha copsat que ha estat un error d'invocació parlar de competències exclusives, perquè tots sabem que l'article 17 parla de desenvolupament legislatiu i execució de la legislació bàsica de l'Estat pel que fa a la sanitat interior i a la Seguretat Social.

Miri, jo no vull entrar en un debat, perquè no és ni el lloc ni el motiu de la interpellació, sobre si és millor el National Health Service o és millor el sistema francès. Evidentment, el nostre Grup opta més aviat per aquest segon que no pas pel primer. Però, per exemple, vostè m'ha dit que era un paràmetre erroni parlar de nombre d'afectats, m'ha donat unes dades amb els hospitals propis, dades que certament no són bones, del nombre de persones, perquè a més això produeix un efecte multiplicador —500 persones al llarg d'un any són molts afectats que surten descontents de la sanitat—; però m'ha dit que potser el paràmetre bo era el temps d'espera. Ens pot avançar quina és actualment aquesta situació de temps d'espera, almenys en els llocs més específics o més significatius?

D'altra banda, vostè ens ha dit que les llistes d'espera són, d'alguna manera, molt precises per especialitats, és a dir, sectorials. Home, jo em sembla que vostè s'ha oblidat dues branques on hi ha llistes d'espera importants, que és ginecologia i urologia.

Ens ha parlat també, senyor Conseller, del caràcter estacional. Miri, accepto que sigui estacional, però potser els dos exemples que vostè m'ha esmentat no siguin els més encertats, perquè parlar que hi hagi llistes d'espera a Girona i a Tarragona els mesos de setembre i octubre i dir que això és pròpiament del turisme, doncs, no ho sé. Tan increment hi ha o és que ho he entès malament? És a dir, tan increment hi ha els mesos d'estiu?, perquè suposo que no és que es posin malalts el setembre i l'octubre, és que s'arrossega l'endarreriment. Vol dir això? Perquè, si és això, llavors no cal que m'ho aclareixi més.

I, finalment, m'ha parlat de possibles solucions a les llistes d'espera als serveis mèdics. Conec i trobo encertat el desplegament comarcal de la sanitat, però em sembla que caldria posar més èmfasi en el tema dels CAP, perquè, realment, li haig d'in-

sistir que, a criteri nostre, hi manca un filtre, i si això es pot anar cap al sistema de l'assistència primària, domiciliària o externa, això crec que incidiria reduint en molt les llistes d'espera, i el que jo he insinuat i ara qualifico de pseudo-urgències, perquè, de més a més, les urgències van recarregades, perquè molta gent no va on hauria d'anar, però de més a més la urgència és una manera no gaire elegant de posar-se al davant de la cua. I, finalment, és que vostès no han pensat com una possible solució a aquest problema també analitzar la possibilitat d'establiment de serveis concertats o acreditats, específics, per treure aquests colls de botella de les llistes d'espera, que sabem que és una cosa que existeix i que, malauradament, potser haurà d'existir, però que és obligació, entre tots, d'intentar reduir-ho. I perdoni que ho recondueixi al tema d'urgències i al tema de l'assistència primària, perquè, certament, des d'un punt de vista formal potser no ho explicitava així en la interpellació, però em sembla que no em negarà que va molt relacionada una cosa amb l'altra.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, començant pel final dels aclariments que sollicita el senyor Esteve i Oriol.

Certament falta un filtre, hi estem totalment d'acord. Entre la xarxa d'assistència primària, els actuals CAP i l'hospital hi ha d'haver un altre estament, és absolutament cert. És el que en diem el «sector», i estem en fase d'elaboració de la normativa del sector sanitari, que n'hi haurà a Catalunya una cinquantena, o sigui, hi haurà tres-centes vint, tres-centes vint-i-cinc àrees bàsiques de salut, equips d'atenció primària i cinquanta, una cinquantena de sectors, i en aquests sectors és on hi haurà aquest filtre, perquè això estarà íntimament connectat al sistema hospitalari. I seran els mateixos especialistes dels hospitals els que passaran visita en aquests sectors, i ells seran els que decidiran l'ingrés del malalt als hospitals, no n'hi ha dubte.

L'última cosa que m'ha dit és si això es podia reduir apel·lant a la xarxa concertada. Òbviament, aquesta oficina de fluxos de què li he parlat deriva els malalts, quan s'han d'esperar massa en els hospitals propis, cap a hospitals concertats.

Realment, de Tarragona i de Girona és el que vostè es pensa, no cal que li doni més detalls, però sí que aquí tinc una llarga llista d'esperes en xifres i en temps de diversos serveis de molts hospitals. Li'n llegiré uns quants, perquè seria molt avorrit; però, miri, per exemple a Bellvitge, que és un dels llocs on tenim més llista d'espera. Li diré que aquesta llista d'espera oscilla entre 170 malalts que tenim per a cirurgia general, que això representa, aproximadament, dos mesos com a màxim, fins a malalts, més de 600, que han de ser atesos per petites intervencions oftalmològiques, i que aquests han d'esperar forçosament més d'un any. O també a la part alta, i posaré el que li he dit abans, la cirurgia màxil·lo-facial, on tenim a Bellvitge sol 230 malalts, que han d'esperar uns deu mesos. Bé, tinc les llistes de tots els hospitals, almenys dels nostres, que si els vol els hi donaré amb molt de gust. A l'Hospital General de la Vall d'Hebron, per exemple, la urologia —que té raó, de vegades també té retards importants—, a l'Hospital de la Vall d'Hebron el temps d'espera és de tres o quatre mesos, mentre que, en

canvi, aquí, la cirurgia general és de cinc mesos aproximadament. I, en canvi, la neurocirurgia o la cirurgia vascular o la cirurgia toràctica s'atén amb un mes o dos, i l'oftalmologia, altra vegada cap a la banda alta : vuit mesos, i la cirurgia màxillo-facial un any o una mica més.

En línies generals, aquesta és la dispersió que, com pot veure el senyor Esteve i tal com jo li deia abans, no és igual en tots els hospitals i sobretot és molt diferent segons quina sigui l'especialitat per la qual ha de ser atès el malalt.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir? Molt bé, gràcies.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
una línia privilegiada de finançament
del capital circulant per a les empreses agràries
i ramaderes petites i mitjanes**

Passem ara a la interpellació al Consell Executiu sobre una línia privilegiada de finançament del capital circulant per a les empreses agràries i ramaderes petites i mitjanes, que ha de formular el Diputat Illustre senyor Josep Santacreu, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, em cal a tots vostès, senyories, de demanar-los disculpes perquè al llarg de tots aquests quatre anys, que farà aviat, sóc estat molt reiteratiu en els meus temes. Aquesta reiteració és deguda perquè aquest Diputat i el meu Grup, al seu dia, ens vam comprometre a portar uns temes a aquesta Cambra, uns temes que nosaltres creiem que són essencials per a la bona marxa de la nostra pagesia, del nostre camp. I, per tant, jo sempre sóc fidel al que em sóc compromès. Em vaig comprometre que jo posaria aquí els temes que s'han de portar; si no els arregla l'Illustre Conseller que ara hi ha, els arreglarà, suposo, un altre Conseller, en la pròxima legislatura, però que quedi ben clar i que quedi ben patent que aquests problemes que no han estat resolts, i que no s'han intentat de resoldre, jo em sóc trobat aquí davant de vostès com una pilota de frontó que no ha tingut tornada. Hi ha hagut una lona que m'ho ha impedit i aquesta pilota ha quedat a terra; no hem tingut resposta. Joestic molt preocupat perquè quatre anys pot portar unes serioses i molts serioses dificultats a la nostra pagesia, que després les exposaré. I ara passo a la interpellació que dona lloc a jo estar dalt d'aquesta tribuna.

La interpellació és la següent. La nostra pagesia es compon de tres grups : el grup important, molt important, que cada dia és més important perquè la petita pagesia marxa i ho està agafant aquell pagès gran, que és una tremenda equivocació perquè tots sabem que un país, un país el fa fort les persones de baix, la petita pagesia, la petita indústria, aquell petit industrial que, quan va bé, compra un cotxe, una nevera, i que fa prosperar el país; quan aquell petit industrial no es guanya la vida, el país no va, senyores i senyors diputats. Per tant, es compon, amb aquests tres grups, un d'alt, un de mitjà i un de baix.

El més baix avui està afectat per aquest circulant que jo demano; el mitjà també el necessita, però aquest petit empresari del camp el necessita en gran manera perquè es troba que ja, en aquesta legislatura, en aquests anys, hem tingut ja quatre

devastades en el camp : hem tingut les gelades, molt fortes; hem tingut les nevades, que hi va haver pobles que van estar més de quinze dies sense poder transitar i sense tenir llum, vol dir que van ser fortes, i que l'any passat, aquest any que hem tingut, hi ha hagut una pedregada en molts indrets molt gran. I es troba aquest petit que ha de recórrer a les societats financeres i ha de recórrer a les caixes d'estalvis, a aquestes caixes que diuen que són d'acte social i que avui ens donen els diners, essent socials, al 15, al 20%. El petit pagès no pot pagar ni el 15 ni el 20 en un moment donat, i per això recorro avui a aquest finançament, perquè tingui destinat, cada pagès petit, un circulant que, en el moment que el necessiti, no hagi de recórrer a les institucions financeres perquè li donin un crèdit que després no podrà tornar, perquè aquests interessos avui ja l'industrial més florit i amb negocis més florents té moltes dificultats a pagar-los. Doncs en una pagesia que tots sabem que avui no guanya amb res, no guanya ni amb la llet, ni amb el porcí, ni amb els vedells, no guanya amb res; o sigui, que està vertaderament a l'atzar de què pot passar, llavors ve quan ens trobem, senyor Conseller, que la nostra joventut, aquesta joventut que és el futur del camp, ens marxen, i és lamentable que aquestes cases de pagès petites, que són de generacions de segles i més segles, que estan portant a Catalunya i que estan portant, per contribuir a aquella història, aquella història que van fer els nostres pagesos, que la història de Catalunya durant mil anys, només hi ha hagut que agricultura, i que fins al 36 els llibres de text dels nostres col·legis donaven com a riquesa essencial i primordial l'agricultura, i que a partir de l'any 40 va marxar d'aquests llibres de text i es va oblidar l'agricultura, i, avui, lamentablement, aquest Govern d'aquesta Generalitat l'ha descuidada totalment.

Per tant, aquests homes que van donar aquesta història, que avui tenim il·lustres personalitats que van néixer del camp, com un Cambó, que era del camp; un Prat de la Riba, que era del camp, i tants i tants personatges que han nascut del camp i que avui és oblidat el camp i aquests personatges. Jo demano sinceritat, demano al Conseller que mediti, que està acabant els quatre anys, i que d'aquests problemes que jo sóc exposat, no se me n'ha resolt ni un, la responsabilitat serà de vostè i molta responsabilitat, perquè avui Amèrica està tossint, tossint molt fort, i nosaltres ens estem constipant, el món s'està constipant quan Amèrica tus; però és que està tossint tant, que ja agafarem el grip, i del grip es mor molta gent i es moriran moltes empreses, i aquestes empreses, senyors diputats, aquestes empreses que avui han agafat aquesta joventut del camp, i que al camp no tornaran, perquè estan, a la ciutat, amb més comoditats que no estaven en aquelles cases que eren tercermundistes, moltes d'elles, que no ens recordem que existeixen, doncs, aquests senyors no tornaran al camp, i ho sap quan vingui aquesta rescissió que està a punt de venir, que és probable que vingui, sap on aniran? A l'atur, a aquesta gran fàbrica de l'atur, i no tornaran al camp mentre allà estaven exercitant una feina i que estaven donant uns beneficis i que estaven donant unes produccions, i per la seva no voler arreglar aquests assumptes els ha desmoralitzat, i aquests senyors marxen.

I li demano, senyor Conseller, que accepti el meu Consell, que abans d'acabar la legislatura accepti i aprovi un decret-llei perquè puguin tenir aquests pagesos, aquest circulant, perquè

els animi, perquè no marxin i perquè puguin utilitzar-lo quan tinguin una mala collita, quan tinguin una desgràcia qualsevol, i no hagin de recórrer a aquests grups financers que se'ls està menjant tot el seu treball i tot el seu esforç.

Per tant, senyor Conseller, jo no li haig de dir res més; només esperar que em contesti i que em contesti a veure què pensa fer.

Senyors diputats, moltes gràcies; senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, intentaré reconduir el tema que ha plantejat el senyor Diputat en la interpellació que feia, que, si no recordo malament, era que el Consell Executiu posés en funcionament una línia especialment subvencionada de crèdit per al capital circulant. M'ha semblat deduir de la seva intervenció, i separant una mica el gra de la palla, que ara, aquest circulant, el situava bàsicament en el circulant necessari per a aquells casos en què es produeixen fets catastròfics; en la interpellació semblava que era en termes generals... En qualsevol cas, la seva interpellació és molt interessant, perquè ens permet considerar un punt clau de tota política agrària com és el de la política de prioritats que es pugui donar pel que fa al finançament del sector agrari.

És prou sabut que l'empresa agrària, igual que qualsevol altre tipus d'empresa, té dos tipus de necessitat de finançament : un a curt termini —el circulant—, un altre a llarg termini —la inversió amb capital fix. El circulant, en la seva formulació ordinària es deriva, o actua o es relaciona amb tot allò que és propi de la producció i de la venda dels productes. Hi ha un cas particular del circulant, que és d'aquells casos imprevistos, aquells successos extraordinaris que poden afectar sobretot una explotació agrícola, i que poden crear unes necessitats addicionals, i, sobretot, amb la característica més preocupant de no previstes dintre el funcionament financer de l'empresa.

Bé, el circulant, en el que és l'empresa familiar agrària a Catalunya, representa, per al 1985 —l'última referència per a la qual existeix informació suficient—, el 31,1% de les necessitats totals de finançament; pràcticament la mateixa mesura que si fem una informació més llarga dels cinc anys anteriors, 80-85, que seria el 31,2.

La inversió amb capital fix a llarg termini, que recordo a vostès que és aquella que permet la modernització de l'explotació, que, per tant, és aquella que actua més directament sobre l'actualització de la capacitat competitiva de l'empresa, en contrapartida representa un volum molt superior de recursos; representa el 68,8, el 69% de les necessitats totals de finançament. Aquí tenim, doncs, ja dos primers fets a retenir. Primer fet : per cada pesseta que es necessita en circulant, el pagès de casa nostra necessita més de dues per a capital fix; segon fet, el capital fix és aquell que actua sobre el procés de modernització, de la millora de la capacitat competitiva, i si assumim, com un valor convingut entre tots, que és la prioritat, la capacitat, en posar a punt la capacitat de competir de les nostres empreses, i més des de l'entrada a la Comunitat, és lògic també que això es tradueixi en una prioritat envers el capital fix.

Segona part de la qüestió. Hem vist quines eren les necessi-

tats, d'on procedeixen els recursos de les empreses familiars agràries. El primer recurs, amb molta diferència sobre els altres, com veuran per les xifres, és l'autofinançament, és a dir, l'estalvi generat per la mateixa empresa agrària i que li permet destinar-lo a millores, o, senzillament, a pagar despeses. Això per a l'any 85 —que és un any extraordinari— va representar el 80,6% de tots els recursos en matèria de finançament; la mitjana ens donarà una idea molt més real —la mitjana dels cinc últims anys— d'on arriba això. La mitjana és del 67,2% —del 80 al 85—, és l'autofinançament. Això, com els senyors diputats saben, com la majoria dels senyors diputats saben, és un valor molt alt. En la indústria, en els serveis, aquesta expressió, en el cas més desitjable i difícilment assolible, arriba a ser del 33; arriba a representar una tercera part. Aquí, en el pitjor dels casos, és el doble, és el 67%, i per a l'any 85 era del 80; autofinançament.

Segona via que s'utilitza per assolir aquests recursos econòmics : el crèdit institucional o, dit en altres termes, l'endeutament via préstec amb entitats públiques o privades. Això, l'any 85 va representar el 8,5% i en el quinquenni —sempre el mateix— de referència va representar el 21%. Una de cada cinc pessetes que són necessàries per a l'empresa familiar, procedeixen del crèdit d'aquesta naturalesa.

La tercera via és el crèdit comercial; en altres paraules, l'ajornament dels pagaments dels *inputs* que necessita l'empresa : el tracte que li fa amb les llavors o amb els adobs i que té un punt de relació amb l'autofinançament, en el sentit que és un finançament que no té cost per a l'empresari agrícola.

Això, en el cas concret de Catalunya —donades les característiques de la seva estructura productiva—, és una xifra important perquè representa el 6% del total de recursos.

I, finalment, les subvencions, els fons aportats per les administracions públiques, que representen el 5%.

Si relacionem aquesta estructura d'aportació de recursos al finançament amb les necessitats, una conclusió apareix amb molta claredat, que és que el capital circulant és més que sobrament finançat a nivell d'empresa agrària pels recursos procedents de l'autofinançament. De fet, per cada pesseta que es necessita en capital circulant, n'hi ha dues que procedeixen de l'autofinançament, i on es produeix el decalatge és en la inversió a llarg termini amb capital fix. Si, a aquest aspecte analític de la qüestió, n'hi afegim un altre de merament instrumental del sistema financer, amb el qual és molt més fàcil assolir diner per a terminis curts que no per a terminis llargs, és evident que l'Administració ha de situar el seu accent —per totes les referències que li acabo de donar— en allò que és la inversió a llarg termini, i això és exactament el que fem.

Prioritat número u : inversió a llarg termini, que va representar —per situar un punt de referència— l'any 86 subvencions per valor de 5.276 milions de pessetes, dels quals 3.447 corresponien a recursos propis i 1.829 de recursos de la Comunitat Europea, i que això va generar una inversió de 20.362 milions de pessetes, que és una xifra prou important.

Aquesta és la política comuna no en el cas de Catalunya, sinó a totes les administracions a nivell de l'Estat, a nivell d'Europa, a nivell de la mateixa Comunitat Europea. En el cas de Catalunya, però, hi ha una especificitat que em sembla que és positiva i que el senyor diputat hauria de contemplar com a positiva perquè està en la línia del que vostè planteja. En el cas

de Catalunya, que jo conegui, i em sembla recordar que a Navarra —i a cap més altre indret— existeix una línia específica, que s'aplica de moltes maneres diferents, de finançament al capital circulant. Per què? Per a aquells casos on es produeixen les circumstàncies extraordinàries, i que van representar l'any 1986 1.366 milions de pessetes, i que es van aplicar a crèdits subvencionats per diversos motius —pedregades, nevades, gelades—, que van oscil·lar segons els casos i la tipologia entre el 5 i el 7% en els tipus més favorables, i el 10 i l'11% en els tipus màxims.

Per tant, per a les circumstàncies extraordinàries, sí que existeix aquesta línia d'ajut, sí que existeix, amb una dotació important. Aquestes dues prioritats. Primera: subvenció, foment de la inversió amb capital fix, que permet la modernització. I segona, ajut específic en el cas de Catalunya per a aquells casos en què el capital circulant produeix unes necessitats com a conseqüència de fets imprevistos són els que emmarquen la política que segueix el Consell Executiu i la que ha continuarà seguint en un futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU: Senyor Conseller, amb tantes xifres m'ha deixat vostè desconnectat; no sé on sóc. Ara bé, jo crec que al que es deu referir el senyor Conseller deu ser a la Llei que vam aprovar, de l'empresa petita i mitjana... Crec que deu ser això. Jo, segons tinc entès, aquesta empresa, em pensava que ja estava aparcada, perquè jo no conec ningú que s'hi hagi acollit; si de cas, hi ha d'haver molt pocs pagesos a Catalunya que hagin tingut aquesta sort, que s'hagin pogut adherir a ella. A Catalunya, si no vaig equivocat, hi ha 30.000 pagesos: que potser són cent, dos-cents, tres-cents? En fi, jo crec que això no és el cas, senyor Conseller. El felicito perquè té una gran forma de bastir aquestes coses, amb aquestes xifres, amb aquests percentatges, amb aquests números que, jo que sóc el representant, jo crec, dels pagesos, els pagesos no ens hi entenem, amb això. Senyor Conseller, no m'hi entenc. Només li demano a veure si seria possible que els pagesos de Catalunya —els petits pagesos—, els més necessitats, poguessin tenir una cosa fàcil, com és fàcil anar a un banc o una caixa d'estalvis i sol·licitar un crèdit, i que al cap de vuit dies tinguessin els diners, quan tinguessin les necessitats, sense burocràcies, una cosa pràctica, que és el que necessita el pagès.

Això és el que jo crec que necessitem, i podem fer una labor, i vostè pot fer una labor: poder-ho aconseguir, que tinguin unes línies cada un que ho sol·liciti, i el dia que ho necessiti —no ha pas d'agafar-ho el dia que ho tingui—, el dia que ho necessiti: «Senyor Conseller, m'ha passat això, m'ha passat això altre», uns tècnics que vagin a comprovar si és veritat que aquell senyor diu la veritat, que li ha passat el que li ha passat, i amb aquell informe d'aquells tècnics pugui anar-hi i que li donin els diners.

Això és el que necessitem els pagesos de Catalunya, i no necessitem tants tants per cent, ni tantes coses estranyes; necessitem una realitat, aquesta realitat, jo estic aquí per a aquesta realitat. No estic per a... Si no, m'estaria a casa meua, però jo sóc una persona realista, i, senyor Conseller, jo no sé totes aquestes coses que m'explica, de tants per cent. Jo sóc una per-

sona que no tinc una universitat; no sóc anat a la universitat. Ara, no oblidí que tinc la universitat de la vida, aquesta universitat en què s'aprèn molt, i que té un realisme, i amb aquest realisme s'ha demostrat, i, per tant, li dic, senyor Conseller, que no anem amb coses; acabem ja la legislatura, no podem anar ja a veure si això ni allò o el de més enllà... Hem d'anar a una realitat: concedeixi'ns, senyor Conseller, aquesta línia de crèdit fàcil i que pugui ser molt entesa per tota la pagesia de Catalunya. Farà un gran favor. Li ho demano per favor, senyor Conseller.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre un pla especial d'ajut per al remodelatge de l'habitatge ramader de muntanya

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ja a la següent interpellació, que és la que formula també l'Illustre Diputat senyor Santacreu, en relació amb el pla especial d'ajut per al remodelatge de l'habitatge ramader a muntanya. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu.

El Sr. SANTACREU: Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. Lamento que aquesta hora els tinguem aquí, perquè és l'hora ja d'anar a dinar, i vostès deuen tenir moltes ganes que acabi, moltes; ho sento. Ho sento, però jo haig de defensar el meu contingut, i així ho faré.

Aquesta interpellació, senyores i senyors diputats, és una interpellació que jo voldria que vostès ho comprenguessin i que ho prenguessin en consideració, i principalment el senyor Conseller.

Hi ha molts pagesos, moltíssims, no vull dir-ne el tant per cent, perquè no el sé, però és un tant per cent elevat, un tant per cent molt elevat que viuen en condicions molt pèssimes, tercermundistes, i lamento que no hi hagi el Conseller de Sanitat perquè podria corroborar les meves paraules, perquè viuen persones i animals junts: a baix el bestiar i a dalt les persones.

Això, en un moment que estem al segle XX, que les nostres autoritats, els nostres representants de Catalunya se'n van en jet seguint tot el món, i a vendre Catalunya, a vendre aquesta Catalunya, vostès han pensat algun dia que algun periodista, la televisió mostri aquestes imatges, que a Catalunya encara hi ha un sector que és tercermundista, i que hi viuen, i que la salut pública, la salut d'aquells habitants és pèssima?

Com s'ha de quedar aquell jove agricultor a viure allà i quan es casi portar-hi la seva senyora, com tota la vida havia estat sempre? S'ho imaginin, això, senyors diputats? És molt greu, tot això. I com que crec que els sorprendrà tant a molts de vostès, a mi m'agradaria que el senyor Conseller, ja que no ha anat gaire a les cases de pagès ni a Catalunya, que m'admetés un dia i, molt amablement, amb una gran gentilesa, que m'acompanyés i que ho veiés. I si el senyor Conseller creu que no pot perdre aquest temps, que no pot veure la realitat de Catalunya, d'aquesta nostra Catalunya, d'aquesta Catalunya carregada d'història i que tant estimem, dic a uns de vostès, que m'acompanyessin, que els ho ensenyaria, i que en veurien bastants, de cases; que, en un dia, potser en veuríem cent, potser en veuríem cinquanta, els ho asseguro, i que estan en aquestes condicions.

Crec que nosaltres, que estem en aquesta Cambra, que representem una part de Catalunya, crec que no ho podem permetre. Aquesta legislatura marxarem, i jo ho vaig denunciar a la primeria de la legislatura, senyors diputats, vaig dir que passava això, i avui ho torno a repetir : avui torno a vostès, a dir-los : encara passa això, encara no s'ha arreglat ni s'ha pres en consideració.

Senyor Conseller, en acomiadar aquesta legislatura, crec que seria, per a vostè, en ajudar-nos a tots, i principalment per a mi, que vostè es prengué aquest assumpte amb un gran interès, i fes uns crèdits especials per als que viuen en aquestes condicions, poder fer les naus o, en comunitat, que pot ser amb diversos senyors que viuen en pobles així, i que es fessin una comunitat perquè tinguin el bestiar i puguin posar els seus habitatges tal com s'ha de viure en el segle XX.

Per tant, senyor Conseller, a mi m'agradaria molt que pogués donar una llum perquè vostè, quan acabi aquesta legislatura, aquestes màquines que ens diuen tot el que diem, i que els historiadors diran la història de Catalunya, i que hi posaran cada un de vostès, que tenen la responsabilitat d'aquests quatre anys de portar-la, el poguessin portar com un conseller que ha estat amb nosaltres, com un gran conseller que ha fet unes grans obres i si vostè potser fes aquesta obra, potser passaria a aquesta història d'un gran conseller. (*Remor de veus.*) Però lamento que vostè no em prengui en consideració, perquè jo sóc un pagès de Catalunya, dels importants de Catalunya, dels més importants de Catalunya; jo he fet suggeriments a aquesta Cambra, i vostè encara no m'ha cridat mai ni m'ha dit : «Senyor Santacreu, vol venir al meu despatx i parlem-ne?» Vostè és molt lliure de no fer-ho, i no ho ha fet, hi estem d'acord. Ara, crec que ho hauria de fer. Crec jo. O sigui, per discutir i per veure si jo podia aportar un gra d'arena a aquesta nostra agricultura, que la tenim tan deixada i que ningú se'n preocupa, i que no solament això, senyor Conseller, que pot esquitxar, aquest descuit de l'agricultura, aquest senyor que s'asseu allà, les més altes personalitats del país, per la responsabilitat d'haver-lo fet a vostè Conseller. (*Remor de veus i rialles.*)

O sigui, senyores i senyors, jo, quan parlo de la nostra pagesia, aquesta pagesia tan sacrificada, que treballa des de les cinc del matí a les deu del vespre, i que no pot pagar els seus deutes, i que tota la seva família, petits i grans, treballant, és lamentable que avui estigui tan deixada i que estigui tan presa de falta de consideració.

Per tant, ja no tinc res més a dir-los. Només espero de la benevolença del nostre Conseller que es tingui en consideració aquest efecte : que no es pot viure tercermundista i no podem viure, que els fillets que vénen al món vénen amb malalties perquè han viscut amb el bestiar, i que el bestiar avui, cada dia, que és de més raça, té més malalties.

Per tant, espero que no solament vostè, senyor Conseller, que tots vostès prenguin consciència i entre tots puguem arreglar un assumpte tan vital per a la nostra Catalunya.

Senyors i senyores, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula ara, per contestar la interpellació, l'Honorable Conseller d'Agricultura, senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors dipu-

tats, tornaré a resituar el tema de la intervenció del senyor Diputat en el sentit de la interpellació. Senyor Diputat, amb la seva interpellació planteja la conveniència que s'estableixin mesures, crèdits especials, a fi d'eradicar un problema que és ben cert que existeix, i que sobretot existia, al nostre país, que és l'habitatge ramader rural, per dir-ho d'alguna manera.

El senyor Diputat té el costum de plantejar, de vegades, els temes sense potser dedicar una atenció important a examinar el que ja hi ha. Si el senyor Diputat ho hagués fet, s'adonaria que aquesta petició que formula, que és justa, existeix. Jo demanaré excuses ara a aquells diputats, sobretot de l'àmbit més agrari, perquè enumeraré coses, línies d'ajut que existeixen, dirigides a aquesta finalitat, que són prou ben conegudes, però haig de complir, em sembla, amb l'atenció que l'Il·lustre Diputat es mereix, i, per tant, donar compliment a la interpellació que em formula.

Fonamentalment, hi ha una línia d'ajut per a l'habitatge rural. Això està escrit en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 26 d'octubre d'enguany, perquè hi ha una pregunta en el mateix sentit que la interpellació, també del Diputat senyor Santacreu, doncs, com deia, hi ha una línia d'ajut, que és la política central, que no és d'Agricultura, perquè és de la Direcció General d'Habitatge, i és lògic, tota la política d'habitatge de Catalunya, amb independència de ser rural o urbana, és centralitzada i duta a terme per la Direcció General d'Habitatge, de Política Territorial, que són unes línies d'ajut que tenen la característica, a més a més, que, per a l'àmbit rural, van ser creades l'any 1982 i després ampliades el 83. És a dir, parlem d'una cosa que existeix ja fa un cert temps. Concretament, el Decret 281/82, del 2 d'agost, i el Decret 444/83, que estableix que per als nuclis de menys de 2.000 habitants, és a dir, profundament rurals, l'activitat principal dels quals sigui la ramaderia o l'agricultura, es poden acollir a aquests ajuts de millora d'habitatge, així com també aquells nuclis rurals de les comarques a què faci referència la Llei de Muntanya.

Aquests nuclis, aquests municipis, les persones que s'hi acullin, d'aquests, al Decret, tenen dret a subvencions a fons perdut fins a un màxim del 20% del pressupost del projecte i, si la zona és de muntanya, a més a més, pot arribar aquesta subvenció fins al 25% del projecte. I, si a més a més, es tracta d'un jove que s'incorpora a l'agricultura —amb el benentès que això s'entén, en el marc jurídic que estem parlant, fins als 35 anys—, la subvenció pot arribar al 35%.

La importància d'aquesta línia d'actuació, ho repeteixo, centrada, a més, en aquells nuclis menors de 2.000 habitants, perquè són aquells on realment es dona el problema, ha representat que fins l'1 d'octubre d'enguany s'han rehabilitat 2.355 habitatges rurals, en els quals, específicament en 706 —706— s'han fet obres de separació —és a dir, s'hi donava el problema que apuntava l'Il·lustre Diputat— del bestiar d'on vivien les persones. Aquest és un volum important d'actuació, existeix una línia d'ajut, funciona, hi ha un volum important de resposta. Però no és l'única. Hi ha, encara, tres línies més, d'ajut, amb un ventall diferent de possibilitats, de tal manera que aquest, segurament, és el tipus de problema que ofereix a la persona que pugui necessitar-ho, un ventall de possibilitats més ampli. Seria difícil trobar una altra casuística que admetés quatre variants d'entrada.

La segona variant és acollir-se, senzillament, als Reales De-

cretos 1932/83 i 694/87, del Govern central, que poden acollir-s'hi, cas concret, tots aquells pagesos que tinguin ganes de millorar el seu habitatge, sigui ramader o no, menors —això sí— de trenta-cinc anys; els que compleixen aquesta condició tenen fins a un milió de crèdit subvencionat en tres punts i amb sis anys d'amortització.

Però no és ni molt menys aquesta segona la línia encara més interessant que pot utilitzar un pagès. N'hi ha una altra, de la Generalitat, del Departament d'Agricultura en aquest cas : un decret relativament recent —que pot excusar el seu desconeixement, només és del 29 de gener d'enguany—, sobre mesures de finançament a l'agricultura familiar, que en el seu article 3, apartat d), diu : «Millora de les condicions de vida i de treball», una de les quals específicament és l'habitatge; la persona, això sí, ha de tenir una empresa familiar, la que no estigui qualificada i inscrita en aquest sentit no hi té dret —no és la gran empresa, encara que, de gran empresa, no crec que n'hi hagi cap que vingui en males condicions, això és evident—; doncs, té dret a acollir-se als préstecs de l'Institut Català del Crèdit Agrari fins al 85% del cost d'inversió, que representi arreglar l'habitatge, per separar els animals, o per fer moltes més coses; fins a un màxim de 15 milions de pessetes, amb un 11% d'interès i amb una amortització a deu anys, o bé, si no vol anar a l'Institut del Crèdit Agrari, ho pot tramitar en qualsevol entitat de crèdit —fluïdesa, ràpida; la desburocratització de què parlava abans el senyor Diputat— i pot rebre una subvenció d'un punt i mig fins a un màxim, que representi la quantitat a subvencionar, d'1.200.000 pessetes.

Però encara hi ha una quarta —i ara sí, última— via d'ajut, que és exclusivament per a aquells habitatges en els quals hi hagi la família vivint a sobre i els animals a sota, és a dir, compartint un mateix espai. En aquest cas, es poden acollir a la línia del Pla de modernització de les empreses familiars agràries i poden obtenir el següent tipus d'ajut : un crèdit del 75% de la inversió fins a 8 milions i a deu anys, i una subvenció a fons perdut de fins al 25% de la inversió. Si la zona, a més a més, està qualificada de muntanya, el crèdit pot arribar a ser del 90% total de la inversió. En tots els casos, evidentment, l'elaboració dels projectes, tant si van per a aquesta via com si van per la via de la Direcció General d'Habitatge, hi ha l'assessorament tècnic o l'elaboració gratuïta del projecte.

En definitiva, doncs, senyor Diputat, el marc al qual es pot acollir una persona que tingui necessitat de posar fi a una situació tan injusta com serien les condicions d'habitatge que a vostè i a mi ens preocupen, tindria tot aquest ventall de possibilitat, en el qual seria difícil trobar-ne alguna que no li anés bé. En qualsevol cas, doncs, per aquesta realitat, per la disponibilitat de recursos que existeix en aquestes línies, que hi participen més d'un departament —l'Administració central, fins i tot en un cas concret—, fa innecessari generar una nova aplicació de recursos o inventar-se una nova línia, que seria difícil concebre quina pot ser.

De tota manera, senyor Diputat, estarem sempre oberts als seus suggeriments, que són valuosos, i, evidentment, tant aquí com al meu despatx, que està a la seva disposició, els seus suggeriments seran sempre presos amb el respecte i la consideració que sap que es mereixen.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si desitja intervenir, té la paraula l'Illustre

Diputat interpellant. El senyor Santacreu té la paraula.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Molt agraït, senyor Conseller, de les seves explicacions. Crec que es va avançant —el mes passat ja ha vingut un nou decret—; ara bé, no crec que anem pel camí que s'ha d'anar.

Jo crec que al pagès no li farà omplir papers, sollicituds, i, en acabat, endeutar-se en un 11%. Senyor Conseller, si aquestes persones que estan en aquesta situació, els seus avis, els seus pares i, avui, els fills no han pogut solucionar per ells aquesta forma de vida, són gent pobres d'esperit, gent que no s'endeutaran, ni gent que ho faran. Ara bé, se'ls ha de posar una subvenció molt alta i molt fàcil, i obligació; ha de ser obligatori : que vostès a partir de tal temps tenen aquestes condicions, molt millorables, unes condicions que siguin acceptables, que siguin en un 50%, per exemple, a fons perdut i, l'altre 50%, les caixes, que aquest treball social que diuen que volen fer, i que es diu que són les caixes socials, que facin un treball social en aquest terreny, que facin un valor social, que les caixes, els seus principals impositors en els moments de començar va ser la pagesia, i avui, per mediació del nostre President, aquesta gran personalitat que té el nostre President, aquesta convicció que té el nostre President —que tots ho tenim conegut en aquesta Cambra—, ha d'anar a les caixes d'estalvis i dir : «necessito aquests crèdits», no xifres tan elevades, tres, quatre mil milions de pessetes, al 2%, a l'1% o al 3%; s'ha de fer un treball social aquí, i la Conselleria ha de posar un altre tant per cent i, obligat!, que en tres anys no pot viure ningú amb bestiar, bestiar i persones, i aleshores jo crec que tots vostès, senyors Consellers, si podem aconseguir això, haurem fet un treball important, un treball molt important.

Crec que només hi ha aquest cas, i aquesta realitat, i no podem anar ni amb xifres, ni amb crèdits, ni amb totes aquestes coses —ho ha explicat molt bé, i el felicito, el senyor Conseller—, però el pagès que està en aquesta tessitura no hi entra aquí, no hi entra ni hi entrarà, i com que això és un tema que s'ha de solucionar, que és vergonyant, espero que vostè, amb la seva forma de convicció que té, en el seu Consell Executiu ho exposi i ho solucioni, i vostè haurà acabat aquesta legislació, que jo vindré en aquesta tarima i l'aplaudiré, davant de tots vostès. Senyors diputats, moltes gràcies; senyor President, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Bé, suspendrem en aquest moment la sessió, tot recordant als il·lustres senyors diputats que a les quatre reprendrem amb el torn corresponent de preguntes.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

(És un quart de dues del migdia i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Preguntes

Per al coneixement dels Il·lustres senyors Diputats, indicar que les preguntes tercera i quarta han estat posposades a petició dels il·lustres diputats preguntants.

Silenci, si us plau.

Que la pregunta número 7 ha estat posposada a requeriment del Consell Executiu i que les preguntes segona i sisena han estat retirades.

Per tant, resten en peu les preguntes número 1, número 5, número 8 i número 9 de la llista-relació que va ser lliurada als il·lustres senyors diputats.

Aquesta Presidència, i tenint en compte el temps de què disposen cada un dels il·lustres senyors diputats i els consellers, quan faltin uns pocs segons indicarà que el temps s'ha exhaurit, a fi i efecte que puguin acabar definitivament la formulació o contesta corresponent.

És a dir, quan faltin uns quinze segons, advertirà, a fi i efecte que tant el preguntant com el Conseller que respongui pugui acabar la seva resposta o la seva pregunta.

Bé, sense altre preàmbul, iniciem amb la primera pregunta que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas, en relació amb les subvencions i la promoció de la premsa escrita en català. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas.

Pregunta al Consell Executiu sobre la subvenció i la promoció de la premsa escrita en català

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per a un aclariment previ, la nostra pregunta va adreçada sobre la notícia apareguda als mitjans de comunicació, i les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat, en el sentit de la retirada de la subvenció atorgada per la Generalitat de Catalunya a les empreses distribuïdores de premsa diària en català en els diferents col·legis de Catalunya. Aclareixo aquest matís, perquè en l'anterior i darrer Ple va haver-hi la sol·licitud, per part del Consell Executiu, d'ajornament d'aquesta pregunta, no sé per quin motiu —intueixo que avui potser se'ns explicarà—, però, repeteixo la pregunta, aquesta és la que formulem, i atenent a veure quin és el Conseller que respon, utilitzarem el nostre temps de rèplica.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. En nom del Consell Executiu per respondre aquesta pregunta, quin és l'il·lustre representant que ha estat nomenat pel Consell per contestar la pregunta? Ens estem referint a la pregunta... L'Honorable Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) *(de l'escó estant)* : Senyor President, la pregunta tal com ha estat formulada, entenem i entenem que es refereix i s'interessa per la subvenció de la premsa escrita en català. Per tant, si és en aquest sentit, doncs, en fi, jo amb molt de gust contestaré l'il·lustre senyor diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Pot contestar. Crec que és aquest el sentit de la pregunta i, per tant, l'Honorable Conseller pot contestar la pregunta, per favor. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA *(de l'escó estant)* : Aquesta pregunta que, realment, encara que és amb resposta oral, ens ha estat arribada de forma escrita, doncs jo he de contestar estrictament que, en el camp de la premsa escrita, el Departament de Cultura, des de fa anys, el primer objectiu que es va fixar va ser aconseguir la constitució, ajudar a la constitució de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal. Aquest va ser el primer objectiu, i aquest és l'objectiu plenament reeixit i que avui ja és una realitat. Però jo vull referir-me a alguns aspectes del treball que fa el Departament de Cultura en aquest camp.

Vull referir-me no solament a l'aspecte d'ajuda en recursos econòmics, sinó que em vull referir a l'acció que es fa en el sentit d'exposicions permanents a Catalunya i a fora de Catalunya, per donar a conèixer aquesta realitat. Vull referir-me a l'existència de l'organització de jornades d'informació sobre aspectes tècnics de tot aquest món i vull referir-me també als recursos que el Departament de Cultura destina a aquest camp.

L'any 85 i l'any 86 no van poder-se modificar els recursos que hi dedicàvem, però l'any 87, després que vam aconseguir un cert augment del Pressupost del Departament de Cultura, de seguida vàrem incorporar un augment substancial a l'ajut a les revistes, a les publicacions en català que agrupa aquesta gran associació de premsa comarcal. Aquesta és una informació que totes les revistes de Catalunya tenen; que tenen un diàleg continuat amb el Departament de Cultura i que amb molt de gust em plau de donar-li i facilitar-li, per altra banda, tota la informació que calgui a l'Il·lustre Diputat preguntant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat té la paraula, però tingui en compte que té només que quinze... *(Remor de veus.)* Bé, no, té la diferència que hi ha entre el temps i els dotze segons... *(Rialles.)*

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, moltes gràcies, al qui em temo que li queda molt poc temps és al senyor Conseller.

Senyor President, senyores i senyors diputats, la pregunta estava molt clara : va adreçada al tancament del subministrament dels diaris escrits en català a les escoles. I preguntem aquí, anem a veure, al Conseller de Cultura, que no té ni escoles ni té la premsa dirigida a les escoles; al Conseller d'Ensenyament, que té les escoles però no té la responsabilitat sobre la premsa; al senyor Prenafeta, que aquest sí que té la responsabilitat de la premsa a les escoles, o al senyor Miró i Ardèvol que, curiosament, és el que m'ajorna la pregunta la setmana passada, en el darrer Ple; el Conseller d'Agricultura és el que m'ajorna la pregunta adreçada al Consell Executiu. Naturalment, és solidari el Govern, però jo crec que en ocasions és excessivament solidari.

(Remor de veus.)

En tot cas, el fet de la pregunta és el següent : Com és... Senyor President, si em permet que pugui fer l'ús de la paraula sense interrupcions... Com és que després del 1979, amb un conveni signat amb les empreses distribuïdores de premsa escrita en català, amb una distribució, segons dades de l'Oficina de Justificació de Mitjans de Difusió, de repartiment de gairebé 8.000 exemplars de premsa diària en català, diàriament entre els diaris que es distribuïen durant tot l'any i l'increment de premsa especialitzada en els mesos que van de gener a juny i d'octubre a desembre. Com és que després d'una valoració en-

ormement positiva de molts sectors professionals del mitjà de l'ensenyament i del mitjà de la premsa escrita en català, des del punt de vista del compliment d'objectius pedagògics, de foment de la lectura en les escoles i en els infants, de formació, i, a més a més, amb el suplement importantíssim a Catalunya de normalització lingüística del català en les escoles i en els nens que comencen a aprendre a llegir, s'interromp sense avis previ aquest subministrament; sempre obscur, fet sense coneixement del Parlament, fet sense documentació tramesa a aquest Parlament l'any 79. Posteriorment, l'any 80, amb el diari *Punt Diari* i, posteriorment —un tercer conveni— amb el *Diari de Girona*, avui casualment coincidint amb l'aparició en el mercat d'un nou diari de caire independent totalment escrit en català, es suprimeix, també pel mateix sistema de «borrón y cuenta nueva» aquest subministrament dels diaris. És clar, el senyor Conseller d'Ensenyament difícilment pot contestar perquè ell està a favor d'aquest subministrament de la premsa escrita en català a les escoles, i, si no, després l'Il·lustre Diputat senyor Riera estic convençut que ho demostrarà a bastament.

Al nostre parer, senyor President, senyores i senyors diputats, és que aquí hi ha hagut altres criteris del que estrictament explicava el senyor Molt Honorable President de la Generalitat sobre el cost d'aquesta inversió.

Jo vull recordar que a molts països d'Europa, a moltes regions d'Europa, a Trento, a Piemont, al Vèneto, etcètera, aquesta és una experiència utilitzada. Amb 160 milions de pessetes...

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre senyor Diputat, li prego que tingui en compte que el seu temps ha estat ja més que consumit.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Encara no se m'ha encès la bombeta vermella, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí, si ha de dir algunes brevíssimes paraules, és cosa de pocs segons.

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President. Creiem que no s'incrementa aquesta subvenció, sinó que desapareix. Aquí hi ha ben clarament un doble objectiu, almenys sóc capaç de sospitar-lo. O bé que es vol impedir una mesura homogènia per a tothom, no discriminadora que tota la premsa en català arribés a les escoles...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, li prego que deixi de parlar perquè està depassant enormement el temps que tenia assignat.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President, o potser darrere d'això s'amaga una altra operació, no tan profitosa per a la normalització lingüística, però sí profitosa per als interessos polítics del Govern i del partit que dona suport al Govern...

El Sr. PRESIDENT : Bé, senyor Diputat, no m'obligui a treure-li la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per replicar. Té mig minut.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : És sobrer, senyor President; gràcies, senyor President. No, jo volia dir-li simplement al senyor Diputat que no s'estranyi que li contestin una altra cosa perquè vostè ha formulat la pregunta erròniament. Per sort per a vostè, un altre Diputat d'aquesta Cambra ha formulat la pregunta correctament i el Conseller d'Ensenyament

a continuació la hi contestarà. O sigui, que no es preocupi de res; tot serà absolutament transparent. En fi, totes les opacitats són de vostès. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Com s'haurà anunciat, la pregunta segona està retirada; la tercera ha estat posposada per al pròxim Ple; la quarta, igualment.

Per tant, anem a la cinquena, que és la pregunta que ha de formular al Consell Executiu sobre les subscripcions a la premsa en català per a escoles l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : S'ha incorregut, des del meu punt de vista, en una clara al·lusió i en una clara contradicció per part del senyor Conseller sobre de quina manera formulem les preguntes. El senyor Conseller hauria de saber que el *Butlletí Oficial del Parlament* descriu exactament la pregunta tal com està formulada i, ho repeteixo : la retirada de la subvenció atorgada per la Generalitat a la premsa diària en català que es distribuïa a diferents col·legis de Catalunya. Què pensa fer, doncs, el Consell Executiu en relació amb la subvenció i promoció de la premsa escrita totalment o parcialment en català d'àmbit nacional, comarcal o local. Crec que estan perfectament relacionades, i si el senyor Conseller...

El Sr. PRESIDENT : Prou, senyor Clotas, ja ha parlat prou, eh? (*Remor de veus i rialles.*) El senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les subscripcions a la premsa en català
per a escoles*

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el President Pujol va dir des d'aquí que havien cessat les subscripcions a la premsa diària en català a les escoles, perquè segons informes de la Conselleria d'Ensenyament la mesura no resultava útil. En quins informes tècnico-pedagògics de la Conselleria es recolza aquesta afirmació?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Bé, al mateix temps que li agraeixo al senyor Diputat la pregunta ben formulada (*rialles i remor de veus*), simplement amb una...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Amb una enquesta que va realitzar el SEDEC, el Servei d'Ensenyament de Català, en la qual es va deduir que només un 10% de les escoles que reben premsa en català, la utilitzaven per a les tasques a les quals, en els seus orígens, estava destinada i que després li podria descriure. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat preguntant té la paraula per replicar.

El Sr. RIERA I GASSIOT (*de l'escó estant*) : M'estranya, senyor Conseller, aquest informe sobtat del SEDEC quan justament el mes d'abril d'enguany hi ha un número monogràfic de *Prensa i educació*, monogràfic dedicat al II Simposi Internacional sobre Premsa i Educació, amb un —d'altra banda— ben lúcida editorial, signat per Joan Guitart i Agell, Conseller d'En-

senyament, en què explica els extraordinaris avantatges pedagògics de la premsa en català. Vol dir que, en tot cas, resulta estrany que els informes del SEDEC apareguin justament en el moment en què hi ha altres raons d'altres tipus en el mercat de la premsa diària en català, que poden abonar la sospita que ha formulat abans el senyor Higiní Clotas. I no exhaureixo el meu temps. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller pot intervenir per replicar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT *(de l'escó estant)* : Sí, amb molt de gust, senyor President. Senyor Diputat, l'enquesta és l'enquesta *(rialles)* i el resultat són els resultats *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : El que jo vaig dir —i que repeteixo— és que els objectius de l'apropament de la premsa a les escoles, els objectius que es perseguien eren els següents : aconseguir aprenentatges dirigits al coneixement i a la comprensió d'aquest mitjà de comunicació; fomentar l'hàbit lector en els alumnes i col·laborar en la tasca de normalització lingüística. Aquests són els objectius, els objectius que nosaltres continuem mantenint.

El que passa és que, constatat el resultat d'aquesta enquesta, nosaltres ens ho hem de replantejar. I no s'ha acabat per casualitat en aquests moments, senyor Diputat; s'ha acabat perquè precisament aquestes coses s'acaben amb el final de curs i el començament d'un altre, i la decisió no es podia prendre a mig curs, sinó que s'ha pres en el moment que s'havia de prendre, que és en el començament d'aquest curs.

Però jo li puc assegurar que nosaltres estem replantejant aquesta situació. Que les escoles que realitzin aquesta experiència i que la realitzin d'una manera eficaç, aquestes escoles reconsiderarem l'interès que tenen per tal d'aprofitar la premsa per a les seves activitats didàctiques. Jo veig que coincidim vostè i jo en dues coses : en els principis fonamentals de l'exigència d'utilitzar amb la màxima racionalitat els nostres recursos econòmics i amb el desig que cap escola a Catalunya on veritablement la premsa sigui una eina didàctica al servei de l'aprenentatge dels alumnes no es quedi sense els seus exemplars.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent. Tenint en compte que la sisena ha estat retirada i la setena posada, a petició del Conseller, entrem ara a la pregunta vuitena, que és la que ha de fer sobre la continuïtat dels llocs de treball a Galerías Preciados l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la continuïtat dels llocs de treball
a Galerías Preciados*

El Sr. ESTEVE I ORIOL *(de l'escó estant)* : Moltes gràcies, senyor President; fa un parell de mesos vam llegir a la premsa la venda de Galerías Preciados, venda que, malgrat tot, no tindrà una efectivitat fins dintre d'un mes i mig, i dic això perquè qualsevol acció que es pugui endegar encara hi som a temps.

Ens va preocupar que el comprador no fos una empresa tradicional del sector de les grans superfícies o de l'àmbit comercial, sinó un grup econòmic immobiliari, i, per això, tenint en

compte que el que passa a Catalunya no li és pas aliè al Consell Executiu de la Generalitat, preguntem : amb les dades que d'aquesta operació té el Govern de la Generalitat, pot considerar-se garantida la continuïtat dels llocs de treball en els centres de Galerías Preciados existents a Catalunya? I, en el cas negatiu, pensa el Consell Executiu endegar alguna acció o iniciativa tendent a assolir l'esmentat objectiu, que per a nosaltres és prioritari?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Joaquim Molins) : Moltes gràcies, senyor President. La continuïtat dels llocs de treball en els centres de Galerías Preciados existents a Catalunya no pot considerar-se garantida per l'existència de cap pacte formal i explícit, en aquest sentit, en la venda que s'ha produït i a la qual ha fet referència l'Il·lustre Diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat preguntant vol tornar a intervenir?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. L'Il·lustre Diputat preguntant vol simplement demanar si és que el Consell Executiu, davant d'aquesta resposta tan clara de l'Honorable senyor Molins, que no es pot considerar garantida, pensa, sí o no, endegar alguna acció de tipus preventiu, i si és que sí, que ens la concreti.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Sí, senyor President. Com he dit en la primera resposta, no he dit només que no pot considerar-se garantida; he dit que no pot considerar-se garantida per l'existència de cap pacte formal i explícit en aquest sentit. L'única garantia que existeix en el lliure mercat en el qual ens movem, l'única i millor garantia és la bona marxa comercial, i, en conseqüència, econòmica i financera de l'empresa. Respecte a això, puc afirmar, senyor President, que la xifra de vendes, tant en valor absolut com per metre quadrat, com per empleat, dels dos magatzems de Galerías situats a Catalunya, ha tingut una evolució fortament positiva en els darrers tres anys, amb increments acumulatius significatius.

Malgrat això, les pèrdues globals de la societat s'han incrementat en aquests anys, encara que disminuint progressivament en valors absoluts. Òbviament, el Govern de la Generalitat, senyor President, i, en aquest cas, el Departament de Comerç, Consum i Turisme, dona suport —amb subvencions i ajuts— a la modernització i millora de les estructures comercials, però no ho fa a empreses concretes o individuals, sinó a sectors, com em sembla que és obligat en una economia de mercat.

En qualsevol cas, senyor President, quedi constància que la Generalitat no va tenir absolutament res a veure ni amb la nacionalització del grup RUMASA ni amb la seva reprivatització. El responsable, Il·lustre senyor Diputat, com vostè sap molt bé, és un altre; va ser el Govern socialista.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la situació laboral i contractual
dels professors de català per a adults*

El Sr. PRESIDENT : Bé, som ara ja a la darrera pregunta, no en sentit figurat, sinó en sentit literal. Aquesta pregunta és la que fa al Consell Executiu, sobre la situació laboral i contractual dels professors de català per a adults l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : President, senyores i senyors diputats, perdonin la reiteració, amb el màxim respecte, i quan ja fa gairebé set anys que estan treballant sense contracte, goso formular aquesta pregunta : quina és, ara com ara, la situació laboral i contractual dels professors de català per a adults que imparteixen classes en els cursos organitzats conjuntament per la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Agraeixo al senyor Diputat la pregunta, perquè dona ocasió d'il·lustrar el seguiment d'una qüestió que estic segur que interessa al conjunt de la Cambra.

Efectivament, des de fa set anys, i crec que amb un balanç absolutament positiu, hi ha tot un treball, un treball immens, fet —des dels ajuntaments i amb la col·laboració del Departament de Cultura— per a la normalització lingüística, concretament a través de la Direcció General de Política Lingüística. Aquest treball es va fer des de bon principi, subvencionant el Departament i els ajuntaments contractant. Aquesta és una situació que amb el temps vam veure que no donava estabilitat a la gent que està fent aquesta acció, i ens va preocupar —i ens preocupa— trobar-hi solucions.

En aquest moment estem treballant intensament amb els ajuntaments per tal de crear un consorci, un consorci que doni aquesta estabilitat i que, a més, millori l'acció, perquè significarà una major dinamització lingüística.

Per tant, doncs, la pregunta és ben formulada; la resposta és : hi estem treballant, i penso que en els propers mesos, realment, podrem aconseguir donar aquesta estabilitat. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, President. A la publicitat institucional del començament d'aquest curs, la Generalitat apareix com a protagonista d'aquests cursos, fet que entenem que l'obliga a prendre la iniciativa també en qüestions contractuals, i en aquest sentit insistim encara amb més preguntes : en aquest tipus de contracte, es respectaran els drets adquirits? Què passaria si una de les parts del conveni, els ajuntaments, no acceptés el consorci? Hi haurà algun tipus previ de selecció? I un seguit de preguntes que ja tindrem ocasió de formular en altres moments.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. He dit fa uns minuts que estem negociant la creació d'a-

quest consorci, principalment amb tots els ajuntaments que tenen centres de normalització o serveis de català. En aquest moment, la Federació de Municipis ha presentat un document en el qual presenta unes alegacions que estan retardant —així s'ha de dir— la culminació d'aquest acord. (*Remor de veus.*) Però com sia, com sia, senyories, que aquest és un assumpte que continuo dient que ens interessa a tots, al conjunt de la Cambra, jo no voldria, realment, subratllar cap mena de retard per part de ningú. Estic convençut, convençut que la negociació arribarà realment a bon port, i que, realment, realment arribarem a constituir aquest consorci en un termini breu.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el Desconcert i la Desinformació
que es va produir la Nit del 14 d'Octubre de 1987**

El Sr. PRESIDENT : Bé, substanciades ja totes les preguntes, entrem en la secció de la part corresponent a les mocions, que és el desè punt de l'ordre del dia d'avui.

La primera Moció és subsegüent a la interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre el Desconcert i la Desinformació que es va produir la nit del 14 d'Octubre de 1987, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Josep Maria Sala, Santiago Riera i Carlos Cigarrán, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula per defensar la Moció. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies. Molt Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, aquest matí hem pogut parlar, també igual com ho vam fer fa uns quinze dies al Ple darrer, de fa quinze dies, de l'apagada del 14 d'octubre, de la greu situació d'emergència en què es va trobar el nostre poble, el país en general, durant més de dues hores, de manca d'energia elèctrica, amb tots els problemes que aquí hem esmentat aquest matí, i que no repetiré per no cansar-los, però que, bàsicament, van deixar molts serveis públics sense poder funcionar —tots, lògicament—, tots els domicilis a les fosques; en definitiva, amb molts problemes greus que es va trobar la nostra població.

També hem pogut constatar i hem pogut convenir tots plegats, aquest matí, que és en situacions com aquestes quan el ciutadà espera més l'acció del Govern; és en situacions com aquestes quan els ciutadans valoren més, realment, la capacitat de resposta de l'Administració per ajudar, per resoldre les dificultats que en moments com aquests passa la població.

I, certament, des del nostre punt de vista, que ha quedat clar —i va quedar clar— al llarg de les interpellacions d'aquell dia, fa quinze dies, el Consell Executiu no va fer ni el que podia ni el que havia de fer. El Consell Executiu va, estrictament, durant aquelles hores, desaparèixer de la vida de l'Administració de Catalunya. I, certament, des del nostre punt de vista, el Govern tenia obligacions per complir, que van ser oblidades en aquelles dues hores. Concretament —i també n'hem parlat aquest matí—, el tema de Protecció Civil; els vull recordar un cop més que el mateix Govern, amb data d'abril de l'any 1987, va decretar el Decret número 152, de constitució de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, que determina que la seva composició és presidida pel Conseller, per l'Honorable Conseller de Governació, aquí present, senyor Bassols, i també que hi participen representants de totes les administracions :

l'Administració de la Generalitat, l'Administració del Govern central, les dels governs civils, l'Administració d'entitats locals i tècnics, etcètera. Per tant, doncs, hi ha un decret que ordena i determina una comissió que té funcions en casos com aquest, i l'article 8 del mateix Decret determina que, en situacions d'emergència com les viscudes aquell dia, queda automàticament constituït i automàticament convocat a fi que no s'hagi de fer la preceptiva demanda de reunió amb els dies que, d'una manera normal, ordenaria el Decret.

Per tant, doncs, creiem que en aquella nit no es va actuar conforme a obligacions que també tenia el Govern de Catalunya en aquest sentit i, certament, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, això no pot ser així, perquè aquest Decret donava importants qüestions a fer, també, a la Comissió, i també al Conseller. En concret, l'article 2.14 posa com una de les funcions —n'hi ha moltes d'altres— la de donar tota mena d'assistència als òrgans executors del plans corresponents, arribat el cas de greu risc, catàstrofe, calamitat pública o situació d'emergència.

Per tant, senyores i senyors diputats, convindran amb mi que la situació d'emergència era aquella i en aquella hora és quan aquesta Comissió havia de funcionar per intentar coordinar, per intentar ajudar, per intentar resoldre la situació que s'havia creat i que s'estava creant en aquelles hores.

I, tanmateix, senyores i senyors diputats, pensem, com deia, que el Consell Executiu no va fer res de tot això. En aquest sentit, pensem que el Parlament de Catalunya, el nostre Parlament, no pot acceptar de cap manera que el Director General d'Energia digues a la premsa que a dos quarts de dotze coneixia el que estava passant, i que no n'informés l'opinió pública mitjançant les ràdios que funcionaven, perquè els telèfons —segons deia ell— estaven comunicant, o perquè ell no era capaç de localitzar el Conseller.

És inadmissible que no pogués localitzar el Conseller el Director General, i això, convindran amb mi que és cert. On estava el Conseller d'Indústria, al qual deia que no podien localitzar?

Per altra banda, des del nostre punt de vista, tampoc el nostre Parlament no pot acceptar que el senyor Conseller de Governació, en aquells moments President d'aquesta Comissió de Protecció Civil de Catalunya —tingui moltes o poques competències—, s'estigués a casa seva i digués —com va dir la premsa que havia dit— que ell estava al seu domicili per si algú el necessitava. Senyores i senyors diputats, el senyor Bassols té cinc-cents mossos d'esquadra a Barcelona que, d'alguna manera o altra, també haurien pogut respondre d'una manera o d'una altra per ajudar, si més no, a arreglar les qüestions que s'anaven plantejant. Sàpiguen vostès —i això ho ha dit la premsa— que tant la Policia Nacional com la Guàrdia Urbana van posar al carrer tots els dispositius que tenien i també, fins i tot els que estaven en els serveis administratius, per portar al carrer, per ajudar a tot el que hem dit aquest matí, de gent atrapada en els metros, o en els ascensors dels domicilis particulars, en aquest cas, de Barcelona.

Per tant, des del nostre punt de vista, realment, el nostre Parlament no pot acceptar aquestes actuacions, perquè és dimi-tir la responsabilitat que té un govern, és desaparèixer, i el Govern de Catalunya, presidit pel senyor Pujol, igual que en els aiguats, va tornar a desaparèixer en el moment de l'apagada

d'aquell dia 14 d'octubre.

Per això el nostre Grup presenta aquesta Moció, amb l'ànim d'intentar que aquestes qüestions no es tornin a repetir, que cadascú assumeixi les seves competències, i també en aquest cas n'hi havia que s'havien d'assumir, i que ben segur que haurien millorat la capacitat de resposta en aquella nit del 14 d'octubre.

En concret, proposem a la Cambra que aprovi la següent Moció :

«El Parlament de Catalunya constata que la passada nit del 14 d'octubre, en què es va produir una interrupció de subministrament elèctric que va deixar Catalunya a les fosques durant unes hores, el Consell Executiu va abdicar de la principal responsabilitat d'un govern en moments d'emergència, en no actuar durant aquest temps, ni comparèixer per informar els ciutadans sobre les causes de l'avaria ni sobre les mesures que s'estaven adoptant, ni tan sols per fer arribar recomanacions concretes que haurien contribuït a tranquil·litzar la població.

»Segon : constata que aquesta abdicació de les responsabilitats del Consell Executiu és encara més evident en el cas del Conseller de Governació, a la vegada President de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, que va ser incapaç d'adoptar cap tipus d'iniciativa, de coordinació o d'informació durant tota la nit, contradient ostensiblement les previsions de l'article 8 del Decret 152/1987, del 2 d'abril, al qual feia referència.

»Tercer : constata que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apos-tes, adscrita a la Conselleria de Governació, tenia en funcionament una xarxa il·legal de comunicacions que se sobreposava i que, per tant, podia provocar interferències en la xarxa de comunicacions de la companyia FECSA, i molt concretament a la seva xarxa de telecontrol.» En aquest sentit, el nostre Grup lamenta que aquest matí no s'hagi volgut fer aquesta deguda investigació per notar si aquesta preocupació havia o no havia passat. Vostès han decidit que això no s'havia d'estudiar.

I quart punt : «Instar el Consell Executiu a prendre les mesures necessàries per evitar que en futures emergències es produeixin situacions d'abdicació de responsabilitats tan greus com les que es van produir durant la nit del dia 14 d'octubre.»

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Tenint en compte que hi ha altres dues mocions que tenen molta connexió amb aquesta, crec que seria bo acumular-les. Si no hi ha cap objecció, doncs, acumularíem aquestes mocions : a la que acabem de començar a discutir ara, la relativa a les situacions d'emergència que afecten tot el territori català i la de les causes de l'avaria de l'estació transformadora de FECSA a Sentmenat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Resposta a les Situacions d'Emergència que afecten Tot el Territori Català

Si no hi ha cap objecció, aleshores donaríem la paraula al que ha presentat la segona Moció perquè surti a defensar-la. (Pausa.) El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, un diari de casa nostra, que s'edita des de fa bastants anys en català, deia, dos dies després de l'apagada, titulava el seu editorial : «El misteri de l'apagada», i deia : «El que més preocupa

l'opinió pública és la indefensió en la qual es va trobar sobtadament, sense que durant una bona estona ningú fos capaç de donar-ne una explicació raonable.» Aquesta afirmació és la que va portar el nostre Grup parlamentari —perquè és certa— a presentar al seu dia la interpellació d'urgència sobre aquest tema, i és la que motiva avui la presentació de la Moció subsegüent a aquella. Una Moció que hem detallat en quatre punts, que jo voldria molt breument comentar.

Primer element de la Moció : constatar que, davant una situació d'emergència, que no és la primera que es produeix a Catalunya, hi ha hagut una manca d'actuació coordinada entre les diverses administracions existents i amb responsabilitat sobre el tema, i això no només és responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat, també és responsabilitat d'altres administracions públiques, representants del Govern de l'Estat a Catalunya, però és també la responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat, perquè es fa difícil a l'opinió pública, al conjunt dels ciutadans de Catalunya, entendre que la no-actuació o que la descoordinació en l'actuació és responsabilitat de tal o tal llei, de tal o tal decret, de tal o tal plantejament que ells entenen equivocament —que el poble entén equivocament— en relació amb el tema de la distribució competencial de casa nostra.

Aquí es sumava a una actuació prudent i eficaç de la policia local de Barcelona, a una actuació prudent i eficaç del conjunt de cossos i forces de seguretat de l'Estat, a una situació de prevenció per a possible intervenció, correcta i adequada al que ha de ser el seu normal funcionament, del cos de bombers i de salvament de Catalunya, però eren unes actuacions que responien a la finalitat d'aquests cossos, però que en definitiva estaven sense ningú que pogués comandar-los, sense ningú que coordinés aquest conjunt d'actuacions. I això és el que critiquem en aquest primer punt de la Moció : que, davant situacions d'emergència com aquella, entre les diverses administracions —Delegació del Govern, Govern Civils, Administració de la Generalitat de Catalunya, Consell Executiu— no s'establís cap mena de coordinació més enllà de les trucades de telèfon, que no va aconseguir tenir línia, que ens explicava l'altre dia el Conseller senyor Bassols.

Segon punt de la Moció : constatar la manca d'una decidida actuació del Govern per part del Consell Executiu de la Generalitat en plantejar-se l'emergència. I afirmem que això és conseqüència de la seva poca voluntat d'afermar l'autogovern a Catalunya, perquè és cert que és precisament en aquests moments quan, portant al límit les competències i actuant de la manera que el conjunt dels ciutadans esperaven que s'actués en aquella nit, s'aferma un Govern, s'afermen les pròpies competències i un obté credibilitat i es carrega de raó per reivindicar-ne de noves —si fa falta— davant d'aquell que —sembla ser— li'n vol negar l'atorgament.

En conseqüència, aquesta manca d'actuació..., el senyor Bassols ens explicava que anava amb un «mensafon» i que el podríem trobar; només faltaria que un Conseller de Governació no fos localitzable el cent per cent de les hores del dia. Però no se'ns ha explicat ni se'ns ha donat resposta a les afirmacions del senyor Pere Segarra, que va intentar localitzar el senyor Conseller d'Indústria, no el va trobar i se'n va anar a dormir considerant que, en definitiva, el tema d'havia de ser poc important si el Conseller d'Indústria no era localitzable en aquell moment; no se'ns ha explicat quina és l'actitud de la més alta

responsabilitat del Consell Executiu, i és en aquestes actituds on entenem nosaltres que s'aferma la capacitat d'un govern com el Consell Executiu de la Generalitat, estigui en mans de qui estigui, d'assumir la capacitat d'intervenció en el conjunt de situacions que es plantegen en el seu poble.

Tercer : el Parlament constata les insuficiències d'aspectes importants de la xarxa de distribució d'energia elèctrica a Catalunya —no ho diem nosaltres, ho va dir el senyor Macià Alavedra des d'aquesta tribuna, dient que la xarxa de distribució en aquest moment, segurament, tenia parts obsoletes, era una xarxa insuficient per atendre..., i tenia mancances, i tenia problemes, en definitiva, de modernització per atendre el que eren les necessitats de distribució d'energia elèctrica a Catalunya— i, al mateix temps, constata la debilitat, la Moció, la debilitat d'un sistema de producció excessivament dependent de les centrals nuclears, perquè és cert que, quan es produeix una excés de càrrega en una línia, es produeix el salt en cadena que alguns han explicat des d'aquesta tribuna, però no és menys cert que, si el conjunt del subministrament d'energia elèctrica que es fa arribar a aquesta xarxa no fos excessivament dependent d'un sol punt i no vingués el nivell alt de producció que venia en aquell moment, les conseqüències no haurien estat segurament les de l'apagada general o no haurien estat, com a mínim, les d'exportar la nostra situació d'apagada cap a altres indrets de l'Estat : l'apagada de zones extenses d'Aragó, l'apagada general de zones que depenien del centre de distribució de Saragossa, entre elles algunes comarques d'Extremadura, no s'hauria produït, no s'hauria produït si l'excés de flux de subministrament elèctric provinent de les centrals nuclears d'Ascó no s'hagués derivat, com a conseqüència de la caiguda de la xarxa catalana, cap a aquells indrets.

En conseqüència, si les centrals hidroelèctriques tenen —i és conegut dels que hi entenen molt més que aquest Diputat— la capacitat de reacció immediata en el moment que es produeix una apagada general i, sobretot, quan convé poden posar-se en marxa en breus segons, lògicament, les conseqüències no foren les que es desprenen d'una dependència exclusiva, excessiva de les centrals nuclears, que, a més a més, té un efecte induït, que és que en el moment que s'ha de procedir a la paralització del reactor tarda vint-i-quatre hores de nou a posar-se en marxa i, en conseqüència, els efectes induïts d'aquella apagada són superiors pel fet que costa més tornar a connectar aquesta central nuclear a la mateixa xarxa de distribució d'energia elèctrica.

I, finalment, sotmetre, en el quart punt, a la consideració de la Cambra, no que acordem crear cap comissió d'estudi ni d'investigació, sinó fer una expressió de manifestació de voluntat política en el sentit de considerar que seria necessària la creació d'una comissió d'estudi, d'acord amb l'article 49, per investigar a fons tota la problemàtica que origina i se'n deriva, d'aquell fet, i evitar la seva repetició, amb el benentès que, si la Cambra fa aquesta manifestació de voluntat política de creure que és necessària aquesta Comissió, hauria de ser, d'acord amb el Reglament, la Mesa del Parlament, segurament, qui ens suggerís en la propera sessió plenària la seva constitució.

Per tant, fer referència a la descoordinació entre administracions; fer referència a la poca capacitat operativa del Consell Executiu i, per tant, a la voluntat política que això manifesta; fer referència que calen inversions, que cal major dotació de re-

cursos per tal de millorar la xarxa de distribució d'energia elèctrica, que, si bé és cert que segurament no evitaria caigudes parcials similars, i acotades en el territori, a la que es va produir aquell dia a Catalunya, no és menys cert que altres països, segurament més forts que el nostre, però que les empreses elèctriques dediquen la major part dels seus beneficis a millorar la seva xarxa de distribució d'energia elèctrica —com és un país relativament veí al nostre, com França— i no tant a la distribució estricta de dividends, segurament això permetria que la nostra xarxa fos millor; constatar que l'excés de dependència de les centrals nuclears provoca aquests efectes induïts, i creure, finalment, com a expressió de voluntat política d'aquesta Cambra, que fóra convenient la creació d'una comissió d'estudi, no només formada per diputats, sinó amb presència de tècnics, amb presència d'especialistes per tal de no caure en errors que sempre serien de lamentar, per investigar a fons tota aquesta problemàtica, són el conjunt de quatre consideracions que el nostre Grup els vol sotmetre per tal de si tenen a bé votar-les.

El Sr. PRESIDENT : Ara caldrà, doncs, oferir la paraula al Diputat que presenta la tercera de les mocions que hem agrupat. Perquè ho pugui fer, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Fernández.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre
les Causes de l'Avaria de l'Estació
Transformadora de FECSA a Sentmenat**

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que defenso en aquests moments, subsegüent a la interpellació que es va substanciar el passat 28 d'octubre, en relació amb l'apagada general que afectà tot el territori de Catalunya, desitjaria que fos entesa com a motivada per una autèntica voluntat de col·laboració per part del nostre Grup parlamentari. És evident que ve inspirada per l'obligació de control de l'Executiu que aquestes iniciatives tenen, però —ho torno a dir— sobretot intenta tenir una autèntica voluntat política de col·laboració.

Em preocupà enormement —i entenc que va preocupar o ha de preocupar tota aquesta Cambra— conèixer a través del Conseller de Governació la situació en la qual encara ens trobem en matèria de protecció civil, no quant a la situació jurídica —que ja coneixíem—, sinó la que afecta la possibilitat operativa d'utilitzar tots els elements susceptibles de ser posats a disposició, de manera coordinada, en una autèntica situació d'emergència, de catàstrofe o de calamitat pública.

El passat 14 d'octubre ningú, crec jo, dubta que totes les institucions i autoritats afectades actuaren amb la major diligència possible i amb el millor desig d'encertar la recerca de solucions viables i eficaces en aquells moments, però el cert és que el resultat global no fou positiu i que la imatge de descoordinació pública i d'improvisació, un cop més, es posà de manifest.

Al respecte, no perquè anem ara a repetir arguments que ja s'utilitzaren el dia 28 d'octubre, el dia de la interpellació —i per això no incidiré en aquella crítica, que ja vaig formular quan vaig substanciar la interpellació en nom del meu grup parlamentari... Ara ens interessa, com ja he manifestat, inten-

tar impedir que aquesta descoordinació es reproduïxi en el futur i, sobretot, tenir la garantia que Catalunya està preparada, en la mesura de les seves possibilitats, per afrontar amb tot rigor situacions límit, com la del dia 14 d'octubre i d'altres que es poden presentar en el futur i que ja s'han presentat en el passat.

En la seva intervenció el Conseller de Governació posà de manifest com l'actual normativa reguladora de la matèria impedeix una actuació integral amb la suficient autoritat per part de la Generalitat de Catalunya. Això no obstant, la realitat social ha imposat ja actuacions territorials sectorials, i no cal dir provisionals —fins al moment que la normativa en matèria de protecció civil sigui ja definitiva—, de la Generalitat en coordinació i cooperació amb d'altres administracions públiques competents per raó de la matèria.

D'altra banda, són molt recents a Catalunya i a la resta d'Espanya exemples de situacions d'emergència com perquè sigui necessari insistir sobre l'enorme importància que té estar preparats en aquest terreny.

I és per tot això, senyores i senyors diputats, que en la present Moció, més enllà de la casuística concreta del gravíssim afer del dia 14 d'octubre, sol·licitem al Consell Executiu que comuniqui a aquesta Cambra, en un termini màxim que nosaltres hem fixat de tres mesos, que considerem suficient, els plans de protecció civil ja elaborats fins a aquests moments per afrontar situacions d'emergència. Així mateix, i en la mesura que és necessària la concurrència d'altres administracions públiques, fonamentalment la de l'Estat i també les municipals, per portar a terme aquesta política integrada, integradora de protecció civil, sol·licitem que se'ns presenti en el mateix termini de tres mesos, com a màxim, el calendari de propostes que el Consell Executiu té previst realitzar a les altres administracions públiques, atenent les necessitats existents a judici del Govern de la Generalitat en aquests moments.

Senyores i senyors diputats, com vostès ja saben normalment el dret ve a regular i ordenar realitats socials ja preexistents. En aquest cas, quan parlem de calamitats, de catàstrofes, d'emergències, de situacions límit, en definitiva, la realitat social se'ns imposa de forma sobtada i amb conseqüències greus, com una autèntica força major. El buit normatiu existent s'ha de suplir, en conseqüència, amb autèntica imaginació, rigor i voluntat política per part del Govern de Catalunya.

Estic segur, per acabar, que, en definitiva, ningú de nosaltres voldríem lamentar que una manca de previsió actual pugui tenir en el dia de demà conseqüències dramàtiques per a qualsevol indret de Catalunya, i amb aquesta confiança espere el seu vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, tenint en compte que cap de les mocions que hem agrupat té cap esmena, passem ara a la intervenció dels grups, que, naturalment, es farà conjuntament; cada grup fixarà la seva posició respecte de les tres mocions. Aleshores, aquesta Presidència voldria invitar als que intervinguin que no multipliquin per tres el temps que tenen disponible, sinó que tinguin en compte la conveniència d'una raonable economia de temps.

Aleshores, anem a posar a disposició del Grup Mixt la paraula... No intervé? Bé, doncs, per Esquerra Republicana de

Catalunya el senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor President del Parlament, no multiplicaré per tres la intervenció que ens correspondria reglamentàriament, però en canvi sí que per economia de temps seré breu, és a dir que aquest és un acte voluntarista del nostre Grup, no pas una imposició.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, aquesta Presidència ho agraeix i s'havia limitat a fer una recomanació i no una imposició.

El Sr. ALAY : He entès bé el sentit.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies. Bé, jo sóc perfectament conscient que hi ha un problema competencial greu en la qüestió de..., en matèria de protecció civil; això és evident; és tan evident com que nosaltres l'any 1980, a les darreries de 1980, vàrem proposar una proposició no de llei perquè el Govern de la Generalitat presentés una proposta de proposició no de llei...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm l'il·lustre orador que l'interrompi per reclamar silenci i atenció per part de la Cambra.

El Sr. ALAY : No sap com li agraeixo, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Endavant!

El Sr. ALAY : ...perquè és que m'agrada ser escoltat. Bé, doncs, com dic —ho repeteixo—, vàrem presentar una proposició no de llei perquè el Govern de Catalunya presentés una proposició no de llei, o el mateix Parlament, al Congrés dels Diputats, a fi i efecte que fossin traspassats els serveis de protecció civil a la Generalitat. Això es va aprovar, naturalment, però el que passa és que el Govern de la Generalitat no ha fet res des d'aleshores. Amb això justifico només la nostra part d'interès que hem tingut i que, en certa manera, en vam ser capdavanter.

Ara, referent a les tres mocions presentades, doncs, naturalment han estat prou eloqüents els diputats mocionants com perquè jo no hi afegeixi massa cosa, perquè bàsicament, bàsicament, estic d'acord, vaja!, estem d'acord amb tot el que ens han dit.

Evidentment, la situació era una situació, doncs, perillosa, era una situació de neguit, no només perquè als hospitals, en algun quirofan, hi pogués faltar electricitat —que hi faltava, en alguns quiròfans—; no només pel caos al carrer, que la Guàrdia Urbana i qui va poder ho va poder arranjar amb els fars d'automòbils i el que sigui, sinó també, també, gent que podia quedar atrapada en ascensors, i, a més a més, també molta gent que estava a casa i deia : «què passa?», i es telefonaven els uns als altres, d'un barri a un altre i d'una població a una altra, i es deia : «no, no, és que aquí tampoc tenim llum». Aleshores, podia, molta gent, esverar-se, perquè era una situació que podia presumir una qüestió catastròfica, eh?, i aleshores es va..., hom diu, en fi, em penso que des d'aquesta tribuna s'ha dit : qui governa Catalunya?, doncs qui governa és qui té el Govern de Catalunya, i el Govern de Catalunya, en aquests casos, ha de donar la cara, malgrat que competencialment no estiguin estipulades les actuacions que pot tenir el Govern de la Generalitat o el Delegat del Govern de Madrid o els governadors civils. Però és evident que un Conseller de Governació —el que passa és que tampoc escolta, però bé, és igual—, un Conseller de Governació, el que ha de fer és agafar el toro pels braus... (*Rialles.*) Ai!, el brau per les banyes. (*Ri-*

alles.) Molt sovint m'equivoco... (*Rialles.*) Bé, el Govern s'excusa dient : «Oh!, és que el Conseller estava..., en fi, perfectament localitzable». No es tracta que el Conseller estigués perfectament localitzable, perquè, escoltin, a Catalunya som sis milions —menys uns quants—, i naturalment no podem anar tots a preguntar al senyor Conseller què és el que passava, sinó que, més aviat, el qui té la responsabilitat de Govern, i molt més el Conseller de Governació, és qui s'ha d'adreçar al públic dient : «No passa res, ha passat tal cosa, hi ha hagut, en fi, ha esclatat un interruptor i la cosa es restablirà normalment, i tranquil·litat, i...». Això és el mínim que es pot demanar a un Govern i a un Conseller de Governació.

D'altra banda, Catalunya Ràdio va estar emetent contínuament, i el qui tenia un receptor amb piles a casa podia rebre el missatge, però és que quan es va restablir la normalitat funcionava tot, i aleshores tampoc va sortir el Conseller de Governació, ni ningú de part del Govern, dient : «estiguin tranquils, ha passat tal cosa, ha passat tal altra...», o bé un mateix director general ho hauria pogut fer, però ni el Conseller de Governació va ser capaç de fer-ho.

Aleshores, he dit que nosaltres estem bàsicament d'acord amb les tres mocions. L'única cosa que voldria és dir-los que nosaltres votarem a favor de les tres mocions, però, respecte a la del PSUC, en el punt 2, nosaltres demanem la votació separada de l'apartat 2, en el tros que diu : «que no és sinó expressió de la seva poca voluntat per afermar l'autogovern en ús de les pròpies competències». D'això, en demanarem votació separada, no pas per votar-hi en contra, sinó que ens hi abstindrem, i és perquè la qüestió competencial no està totalment aclarida, i d'altra banda perquè és un judici d'intencions, i, en aquest cas, nosaltres voldríem fer un favor a la majoria repta perquè amb l'abstenció..., encara que vostè no ho agraeixi, senyor Conseller, és igual, no li ho demano pas..., però, en fi, és un repte al Govern perquè miri de gestionar tota la qüestió i miri de complir tots els altres punts de les tres mocions, que són prou importants, i que, una vegada aclarits aquests punts, perquè hagin negociat amb l'Administració central, amb tota certesa que serà possible que l'ordenament competencial sigui totalment correcte, aclaridor, i no hi hagi dubtes de qui ha d'actuar en cada moment.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya vol intervenir? No. El del Grup Popular? Tampoc. El del Partit Socialista de Catalunya? Tampoc. De Convergència i Unió? El senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem vist les tres mocions subsegüents a les interpellacions sobre la manca de llum durant dues hores la nit del 14 d'octubre. Anuncio d'entrada que ens oposarem a les dues mocions presentades pel Grup Socialista i pel Grup Socialista Unificat de Catalunya, i ho farem per un reguitzell de raons, algunes de les quals són concurrents.

La primera de les mocions, la del Grup Socialista, fa una constatació de la interrupció de la llum —constatació que és evident per a tothom—, però suposo que el que volia el Grup Socialista és que constatéssim no unes hores —de fet, van ser

dues, si no, «unes» sembla moltes més—, sinó que el que suposo que vol constatar el Grup Socialista és que el Consell Executiu, el Govern de Catalunya, va abdicar de la principal responsabilitat de govern. Bé, abans el senyor Alay ha manifestat que aquest Parlament ja fa molts anys, l'any 81, va sol·licitar que la protecció civil fos transferida a la Generalitat de Catalunya, i, efectivament, aquest Parlament va aprovar, el 4 de març de l'any 81, una Proposició no de Llei que deia : «Sol·licitar de l'Estat, comunicant-ho al President del Govern, que, per mitjà de Llei Orgànica —com ho disposa l'article 150, apartat 2, de la Constitució— transfereixi o delegui a la Generalitat les seves competències en matèria de protecció civil. Així mateix, sol·licitar de les Corts Generals, per mitjà de comunicació adreçada als Presidents del Congrés i del Senat, que, si les Corts Generals aprovaven una llei marc sobre protecció civil, atribueixin a la Generalitat la facultat de dictar normes legislatives de desenvolupament de l'esmentada Llei en els termes de l'apartat primer de l'article 150 de la Constitució.» Aquest tema es resol per un Reial Decret 1378/1985, del primer d'agost, sobre Medidas Provisionales para la Actuación en Situaciones de Emergencia en los Casos de Grave Riesgo, Catástrofe o Calamidad Pública.

Bé, aquí s'hauria pogut tenir ben present aquesta Resolució del Parlament de Catalunya, però no s'hi va tenir, i no s'hi va tenir perquè l'article cinquè determina qui serà que s'haurà d'ocupar d'aquests temes, i diu : «La direcció i coordinació de las actuaciones relacionadas con la protección civil en situaciones de emergencia corresponderá : a) a los alcaldes, siempre que la emergencia no rebase el respectivo término municipal» —aquí sobrepassava l'àmbit de qualsevol dels municipis de ses senyories—; «b) los gobernadores civiles o delegados del Gobierno en las comunidades autónomas uniprovinciales» —aquí, com també s'ha dit, no era un simple problema del territori de la Generalitat de Catalunya, sinó que afectava àrees de l'Estat espanyol—; «c) a los delegados del Gobierno, al Ministro del Interior o a la persona que en su caso designe el Gobierno». Bé, entre les actuacions que han de tenir aquestes persones hi ha, segons l'article segon d'aquest Reial Decret, a l'apartat b) diu : «la información a la población». Bé, doncs cap d'aquestes persones que afecten fins el Ministre de l'Interior, o aquella persona que hagués designat el Govern, va exercir això.

Aquest matí, algun diputat ens ha dit, parlant d'algun diari d'aquests, que no els podien llegir perquè no tenien butlla; bé, jo en citaré algun, d'aquests, no sé si és que tenim butlla o no o si afectava o no aquests —no hi vull entrar, és una suposició—, però un diari parla que «el Gobernador Civil de Barcelona silenció durante setenta y cinco minutos la avería de la estación de Sentmenat». La Delegació del Govern no va utilitzar aquesta previsió que abans he citat, la de l'article segon, la de la informació a la població, perquè tan sols a les 0,10 de la nit, és a dir, quan ja feia una hora i mitja —segons aquest diari, eh?—, un portaveu de la Delegació del Govern, el senyor Joan Busquets, cap de premsa, va informar : «Informó de lo sucedido en Sentmenat. Anteriormente Busquets también se había dirigido a la población a través de la radio, pero sin concretar el motivo de la interrupción del suministro». Això és una notícia de dos dies després, però dos dies més tard aquest mateix diari explica que el Govern civil obre expedient a FECSA per «no

informar de inmediato del apagón». L'escrit del Govern civil diu : «Pese a la gravedad de la situación y su clara incidencia en materia de orden público y seguridad ciudadana, este Gobernador Civil ni directamente ni a través de la Dirección Provincial de Industria y Energía recibió información inmediata de esta compañía sobre el hecho reseñado, sus causas, posible duración, alcance de la interrupción y demás circunstancias. Según el Gobierno Civil, ello dificultó que se pudieran tomar con pleno conocimiento de causa las medidas necesarias para informar a los ciudadanos, y prevención de posibles incidentes que pudieran afectar a personas y a sus bienes. La empresa tendrá un plazo de quince días» per presentar alegacions. Bé, però el portaveu de l'empresa es queixa. Diu : «Un empleado de FECSA, perteneciente a la red de emergencia de protección civil, comunicó oficialmente a las 23,15 el origen de la avería de la subestación de Sentmenat, pero no fue hasta las 0,30 horas del jueves cuando el Gobernador compareció ante los medios de comunicación. Un portavoz de la empresa manifestó anoche a este diario que el Presidente de la Compañía, Luis Magañas, y otros directivos se habían enterado de la apertura del expediente por la televisión. “Estamos indignados” —afirmó— “nos sentimos orgullosos de como hemos trabajado para reparar la avería y de como reaccionamos para informar a las autoridades.” El portavoz de FECSA señaló que la empresa había informado al Director General de Energía de la Generalitat y a Protección Civil, “más no pudimos hacer porque el resto de las centralitas no funcionaba”, concluyó.» Bé, si el Governador Civil obre un expedient és perquè es deu creure en plena competència de les seves funcions, de les que el Reial Decret li atorga; no sabem per què no actua el Delegat del Govern ni actua el Ministre de l'Interior, és un tema que, en tot cas, s'haurà de plantejar en una altra Cambra, perquè en aquesta, malauradament, no tenim competències, tot i la nostra sol·licitada i reiterada voluntat de tenir competències en matèria de protecció civil.

Bé, em sembla que queda prou palès, prou manifest el perquè no podem constatar això. El que constatem és una altra cosa radicalment diferent, i això tant és vàlid per a una Moció com per a l'altra.

Pel que fa a altres punts, en els que es parla de «xarxa illegal» i altres frases, bé, aquestes insinuacions que aquí s'han repetit ja durant quinze dies han estat motiu de debat i han estat rebatudes, i, per tant, nosaltres no podem constatar el que ja hem contestat anteriorment.

Pel que fa al punt quart del PSC-PSOE, de la Moció que presenta el Grup parlamentari Socialista, la qual diu que «la Generalitat ha abdicat», bé, jo voldria dir que em faria gràcia saber com abdiquem si no podem regnar : abdica qui té el govern; qui no el té, malauradament, qui no se li vol traspassar no pot abdicar d'això, malauradament. Estaríem molt contents que se'ns pogués proposar una moció sancionadora perquè ja tinguéssim la protecció civil. (*Remor de veus.*)

Finalment, pel que fa a la tercera Moció, nosaltres l'acceptaríem i la votaríem positivament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ja és hora d'entrar a les votacions. Aquesta Presidència, recollint el que li ha semblat que es desprenia de les intervencions, proposaria de fer la votació Moció

per Moció, globalment, però fent una diferència en la Moció presentada pel senyor Maties Vives, perquè, a petició o a indicació d'un dels oradors que ha intervingut, en nom d'Esquerra Republicana, sembla que voldria que el punt 2 es fraccionés. Per tant, en aquest cas, ho faríem punt per punt, i, en aquest cas, el punt 2 fraccionant-lo. Els sembla bé que es faci així, això? *(Pausa.)* Comencem, doncs.

Ah!, voldria recordar, aquesta Presidència, que juntament amb la documentació s'han repartit també les correccions d'estil d'alguna forma que els serveis del Parlament han fet en relació amb les conclusions d'aquestes Mocions. Com que no s'ha rebut cap observació ni cap reclamació, hem de considerar que s'accepten com a bones.

Amb aquestes suposicions, anem a sotmetre a votació, primer, la Moció presentada pels Diputats senyors Sala, Riera i Cigarrán, que ho farem globalment.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, en el seu conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la Moció proposada pel senyor Maties Vives; en la manera que hem dit de fer-ho punt per punt, i fraccionat encara el punt segon en dues parts.

Els senyors membres de la Cambra que siguin favorables al primer punt d'aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer punt ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

Ara sotmetem a votació el primer punt i seguit de l'apartat 2, que és el que diu : «El Parlament constata la manca d'una decidida actuació de govern per part del Consell Executiu de la Generalitat en plantejar-se l'emergència.»

Els qui siguin favorables a aquestes frases, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquesta primera frase de l'apartat 2 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

Ara sotmetem a votació la frase segona, la segona meitat d'aquest paràgraf, que és el que diu : «que no és, si no, expressió de la seva poca voluntat per afirmar l'autogovern, en ús de les pròpies competències.»

Els qui siguin favorables a aquesta frase, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta segona part de l'apartat 2 ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a votació l'apartat 3 i el 4. Si els sembla podem votar-los conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquests dos apartats, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos apartats han estat rebutjats per 29 vots a favor,

67 en contra i 5 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació la tercera d'aquestes mocions que hem estat estudiant, que és la presentada pel senyor Fernández Díaz.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Moció ha estat aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Abastament d'Aigua Potable als Municipis

Passarem ara a la darrera de les mocions que hem de substanciar, que és la que es fa al Consell Executiu sobre l'Abastament d'Aigua Potable als Municipis, i que és presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula per defensar-la.

(Pausa.)

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb el temps necessari per deixar abandonar la Cambra a tota la representació del Govern, inicio la defensa d'aquesta Moció, fruit i conseqüència de la interpellació ja substanciada en aquesta Cambra.

En la substanciació d'aquella interpellació es va constatar que als mitjans de comunicació de tot Catalunya es feien ressò, periòdicament, de tot un seguit de fets que evidenciaven una situació clara i evident : els ciutadans de Catalunya beuen aigua no potable.

Podíem llegir i podíem escoltar tranquil·lament com centenars de joves, en colònies a les terres de Lleida, a la Vall de Boí, a la Vall d'Aran, a la Seu d'Urgell, o els habitants de Sant Quim de Freixenet sofrien intoxicacions per beure aigua no potable. Podíem constatar també que els habitants de diferents i diversos municipis del nostre país havien d'esgotar els medicaments de les farmàcies en certes èpoques de l'any, produïdes per l'ús o utilització d'una aigua que no reunia les mínimes condicions sanitàries.

Podíem constatar també, senyores i senyors diputats, que aquest fet no...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre orador que em permeti reclamar de la Cambra silenci i atenció. Pot prosseguir.

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies, senyor President.

Podíem també constatar que ens els mitjans de comunicació a les terres de Lleida la mateixa Conselleria de Sanitat reconeixia aquest fet donant publicitat a una llista de municipis que no comptaven amb una aigua amb qualitat sanitària, o sigui, que no comptaven amb aigua potable. ni més ni menys que el mes de juliol d'aquest any, 60 municipis; que el mes d'agost, més de 70 municipis; que el mes de setembre, 40 municipis. Significava el 20% de la població de les terres de Lleida. La mateixa notícia no es donava a altres territoris com la circumscripció electoral de Tarragona, de Barcelona o de Girona. Però no es donava, no perquè no succeís aquest fet, sinó simplement perquè la Conselleria de Sanitat no en donava publicitat, en aquestes circumscripcions. És, per tant, evident, que hi ha una situació, de fet, reconeguda pels resultats, mitjançant una into-

xicació i mitjançant la publicitat de la Conselleria de Sanitat a les terres de Lleida.

Senyores i senyors diputats, que la Conselleria de Sanitat donés, aquest estiu passat, la llista de municipis amb aigua no potable significava que la notícia s'escampés, mitjançant els mitjans de comunicació, per tot Espanya. Hom podia veure a Televisió Espanyola, a TV3, a la línia de Televisió Espanyola a Catalunya unes imatges de les terres de Lleida que donaven una imatge absolutament negativa. Podríem arribar a la conclusió que la Conselleria de Sanitat havia actuat d'una manera imprudent i temerària, perquè donava una imatge del nostre país a tot Espanya absolutament negativa i no volguda. No volguda perquè, a més, això succeeix avui a tot arreu. Però també tenia una part positiva, que era la de la informació com a antídoto per forçar els poders públics, les diferents conselleries del Consell Executiu o als municipis a actuar per solucionar aquest problema en el futur.

Però ens preguntem: quina força moral tenien les diferents conselleries del Consell Executiu, de donar publicitat a aquesta situació, quan podem evidenciar tota una sèrie de fets?

Senyores i senyors diputats, la Conselleria de Sanitat dona coneixement a un municipi que l'aigua que subministra als seus habitants no és potable amb una data de 31 de juliol, no arriba la comunicació perquè es fa per correu i no urgent al municipi fins al 5..., no es publica, perdó, per la Conselleria, fins al 5 d'agost, i no entra a l'ajuntament en qüestió fins al 10 d'agost; passen, des del moment en què es realitza una anàlisi, que demostra que l'aigua no és potable, fins que se li comunica a aquell ajuntament, deu dies. Si, realment, la situació fos greu, resultaria que els habitants d'aquell municipi estarien en una situació que em sembla que no cal que els expliqui —podríem citar-los altres exemples. I hi ha, per tant, la voluntat de fer públic quelcom, que en aquell municipi succeeix alguna cosa greu, quan en realitat, en el mateix municipi se li tarda deu dies a donar-li la comunicació adient. Ineficàcia, per tant, a la mateixa Conselleria de Sanitat.

Però és que podríem citar, per exemple, que en aquella llista de municipis amb aigua no potable, que subministra als seus habitants aigua no potable, en trobaríem alguns que havien demanat la portada d'aigües o la construcció d'una potabilització perquè fos inclosa en el Pla d'Obres i Serveis a la Conselleria de Governació, i la Conselleria de Governació s'havia negat a incloure aquella obra en el Pla d'Obres i Serveis. Descoordinació, per tant, entre les diverses conselleries.

Podríem citar, per exemple —ja que té la bondat de ser aquí present el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques—, el fet que el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques posa en marxa, d'una manera provisional, la portada d'aigües a totes les Garrigues, sense posar en marxa la potabilitzadora d'aigües. Per tant, es subministrava, es posava en marxa la portada d'aigües a més de, posem, uns 9.000, 8.000, 5.000 habitants, amb aigua no potable. I això ho feia el mateix Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Podríem dir que diferents obres de diferents municipis del nostre país, excutades i informades per la mateixa Conselleria de Política Territorial i el mateix municipi, no han rebut l'informe preceptiu i obligatori de la Conselleria de Sanitat. I així, uns dies després d'inagurar aquella obra, la Conselleria de Sanitat fa un informe dient: «En aquell municipi, que s'ha in-

augurat una obra per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, o per uns mitjans de la Conselleria de Governació, l'aigua no és potable».

Per tot això, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una Moció, en la línia de demanar que la Cambra, el conjunt de grups de la Cambra, aprovin instar el Consell Executiu que realitzi un pla coordinat d'accions, d'inversions i d'actuacions que permetin que, d'una manera urgent i prioritària, se solucioni la portada d'aigua potable al conjunt de municipis, perquè els ciutadans beguin aigua de qualitat i sense perill sanitari. I és que, a més, aquest pla permetria que, d'una manera coordinada, les actuacions de les diferents conselleries no fos cada una pel seu cantó, sinó que fossin amb l'eficàcia que requereix el problema.

Senyores i senyors diputats, quan consumia el meu torn en defensa de la interpellació ja vaig fer esment del perill que significava que, any rera any, i, sobretot en els mesos d'estiu, apareguessin notícies que són gravíssimes per a un país que, com és Catalunya, és avui a la Comunitat Econòmica Europea, es considera un país avançat. Però són més greus perquè són un avís del que algun dia pot passar, i que, en aquests moments, aquesta Cambra s'ha de donar com avisada també, i serà responsable de si algun dia hem d'assistir tots compungits a alguna desgràcia irreparable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Com que a aquesta Moció no hi ha cap esmena, podem passar ja ara, directament, a la intervenció dels grups parlamentaris; començant pel Mixt, ha d'intervenir? *(Pausa.)* Sembla que no. Aleshores, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és invitat a intervenir. L'Illustre Diputat senyor Vila té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Moltes gràcies, President. Senyores diputades, senyors diputats, es diu que l'aigua és un bé natural que tendeix a escassejar cada vegada més en el nostre planeta. No és veritat. Allò que sí que és veritat és que el volum d'aigua potable, circulant o dipositada permanentment o en formes corrents en el subsòl, minva progressivament per l'ús i l'abús que se'n fa, motivat per l'increment de la població i, ensems, per l'increment dels requeriments de particulars i col·lectius referent al consum d'aigua. Com més imposen a l'individu i a la societat les normes higièniques, més s'incrementa per càpita el consum d'aigua; com més habitants hi ha, més aigua es requereix per a l'agricultura; com més complexos industrials s'installen, més aigua sense un contingut apreciable de sal es necessita. El volum de les aigües dels oceans és immens; pensem per un moment quin pot ésser aquest volum, considerant que la superfície dels oceans és de 2.652.100.000 quilòmetres quadrats, amb una profunditat mitjana de més o menys 3,500 quilòmetres. Aquesta aigua oceànica, juntament amb l'aigua atmosfèrica —es trobi aquesta en estat gasós, líquid o sòlid—, més la terrena, integrada per les masses de gel, els corrents, les aigües lacustres i les aigües subterrànies, en el seu conjunt, no disminueix en res al llarg del temps el seu volum; per tant, es pot considerar com a constant. Sempre sorgeix, no obstant, un «però», que preocupa a tots nivells. La humanitat s'enfronta a una greu situació negativa que s'ha de resoldre. Tots sabem que les aigües dels oceans no són potables, per la gran quantitat de sals que contenen en dissolució, i les terres únicament són utilitzables quan l'home

n'impedeix la contaminació; l'aigua atmosfèrica, es trobi en l'estat físic que sigui, també pot estar contaminada. Vet ací el gran desafiament de l'actual civilització : fer per manera de dessalinitzar grans volums de les aigües marines a baix cost, a un cost que pugui ser assimilable per l'economia col·lectiva i l'economia individual o domèstica; també s'ha de fer per manera d'evitar la contaminació de les aigües subterrànies, de les aigües circulants i de les aigües atmosfèriques, contaminació originada per les activitats industrials, per l'incontrolat ús de fertilitzants i altres productes sorgits d'una avançada indústria per una agricultura sotmesa als adobs no orgànics. Se sumen a la contaminació els transports, i particularment aquells tan intensius de les col·lectivitats tècnicament i científicament més avançades. Si els mil de milions en diner que la humanitat malbarata en inútils futilitats com són l'armamentisme, el tràfic de droga i altres malures endèmiques de la nostra civilització, es dirigissin a trobar l'eficient solució per a potabilitzar les aigües marines a baix cost i a potabilitzar les aigües contaminades, la història de la humanitat donaria un tomb altament favorable. La humanitat entraria en una era de la història realment innovadora i molt més important que la sorgida de l'aplicació de l'electrònica i de l'energia nuclear que avui dia motiven bona part de la nostra vida activa.

Si a Catalunya la ciutadania arribés a comprendre que la total potabilització de les nostres aigües seria molt més fàcil d'obtenir si hom comptés amb la massa de diner que en el nostre país es dedica als jocs d'atzar, una massa de diner de la qual tant s'ha parlat en aquest mateix hemicicle aquests darreres dies, potser —i sense potser— hauríem emprès el bon camí per enfortir l'economia nacional, el benestar de la població i la debilitada consciència de molts dels ciutadans, com també dels qui, si més no temporalment, menen llurs destins. Tot el que es faci per obtenir el millorament del tractament de les aigües, com també l'adient distribució de les aigües potables, és certament positiu. Considerant tot això, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana votarà la proposta del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La intervenció que pertoca ara és la del Partit Socialista Unificat de Catalunya; perquè la faci tinc el gust de donar la paraula al senyor Màrius Díaz.

El Sr. DÍAZ : Honorable President, senyores i senyors diputats, molt breument, des de l'escó, per manifestar el suport del nostre Grup a la Moció presentada pel Grup Socialista sobre l'Abastament d'Aigua Potable als Municipis de Catalunya. No obstant això, voldria significar la necessitat que aquest Parlament, que el Consell Executiu posi els mitjans necessaris per controlar i coordinar i garantir la qualitat sanitària de l'aigua.

Fa uns dies sentíem unes paraules del President de la Generalitat que deia que Catalunya funciona. Bé, fa uns moments el senyor Ayguadé manifestava aquí, en aquesta Cambra, que per arribar un informe sanitari a un ajuntament van trigar deu o quinze dies. Mirin, senyors diputats, un país que necessita deu o quinze dies per fer arribar una carta o un informe a un municipi mancat d'aigua potable —si haguessin contactat, possiblement, amb una empresa de *courrier*, hauria arribat molt més aviat—; un país en el qual la banca i estaments diferents necessiten sistemes i empreses privades per garantir la seva existència, la seva seguretat; un país on la Generalitat de Catalunya diu —i ho llegeixo en el *Diari de Sessions*, número 107—

que porten una canonada de 50 quilòmetres d'aigua potable i resulta que després d'inaugurada no arriba l'aigua; un país on, davant de les demandes d'aigua potable de molts municipis, es limiten a donar una llista de setanta municipis que no tenen aigua potable, jo diria que aquest país no funciona per res.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció del Grup Popular; perquè la faci tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President, Il·lustres senyors Diputades, Il·lustres senyors Diputats. Evidentment, sortir a aquesta tribuna a parlar sobre l'aigua és una cosa que a mi m'encanta, perquè fa bastants anys que estic ficat en coses d'aigua, tant de part agrícola com de la part d'abastament. No amb l'aigua al coll, no, senyor, amb l'aigua al coll, no; potser hi estarà vostè, jo no. (*Rialles.*)

Anem per uns antecedents. Ja saben que fa un parell d'anys, des d'aquesta mateixa tribuna, vaig treure un llibre una mica antic, que és el més antic que jo havia trobat a casa, sobre les Corts del General de Catalunya, celebrades a Monsó, a Osca, l'any 1470. Doncs bé, en aquest llibre he intentat i he buscat alguna cosa sobre l'aigua, i ho he trobat, és clar. Era un llibre que només parlava de coses que s'havien de pagar. L'aigua de rec, per regar, pagava, però feia una aigua, que era l'aigua de boca, que es dividia, encara, en tres parts : la de les persones, la de l'aviram i la del bestiar, i aquesta no pagava, perquè deia que era un bé necessari.

Una mica més cap a aquí, en una cosa que ja els ensenyaré després, he trobat alguna cosa, per tant, amb l'aigua contaminada. Això és al *Diari de Barcelona*, que parla de dos pobles «X», veïns un de l'altre i situats, precisament, en el mateix curs d'una riera. Eren de la província de Barcelona; el nom me'l callo. Doncs bé, en el poble situat aigües més amunt, diu que s'han trobat pous enverinats, amb l'aigua enverinada perquè la gent i els animals sofrien intoxicacions. Diu que l'autoritat intervé per saber d'on han vingut aquests enverinaments de l'aigua ja que se sospita que pot haver estat algun veí del poble d'aigües avall, que han tingut unes topades molt fortes per veure qui rega i qui usa més l'aigua. Jo els diré que això ve publicat al *Diari de Barcelona* del següent dia : diumenge, 29 d'abril de 1877; 1877, fa cent deu anys. Què vol dir, tot això? Vol dir que el problema de l'aigua no és d'ara, és de fa molts i molts anys.

Precisament, per això que els he dit que jo havia treballat en coses d'aigua, hi ha una revista, més ben dit, una publicació anglesa que es titula *Water*, «aigua», que varen fer o varen publicar després d'una reunió tinguda a Londres durant tres mesos tota una colla d'experts mundials, i que van arribar al següent : que si no hi havia una planificació i un reciclatge de l'aigua, segurament a la meitat del segle XXI la meitat de la terra estaria deserta i la meitat de la humanitat patiria de set, però d'una set molt profunda, que podria arribar, fins i tot, a la desaparició de molt gent. Per això recomanava que es fessin depuradores i potabilitzadores.

Jo, enraonant de depuradores —ja saben que l'any passat en vaig enraonar quan la cosa de pressupostos, aquest any em penso que no hi arribarem—, sí que voldria explicar-los una anècdota, una anècdota passada no fa gaires anys. Jo no sé si hi havia cap diputat d'aquest Parlament, no me'n recordo. A la inauguració d'una planta depuradora a la Costa Brava nord, a la

qual assistia Sa Majestat el Rei, després d'haver-nos ensenyat tot com funcionava, l'enginyer director d'aquella planta, i que l'havia muntada, va voler demostrar que l'aigua que sortia d'allà no solament estava depurada, sinó que era potable. Va obrir una aixeta, va agafar un vas i el va emplenar d'aigua. El va oferir a Sa Majestat, Sa Majestat va fer una mica de mala cara. L'enginyer, jo els prometo que el vaig veure com se la bevia, jo no me l'hauria beguda.

Per què ho dic, tot això? Perquè sí, dic tot això perquè sí que s'ha de fer un pla, però un pla de tot el potencial hidràulic, hídric o com vulguin de Catalunya, per saber l'aigua que tenim a Catalunya, l'aigua que podem usar. I hem d'intentar no solament això, sinó que molta de l'aigua que s'usa per al regatge i que després torna al riu, les aigües que s'usen a les cases i l'aigua que s'usa a totes les ciutats, puguin passar per depuradores i per plantes potabilitzadores i la puguem tornar a usar.

Per això, el nostre Grup donarà suport i votarà sí a la Moció presentada pel Partit Socialista.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Queda ara la intervenció de Convergència i Unió; perquè es pugui realitzar, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Ayguadé, en fi, d'entrada perquè no es preocupi, aquest escrit que diu que tarda cinc, deu dies és simplement confirmar un fet. Quan es dona una situació com la que vostè diu, com vostè ha explicat, situació greu, prèviament es confirma mitjançant telegrama o telefònicament, d'una manera immediata, o sigui que aquesta situació no es produeix.

Bé, jo, si em permeten, em cenyiré al que és la Moció. Aquí hi ha hagut unes intervencions molt brillants, jo diria, fins i tot, molt distretes, però no s'ha parlat de la Moció, del que és la Moció, del que demana exactament a la Moció el senyor Ayguadé. El senyor Ayguadé, a part d'aquest tema que no va sortir l'altre dia, ha reproduït brillantment, com acostuma a parlar ell, amb molta brillantor, el que va dir l'altre dia, i que el va contestar perfectament, al meu entendre, el senyor Conseller de Sanitat. Jo, el que no voldria ara és reproduir, perquè no ho sabia fer tan bé com va fer ell, el que va dir el senyor Conseller de Sanitat. Jo, si em permet, tractaré la Moció. A la Moció vostè demana dues coses : primera que es coordinin les actuacions del Consell Executiu —primera cosa—, i segona que s'elabori un pla d'actuació en matèria hidràulica. Dues coses, dues coses que vostè lliga però que no necessàriament han d'anar interrelacionades. Pensi que es pot coordinar més el Consell Executiu sense fer el pla o es pot fer el pla sense que es coordini. O sigui que jo, si em permet, les tractaré separatament.

Bé, vostè demana que es coordinin les actuacions del Consell Executiu en matèria d'abastament d'aigües, o, més concretament —de les seves paraules d'avui i de l'altre dia—, que es coordinin les Conselleries de Sanitat, Política Territorial i Obres Públiques i Governació; o sigui, que harmonitzin les seves actuacions.

O sigui que vostè, òbviament, considera —és la seva opinió, que no compartim— que actualment no van a l'una, que les accions d'una perjudiquen, si més no no beneficien, les de les

altres, i que es perd eficàcia.

I vostè, per demostrar tot això, dona una sèrie d'exemples. Ens ha parlat de portades d'aigua sense posar en marxa potabilitzadores; ens ha parlat que s'han fet obres d'altres tipus, a petició dels ajuntaments, sense que s'hagi donat prioritat a portades d'aigua, etcètera. Vostè aquí ha posat una sèrie d'exemples, i exemples més o menys punyents, però, la veritat és que tots ells, els problemes que ens exposa són d'exclusiva competència municipal. En cap cas, és la nostra opinió —i, si no, vostè no ho demostra, no ens descriu el lligam casual—, no tenen res a veure, aquests fets, amb una major o menor coordinació de les Conselleries que hem indicat.

També denuncia un tracte discriminatori —almenys ho dona a entendre— respecte a les terres de Lleida. Sembla que no hi va haver discriminació segons el color polític; va ser una discriminació purament geogràfica, és veritat. Repeteixo, hi va haver una discriminació per haver estat denunciats els municipis que no tenien l'aigua potable perquè no la cloraven degudament. Jo em faig la pregunta que vostè es feia abans : què hauria estat més imprudent, denunciar-ho o no denunciar-ho? Imagini's que no es denuncia i hi ha les epidèmies o hi ha les malalties que vostè ha denunciat. Suposo que llavors hauria estat pitjor. Jo crec que, denunciant-ho, es va evitar un mal major.

Bé, ho repetim, creiem que tot això no té res a veure amb una major coordinació en el Consell Executiu, en tot cas; com no sigui que vulgui insinuar dient això, amb aquesta expressió, que vulgui donar a entendre que s'ha d'exercir un control o una tutela sobre les accions municipals, cosa que, si fos així, si fos així —no dic que vostè ho digui—, ho rebutgem : nosaltres respectem l'autonomia dels ajuntaments. (*Remor de veus.*)

Per altra part... (*Adreçant-se a l'I. Sr. Ayguadé.*) Que hi fa mala cara, vostè? Per altra part, les tres Conselleries es coordinen, al nostre entendre, satisfactòriament a través de la presència dels Directors Generals d'Administració local i de Salut pública a la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci. Perdó, eh?, és que reclamava silenci.

El Sr. CARDÚS : Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*) I a la Junta d'Aigües, deia, quan es constitueixi.

En segon lloc, tornant a la segona part de la seva Moció, es demana que s'elabori un pla d'actuació per aprofitar tots els potencials existents al territori de Catalunya. Em sembla que també es demana això; encara que no n'hagi parlat, la Moció ho posa. O sigui, vostè demana que s'elabori un pla hidrològic.

Miri, això fa temps que ja està fet; si més no, s'està fent. (*Remor de veus.*) No pateixin, que no els ho llegiré (*Rialles i remor de veus.*)

Des de l'any 1981 es disposa del marc per al Pla d'Aigües de Catalunya, que són aquests dos llibres, o sigui, que ja fa molt de temps que es va fer el que vostè demana i, precisament —això, m'interessa de subratllar-ho—, en uns moments en què no es tenien competències en la matèria... (*Remor de veus.*) Ja en parlarem, si vol.

A partir de la Llei d'Aigües de l'any 85, la Generalitat, i en concret la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, d'acord amb l'article 39.1 d'aquesta, ha elaborat el Pla Hidrològic de la Conca del Pirineu Oriental; en la part catalana de la Conca de l'Ebre s'està realitzant, conjuntament amb la corres-

ponent Confederació Hidrogràfica, a Saragossa. Tant en un cas com en l'altre, els treballs estan a punt de concloure's. D'acord amb la Llei indicada, un cop elaborats els plans, han de ser aprovats pel Govern central (*remor de veus*), o sigui que el que vostè demana és...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CARDÚS : ...en la forma i terminis indicats en una llei de l'Estat que regula la matèria.

En resum, tal com hem indicat, no ens consta que hi hagi descoordinació, i la verificació que vostè demana ja s'està fent.

Per tot això, ens oposarem a les peticions contingudes en la Moció que presenta el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació aquesta Moció. (*Ll. Sr. Ayguadé demana per parlar.*) Digueu.

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*) : Senyor President, el Diputat que acaba d'intervenir ha fet una pregunta a aquest Diputat, que li deia si feia mala cara : em sembla prudent contestar-li que no.

Moltes gràcies. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé. Estic segur que ningú considerarà que el senyor Ayguadé fa mala cara (*Fortes rialles.*)

Substanciat aquest punt tan important (*rialles*), anem a sotmetre la Moció a votació.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat el punt relatiu a les mocions. I, ara, aquesta Presidència ha de recordar que s'ha advertit que no abans de les sis hauríem de procedir a la votació de la Llei que aquest matí hem acabat, la Llei d'Incompatibilitats, que requereix el vot favorable de la majoria absoluta, per la qual cosa ara procedirem a trucar els timbres perquè els diputats que puguin no ser aquí presents ho puguin ser per a la votació. (*Llarga pausa.*)

Anem a procedir a la votació.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquesta Llei d'Incompatibilitats, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El Projecte de Llei ha quedat aprovat per 70 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions; per tant, la majoria absoluta ha estat obtinguda.

Ara, si els il·lustres membres de la Cambra volen fer ús del dret d'explicació de vot, és el moment de fer-ho. (*Pausa.*) El Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre vot, en el moment de la votació global d'aquesta Llei, ha estat coherent amb el punt de vista bàsic que hem defensat tot al llarg del debat : nosaltres estem d'acord que s'havia de fer la Llei, però creiem que s'havia de fer ben feta, i creiem que això no s'ha fet.

S'havia de fer la Llei, però sense acceptar el caràcter bàsic de gairebé tots els punts de la Llei de l'Estat simplement perquè la

Llei de l'Estat ho diu. Per començar, tal com vam defensar, estem convençuts que no és bàsic res del que es refereix a no-funcionaris, encara que siguin persones que treballin en el sector públic, i, evidentment, no hi ha dictàmens jurídics, vinguin d'on vinguin, que puguin convèncer-nos del contrari.

Nosaltres, doncs, hauríem volgut...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. BARRERA : ...hauríem volgut una llei que utilitzés al màxim les nostres competències, per més que ja sabem que en aquesta qüestió aquestes competències són petites.

Hauríem volgut també una llei que partís del principi que els alts càrrecs han de tenir dedicació exclusiva; a nosaltres, això, ens sembla absolutament evident. No creiem, senyores i senyors diputats, en els alts càrrecs a mitja jornada : no és bo, ni per al bon funcionament de l'Administració ni és bo tampoc per evitar les col·lisions d'interessos, siguin aparents o, molt pitjor, siguin ocultes.

Hauríem volgut també una llei que es diferenciés de debò de la Llei de l'Estat en el sentit d'un major rigor en les incompatibilitats, i no tal com s'ha fet, obrint noves escletxes, que permeten escapar de la regulació de les incompatibilitats i, sobre tot, que ho permeten als que ja estan en millor situació, els més afortunats, els que precisament ocupen els llocs més alts i més ben pagats de l'Administració.

Hauríem volgut també una llei que tingués en compte el problema... aquest problema punyent de l'atur, que, hi hagi o no hi hagi recessió, veiem que... estem convençuts que no millorarà —de moment, va empitjorant, encara—; aquest problema de la necessitat de repartir el treball. I, per exemple, hem vist com s'ha rebutjat una esmena nostra que tendia a fer més difícil —però, senyores i senyors diputats, no pas a impedir— que una persona que ja té dos llocs de treball de l'Administració pogués tenir, a més a més, un tercer lloc en el sector privat.

Hauríem volgut, en fi, una llei que eliminés privilegis i no els consolidés, com fa aquesta Llei; que intentés suprimir, per exemple, d'una vegada, aquest privilegi dels professors de Medicina respecte a tots els altres professors universitaris.

La Llei que ha aprovat el Parlament és, evidentment, una llei d'inspiració conservadora en el sentit més propi de la paraula : conservar la situació dels que ja estan en millor posició en la nostra societat i consolidar els privilegis; per això, doncs, no l'hem votada.

I, per acabar amb aquesta explicació de vot, voldria fer..., en fi, aclarir la nostra abstenció en el vot de l'article 15.

Contràriament al que es va dir, aquest article no regula incompatibilitats, no determina incompatibilitat en la funció pública, sinó que suprimeix el dret a la percepció d'unes pensions. No estem contra el contingut d'aquest article, el trobem just i hi som totalment favorables, però el que diem és que aquesta norma no pot ser dictada pel nostre Parlament, perquè això és legislació laboral o, si ho volen, legislació sobre seguretat social, i ni en una cosa ni en l'altra tenim competències —malauradament, desgraciadament : què més voldríem, que tenir-ne...

Sempre hem estat en desacord que en la legislació del nostre Parlament, en la legislació complementària, en qüestions en què només podem desenvolupar la legislació bàsica de l'Estat, no diem ben clarament, no quedi ben clar el que és reproducció

obligada —i que ens podríem estalviar, d'altra banda, de reproduir, perquè encara que nosaltres no en parlem, la legislació de l'Estat ja és automàticament aplicable— del que és lliure decisió nostra.

Si hem tingut aquest criteri, més hem d'estar en contra de mantenir o de crear una ficció : que legislem sobre matèries en relació amb les quals no tenim absolutament cap competència; no ja competència de desenvolupament, sinó cap.

En fi, això ens sembla que només pot crear una falsa impressió en els qui consultin les lleis aprovades pel nostre Parlament i ignorin el conjunt de la situació autonòmica, fer la falsa impressió que tenim competències molt àmplies que en realitat no tenim.

Desgraciadament, fomentar aquesta illusió que tenim una autonomia política àmplia —cosa que no és certa— ha estat, em sembla, una de les constants de la conducta dels partits de la majoria. Potser electoralment és útil, però creiem que això, a la llarga, aquest intent de disfressar la realitat, no és bo per al país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha més explicacions de vot? *(Pausa.)* Bé, aleshores, podem deixar ja aquest Ple com a acabat, i aquesta Presidència, després de donar les gràcies als il·lustres membres de la Cambra, aixeca la sessió.

(Són dos quarts de set del vespre i dos minuts.)